

AHMED HULÛSİ

İNSAN ve SIRLARI - 2

www.ahmedhulusi.org

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.

Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan "Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh" cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır.

Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.

Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır.

Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

İNSAN ve SIRLARI - 2

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-7557-31-9

1. Baskı: 1986
. Baskı: 2014

Kapak Tasarımı: Serdar Okan
Grafik Tasarım: Öznur Erman

Film, Baskı ve Cilt:
İKON Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Çobançeşme Cad. NO: 14
Kağıthane - İstanbul
Tel: 0212 3211193, Faks: 0212 2959334
info@ikonmatbaa.com
www.ikonmatbaa.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

İNSAN ve SIRLARI - 2

www.ahmedhulusi.org

Kendini tanımak istiyorsan, önce biyolojik-madde beden veya devamı olan RUH-astral beden olmadığını fark etmek ve idrak etmek zorundasın.

Ahmed HULÛSİ

İÇİNDEKİLER

1

VARLIĞIN ÖZÜNDEKİ RUH-ÜL KUDS

Tasavvufun **"hakikati"** bahsinde yazılmış en değerli eserlerden biri olan **"İNSAN-I KÂMİL"**de -Osmanlıca tercümesi Abdülaziz Mecdi Tolun, Türkçe tercümesi de rahmetli Abdülkadir Akçiçek tarafından yapılmıştır- **"Ruh-u Â'zâm"** ve **"Ruh-ül Kuds"** hakkında çok değerli bilgiler anlatılmıştır... Bu konuyu incelemek isteyenler adı geçen eserden yararlanabilirler.

Evet, **Abdülkerîm el Ciylî**, Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın ve **Abdulkâdir Geylânî** Hazretlerinin torunlarındandır. **"İNSAN-I KÂMİL"** isimli eserinde varlığın oluş boyutlarından bir boyut olan ve tüm varlığa yaygın olan **"Ruh-ül Kuds"** bahsinde özetle şunları anlatıyor;

"Bilesin ki, RUH-ÜL KUDS; Ruhların da ruhudur"; yani insanlarda mevcut olan izafî ruh dediğimiz, yaratılmış ruhları meydana getiren esas Ruh'tur!

"Ve O; Kün (Ol) emri şümulü altına girmekten yana münezzehtir. Sonra Onun için; mahlûktur denemez! Çünkü O, yani Ruh-ül Kuds, Hakk'ın has yüzlerinden bir yüzdür. Ve varlık, O yüzle kaîmdir!.. O bir Ruh'tur ama diğer ruhlara benzemez!.. Zira O, Allâh'ın

ruhudur ve Âdem'e bu ruhtan üflenmiştir. Nitekim âyeti kerîme ile bu mânâya işaret edilmiştir:

'Ona ruhumdan üfledim…' (38.Sâd: 72)

Bu mânâdan da anlaşıldığı gibi, Âdem'in ruhu yaratılmıştır; ama Allâh'ın ruhu yaratılmış değildir! Çünkü O, Ruh-ül Kuds'tür, yani O; kevnî noksanlardan yana münezzehtir, temizdir."

Kevnî noksanlardan yana; yani varoluş, terkibiyet hükmünün meydana getirdiği kısıtlamalardan yana münezzehtir!.. Varoluş itibarıyla meydana gelen kısıtlamalar onda mevcut değildir.

Bu Ruh, O ruhtur ki, ondan anlatılırken mahlûkattaki "Allâh'ın yüzü" tâbiri kullanılır ve âyeti kerîmede şöyle bahsedilir bundan;

'NE YANA DÖNERSEN; ALLÂH'IN YÜZÜ ORADADIR…' (2.Bakara: 115)

Bunun daha açık mânâsı şudur: Bu Ruh-ül Kûds, O ruhtur ki, bu kevnî varlığa Allâh bir varlık vererek, O'nunla kaîm kılmıştır."

Bu varlık, bu ruhla kaîmdir. Yani **varlığın aslı, bu ruhtur.**

"İşte bu varlık sayesindedir ki; dış duygularınızla bu duygular âleminde ne yana dönerseniz; fikirlerinizle, bu akılla anlaşılır şeylerle ne yana çevirilirseniz, bu Mukaddes Ruh orada kemâliyle aynen vardır. Çünkü o, Vech-i ilâhî'den ibarettir!.. Varlık ise bu Vech-i ilâhî ile kaîmdir... Bu Vech-i ilâhî de her şeyde vardır! Çünkü Allâh'ın ruhudur. Bir şeyin ruhu da o şeyin kendisidir, nefsidir. Bu durumda varlık Allâh'ın nefsi ile kaîmdir, yani kendisiyle… Çünkü O'nun nefsi, Zâtı'dır.

Bilesin ki, bu hisler çeşidinden her şeyin bir ruhu vardır ki, sûreti onunla kaîmdir. Bu sûretin ruhu ise lafız içindeki mânâ gibidir ve bu mahlûk ruh, onunla kaîmdir... İşte bu ruh, RUH-ÜL KUDS'tür! Bir kimse bu RUH-ÜL KUDS'e bakıp, insanca gördüğü zaman, onu

mahlûk olarak görür. Çünkü iki kıdemin bir araya gelmesi mümkün değildir.

Şimdi insanı ele alalım; insanın bir cesedi vardır, bu onun sûretidir… İnsanın bir sırrı vardır, bu onun mânâsıdır... İnsanın bir sırrı vardır, bu onun ruhudur… İnsanın bir de vechi vardır; işte buna Ruh-ül Kûds, sırr-ı ilâhî veya Vücud-u Sâri denir. Yine insan üzerinde duralım, daha başka açıdan devam edelim...

İnsanın sûretinin, ki bu sûrete de beşeriyet ve şehvaniyet tâbiri kullanılır... Evet; insana bu sûretinin iktizası olan şeyler galip gelirse; o zaman ruhu tabii kalıntılar kazanmaya başlar. Ki onun sûretinin aslı da budur. Yani ruhudur. Sûretinin kaynak mahalli de odur... Böyle olunca aslî âlemi karışır, çünkü o sûretine beşeriyetinin iktizası şeyler yerleşmiştir. Ruhî serbestliği gitmiş, sûretle bağlantı kurulmuştur. Böylece; tabiat ve âdet zindanına girmiş olur! Onun dünya evindeki bu hâli; âhiretteki siccîn misalidir. Belki de ruhunun karar kıldığı âhiret siccîninin aynıdır, yani zindanının aynıdır... Ancak âhiretteki zindanında görülür, elle tutulur gibi bir ateş içindedir!.. Daha açık mânâsıyla siccîn, cehennemdir. İşte o cehennem ise; Dünya'da, anlatılan mânâyadır. Âhirette ise, mânâ olanların bariz bir şekilde görünür şekilleri, belli sûretleri vardır. Bu mânâyı iyi anla!..

Yine insan üstünde duralım. Üstte anlatılanın aksini anlatalım.

Bir insana ruhanî işler üstün gelirse; bu da sağlam düşünce, az yemek, az konuşmak, az uyumakla mümkün olur. Bir de, beşeriyetinin gerektirdiği işleri bırakmakla!..

İşte o zaman, insanın heykeli letafet kazanır. Bu kazancı ki elde etti; su üstünde yürür, havada uçar, duvarlar onun görüntüsünü perdelemez, uzaktaki yerler ona uzak gelmez. Bundan sonra onun ruhu, engellerin olmadığı bir mahalde yerleşir ki, bu engeller beşeriyet iktizası olan şeylerdir.

Böylece en yüksek mertebeye ulaşır bu kişi. Bu mertebe ise ruhlar âlemidir, serbesttir. Cisimlerle komşuluğu sebebiyle hâsıl olan bütün bağlardan azâdedir.

Yukarıda anlatılanın, daha ilerisine geçen insan da vardır. Bu da ilâhî işlerin kendisinde üstünlüğünü göstermesiyle başlar. Ki bu da, Allâh için olanları müşahededen ileri gelir. Bu türden müşahede edilenler ise, Allâh'ın güzel isimleri ve sıfatlarıdır. Anlatılan müşahedeye nail olan kimse, beşerî ve ruhî yönden iktiza eden şeylerin varlığı ile birlikte kudsî bir varlıktır.

Beşeriyetin iktiza ettiği şeyler odur ki; bu cesedin kıyamı onlarladır. Tabiatın ve ruhun mutadı olan işlerse, insanın namus kıyamını sağlayan işlerdir. Bunlar; makâm sahibi olmak, istila, yükseklik talebi gibi şeylerdir. Çünkü insan ruhî yönden yücedir, bu gibi şeyleri, hatta başkalarını da talep eder.

Ancak insan bu anlatılan ruhî ve beşerî işleri bir yana bırakıp, aslı olan sırrı müşahedeye devam ederse, ki bu onun aslıdır… İşte o zaman ilâhî sırrın hükmü zuhur etmeye başlar. Durum böyle olunca insanın heykeli ve ruhu beşeriyet çukurundan kalkar, tenzih kudsiyetinin zirvesine çıkar, işte o zaman Hak, Onun kulağı, gözü, eli, dili olur..."

Şimdi burada Hazret tarafından anlatılmak istenen mânâ şu: Senin, terkibiyet hükmünden doğan belli bir tabiatın ve duygular âlemin var. Bu senin beşeriyetin!.. Beşeriyet yanın!..

Varlık, bu bürünmüş olduğu tabiat hükümleri, duygular içinde olduğu sürece, ister istemez terkiplik oluşumunun sonucu olarak yaşamına devam eder... Bu arada tefekkür edebilir, tahayyül edebilir, seyredebilir, ancak bütün bunlarda kendi terkibiyet hâlini aşamaz!..

Kendi varlığının hakikatini bilir... Kendi varlığının, Hakk'ın isimleriyle meydana geldiğini bilir... Bu bilişiyle, **"men arefe"** sırrı denen, **"Nefsinin hakikatini bilen, Rabbinin hakikatini bilir"** hükmü ile, Rabbinin ilâhî isimler olduğunu bilir!.. Bu ilâhî isimlerin

hükmünün kendisinde yürüdüğünü görür... Kendisinin, bu ilâhî isimlerin varlığından başka bir şey olmadığını müşahede eder!..

Fakat bütün müşahedesine rağmen, yine de **tabiat ve duygular** kendisinde hâkimdir!.. Olaylar kendisine yön çizer, kendisi olaylara yön çizemez!.. Çünkü onda hâkim olan terkibiyettir!.. Tâbi olması hasebiyle de olaylar onun yönünü çizer.

Burada olaylara tâbi olan, yarın cehennemde, tabii olarak meydana gelen olaylarla azaptadır! Burada olaylara yön çizebilen, yarın cennettedir!.. Cehennemden kurtulur, orada olaylara tâbi olmaktan çıkar, çıkması hasebiyle de **Allâh** onda her an yeni bir yaratıştadır, dolayısıyla da hâli cennettir!..

Aksi hâlde bu **kişinin, kendi nefsinin hakikatini bilmesi, kendini bilmesi demek değildir!..**

Nefsinin hakikatini bilmesi, Rabbini bilmesidir!..

Kendi aslı ve zâtı olan **Allâh**'ı bilebilmesi için, mutlaka ve mutlaka kendi terkibiyet oluşumundan çıkması şarttır; bu da fiil âleminde olaylara yön verir duruma girmesi, tabiatının ve duygularının istediği şeyleri terk etmesiyle mümkündür!..

Tabiatının ve duygularının istediği şeylere tâbi olması demek, terkibiyetinden doğan davranışların kendisinden çıkması demektir!.. Bu şartlar altında da onun bildiği, ancak terkibinin hakikati, yani Rabbidir. Ve bu da onun cehennemini meydana getirir!..

Olaylara tâbi olmak ne demek?.. Senin belli bir terkibin var!.. Bu tabii terkibin dediğimiz şeyi, beyindeki çeşitli mânâlara dönük açılımlar ve şartlanmalar ile alışkanlıklar dediğimiz şeyler meydana getiriyor!.. Bu şartlanmalar ve alışkanlıklarla, belli olaylarla karşılaştığın anda, o olaylara sen, tabiatın istikametinde olmak kaydıyla, alışkanlığın neticesi belli bir davranış ortaya koyuyor musun, koyuyorsun!..

İşte bu ortaya koyduğun davranış, olayların sana hükmetmesi denen şeydir!.. Peki olayların bana hükmetmesi değil de; benim

olaylara hükmetmem söz konusu olursa, benim ne türlü davranmam gerekir!.. Senin o türlü davranman gerekir ki, o davranış senin tabiatının veya alışkanlığının veya şartlanmanın sonucu olmayıp; ilâhî düzeni veya geçerli mekanizmayı müşahede ederek, o anda senin birimselliğin açısından en uygun olan davranışı ortaya koymaktır. Senden bir davranış çıkacak, bu davranış, mekanizmanın çalışması işlevine göre, senin yönünden, senin saadetini gerektirecek biçimde olacak!.. Alışkanlığın yönünden, şartlanman yönünden değil! Böyle olmadığı takdirde, yapının gerektirdiği davranış olur ki, böylece sen olayların akışında, olaylara tâbi olmuş olursun!..

"Din"in mânâsı; senin ebedî saadetini meydana getirecek ilâhî hükümler, değil miydi?.. Senin saadetin derken, senin saadetinden murat nedir?.. Zâtını ve sıfatını, belli terkip kayıtlarının ötesinde kendini tanıman değil miydi? Bu terkip kaydından kurtulman için de senin, terkibinin gerektirdiği davranışları terk edip, ilâhî isimlerin genişliği içinde, belli davranışları ortaya koyman icap etmiyor mu?.. İşte bu davranışı ortaya koyabilirsen, terkip zorlanmasını kırmış, terkip sınırlarını aşmış, ilâhî isimlerin genişliğinde bir davranışı ortaya koymuş olursun!..

Bu ortaya koyduğun davranış, olayların sana hükmetmesi değil; olaylara karşı senin ikinci bir yön vermen şeklinde değerlendirilir!..

Senin karşılaştığın bir olay var… Bu olay, bireysel mânâda herhangi bir maddi menfaatini veya dünyalık bir menfaatini sağlayacak veyahut seni toplumsal şartlanmaya uygun bir davranışa itekliyor...

Mesela bir arkadaşını, her görüşte **"selâm"** diyerek selâmlaşıyorsun... Bu senin normal şartlanmanın gereği olarak, yaptığın bir davranış!.. Şimdi yapılacak şey şu; gene selâm vereceksin!.. Ama **"Esselâmu aleyküm"** diyeceksin!..

Esselâmu aleyküm derken **"Selâm"** isminin mânâsını, evvela senin idrak etmiş olman lazım!.. **"Selâm"** ismi, selâmete çıkma mânâsındadır!..

"Sen"den, selâmete çıkma!.. Terkip kayıtlarından selâmete çıkma!..

Selâm isminin mânâsı; ilâhî isimlerde yüzme, gezme, o mânâlar içinde seyretmek hâlidir!.. Ancak bu da **Allâh**'ı bilmekle mümkün olur... Yani, sen ona **"Selâm olsun sana"** dediğin zaman, terkip kayıtlarından azâde olma, kurtulma, selâmete erme mânâsında olarak bilinçli şekilde, böyle bir temenni ile selâm vermelisin!..

Bunu yaptığın zaman, bunda bir şartlanma, bir alışkanlık, bir tabiat terkibi söz konusu olmayıp; şuurlu olarak ortaya koyduğun bir fiil ve karşındakine şuurlu olarak bir yönelme söz konusudur!..

Böyle davranabildiğin zaman, olaya **"sen"** hükmetmiş olursun!.. Şuurlu olarak!.. Kendin yön vermen kaydıyla… Ama bu böyle olmayıp da ilk anlatılan biçimde olursa, o terkibinin gerektirdiği, şartlanmanın ortaya koyduğu bir alışkanlığın dile gelişidir…

2

“VECH” NEDİR?

Gelelim ikinci bir noktaya... **“Vech”!..**

“Vech”den murat, birimin birimiyeti değildir!.. Nitekim âyette;

“Maşrik de (doğu veya doğuş mahallî) **mağrip de** (batı veya batış - kayboluş - ölüm) **Allâh’a aittir! Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allâh Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)**! Muhakkak ki Allâh tüm varlığı kapsar ve ilim sahibidir.”** (2.Bakara: 115) diyor!..

“Vecihleri” demiyor!.. Yani, yüzleri karşındadır demiyor; **“Vechullâh - Allâh’ın yüzü”** karşındadır diyor!..

Senin ayrı ayrı varlıklar görmene sebep, gözündeki yetersizlik demedik mi?..

Gözündeki yetersizliği, eğer şuur kemâliyle kaldırırsan, idrakına giren sahada, yani **basîretinde, varlıkların çokluğu yoktur! Gözde, çokluk vardır!..** Dolayısıyla **basîretinde, Allâh**’ın **“vechinden”** başka bir şey yoktur!.. Yani **Allâh**’ın çeşitli isimlerinin mânâları... Çeşitli isimlerin mânâları, aslında tek mânâdır, burayı iyi anlayalım!

Bütün isimlerle kastedilen mânâlar ayrı ayrı mânâlar olmayıp, tek bir mânâdır!.. Tek bir mânâ, değişik isimlerle, değişik mânâlar varmış şeklinde çoğaltılmaktadır!..

Aslında, bütün isimlerin müsemması tek bir varlıktır!.. Tek bir varlıkta, tek bir mânâdır!.. Değişik mânâlar, değişik isimlerle var olmaktadır... Dolayısıyla sen, hangi mânâ yönünden ele alsan, o tek varlığı ele almış, tek kaynağı ele almış olursun ki; **işte çokluk - teklik noktası, bu ince noktada birleşmektedir!.. Burada tek, çok olmaktadır!..**

Yani, **çokluk, isimlerde meydana gelmektedir…** Aslında mânâlar yok, tek bir mânâ yapı var!.. O tek mânâ, değişik yönler itibarıyla ele alındığı için, değişik mânâlar varmış gibi bir husus ortaya çıkıyor. Yani mânâlar itibaridir… İzafîdir...

Aslında bir mânâ yapı vardır. Bütün mânâlar, tek bir Ruh'ta mevcuttur!.. **Tek bir ruh vardır!..**

Bu tek ruh, değişik özellikleri veya değişik kabiliyetleri veya değişik ortaya koyabileceği şeyler dolayısıyla, ayrı ayrı varlıklarmış gibi mütalaa edilmektedir. Hâlbuki mânâ yapı tek, varlık da tek!.. Bu tek olan varlık, değişik oluşlar meydana getiriyor... **TEK**'ten çok özellik sonucu, çok şey seyrediliyor ve çok varlık var sanılıyor.

Buna misal yollu şöyle yaklaşalım. Şimdi Ahmed diyoruz... Ahmed dediğimiz, tek bir varlık değil mi?.. Ahmed'in cömertliği var, Ahmed'in yürekliliği var, Ahmed'in boynu büküklüğü var... Şimdi cömertlik, cesurluk, düşüncelilik dediğimiz, hep aynı Ahmed'e ait değil mi?.. Evet!.. Peki bu ayrı ayrı mânâlar, Ahmed'de ayrı ayrı mânâ yapılar olarak mı var?... Yani, bu isimlerin mânâları, ayrı ayrı mânâlar olarak mı var Ahmed'de? Hayır!.. Değişik olarak ortaya koyduğu fiillere verdiğimiz isimler bunlar!..

Eğer bir olay gördüğü zaman, o olaya arkasını dönüp gidiyorsa, korkak diyoruz!.. Yani isimler, fiillerden doğuyor! Ahmed'in ortaya koyduğu mânâ, ortaya koyduğu fiil, bir mânâ ile yorumlanıp, onda bu mânâ da vardır, deniliyor...

Eğer ki isimleri kaldırırsan, varlık tek olarak gözükür!.. Varlığın tekliğini müşahede edersin!.. Eğer isimleri kaldırmaz da; yani fiillere nispetle isim vermede devam edersen, çok mânâlar varmış gibi gelir; çok isimler varmış gibi olur!

İsimlerin varlığı aslında fiile dayanır!.. Fiil olmadığı zaman, ismin mânâsının varlığı da kalmaz!..

Allâh’ın isimleri olması, varlığın var olmasından sonradır, bir başka anlamda!..

Varlık var olmadan evvel, yani fiiller boyutu olmadan evvel, isim boyutu da yoktu. Zaten isim boyutu olmadığı gibi, o mânâlar da yoktu!..

“Bu mânâlar yoktu” sözünü, tasavvufta nasıl ifade ediyorlar? Mânâlar bâtındaydı, diyorlar! Kendindeydi, özündeydi! “Özündeydi” hükmünü de nereden veriyorsun?.. Fiile dayanarak veriyorsun… Fiil olmayınca, zaten o mânâ olmayınca, mânâ yok hükmündedir. **Mânâlar sonradan var olmuştur...**

Dolayısıyla; **yüz, tek bir yüzdür** ve fiil âleminde eğer basîretinle bakarsan, tek bir yüzü görürsün!.. Ama yüzün tek olması, fiillerin çokluğu dolayısıyla da, mânâlar çoktur denir... Basîrete göre, zaten varlık Tek’tir!..

Ancak **basîretinin verdiği teklikle, fiiller düzeyinin verdiği çok oluş, sende aynı anda müşahede edilmelidir...**

Şayet biri, diğerine ağır basarsa, mutlaka bir taraftan Hakk’ı inkâra sapmış olursun!..

Çokluğu inkâr, Hakk’ı inkâr olur!.. Tekliği inkâr yine Hakk’ı inkâr olur!..

Çokluk altındaki varlığı inkâr ettiğin zaman, çokluk adı altındaki varlık, gene onun varlığıdır!.. Tekliği kabul et, çokluğu inkâr et, Hakk’ı inkâr edersin!.. Çokluğu kabul et, Tekliği kabul etme, yine Hakk’ı inkâr etmiş olursun!..

3

ŞERİAT - HAKİKAT

Şeriat, hakikatin Efâl mertebesindeki adıdır!

Dolayısıyla, **şeriatı inkâr eden, aynıyla hakikati inkâr etmiş olur!..** Çünkü şeriat, hakikatin fiiler mertebesindeki adıdır.

Şeriat, hakikat esasları üzerine bina edilmiş, **hakikatin gerekleri üzerine düzenlenmiş fiillerden ibarettir...**

İş böyle olduğu zaman, **kim ki şeriatı inkâr eder, o kimse "hakikatin" ne olduğunu bilmeyenlerdendir!** Çünkü **şeriat aynıyla hakikat temeline dayanarak bina olmuştur!..** Hatta, şeriat adı kalkar, şeriat adı kalktığı zaman var olan hakikattır! Hakikatin fiilleri, şeriatın gereği olan fiillerse, gene aynıyla şeriattır!..

Yani netice olarak **kim ki şeriattan bir hususu reddeder veya inkâr eder, o hakikati reddetmiş veya inkâr etmiş olur.**

Bizim Efâl mertebesinde gördüğümüz bütün fiiller, hakikate dayanır. **"Hakikat"** dediğimiz şey, Hakk'ın varlığı ve O'nda mevcut olan mânâların aşikâre çıkışıdır... Bu mânâlar aşikâre çıkarken, terkibiyet hükmüyle zâhir olduğu için, biz ona **"beşerden"** meydana geliyor deriz...

Beşerden meydana gelen fiiller, eğer terkip hükmünün neticesiyse, tabiatı, duyguları ve şartlanmaları neticesi olan alışkanlıkları ortaya koyar!..

Alışkanlıklar, şartlanmalar, tabiat, duygular dediğimiz şey ise, tabii hükmüyle ortaya çıkması hâlinde, ilâhî emirlere ters düşer!.. İlâhî emirlere ters düşmesinin sebebi de, beşeriyet kayıtları içinde, yani Hakk'ın belli isim terkibi, mânâları içinde kalması dolayısıyladır… Ki bu da kişinin neticede âkıbette cehennemini meydana getirir.

4

“ŞERİAT”TAN GAYE NEDİR?

Şeriatın hükümleri dediğimiz hükümler, Allâh’ın emirlerini ve yasaklarını bildirir. Bu emirler ve yasaklar, kişinin terkibiyet hükmünün ortadan kalkması için birer vesiledir.

Asgari ölçüleriyle ele alırsak, bu emirlere ve yasaklara uyulması ruhta, cennet dediğimiz hâli oluşturur... Eğer üst sınırı ile ele alırsak, o takdirde kişinin terkip bağını yok eder, kişinin varlığını kaldırır!.. Terkip ortadan kalkar ve böylece de **“Allâh’a vâsıl olma”** denilen hâl meydana gelir.

Allâh’a vâsıl olduğun zaman; ilâhî isimlerin mânâları sende, Allâh’ın dilediği şekilde aşikâre çıkar ve böylece de sen Allâh’a vâsıl olmanın yaşamına geçmiş olursun.

Netice olarak demek ki, beşerin ebedî saadeti denen şey; beşer hükmü altında var olan terkip kayıtlarının kalkarak; Allâh’ı tanıma, bilme, **“Allâh’ın ahlâkıyla ahlâklanma”** denen şeyin gerçekleşmesi ve böylece bütün ilâhî isimlerin mânâlarının o mahalden aşikâre çıkabilecek hâle dönüşmesidir!..

Eğer bu böyle olmayıp da, sen Hakk’ın ne olduğunu bilmene rağmen, hâlâ terkibî kayıtlarla, tabiatın hükmüyle, alışkanlıklarınla yaşıyorsan; bu yaşamının neticesinde de senin için bir azap söz

konusudur!.. Ancak bu azap, cehenneme müminlerin uğraması şeklinde anlatılan azaptır!

Yani **sen, şimdi burada kopamadığın alışkanlıklarından, şartlanmalarından, kayıtlarından, cehennemde uzun bir süre kalarak kopmak zorunluluğuna gireceksin!..** Bu durumda bağlarından kopma azabını yaşama durumu, senin için mukadder olur!..

Demek ki biz, **"şeriat"** dediğimiz ilâhî hükümler bütününe uyduğumuz zaman, **"terkibî kayıtlardan"** kısmen çıkmış ve o nispette **"Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanmış"** oluruz!..

Aksi takdirde; terkibî kayıtlardan doğan fiiller, netice olarak kişinin cehennemini meydana getirir! Kişi, terkip olmaktan doğan fiillerle yaşar ve bunun neticesinde de cehenneme gider!.. Bu da şeriata uymamanın neticesi olmuş olur!..

Yalnız **"şeriat"** deyince şu esas anlaşılmalı…

Şeriat; Allâh Rasûlü'nün buyruklarından ibarettir!.. Şeriat; Kur'ân ve Hadisten ibarettir!.. Çünkü Kur'ân; mutlak olarak, direkt ilâhî hükümleri bildirendir... Bunun dışındaki görüşler beşerî-terkibî kayıtlardır!.. İlâhî hükümlerin, beşere göre yorumlanmasıdır!.. Dolayısıyla **beşerî yorumlar ilâhî hükümleri kaydı altına almaz; tâbi olma zorunluluğu getirmez!..**

Burası çok ince bir noktadır...

Buranın çok iyi anlaşılması gerekir!.. Ulûhiyetten gelmeyen hükümler, mutlaka beşeriyettendir!.. Yani terkibiyettendir!

Eğer kişi diyorsa ki, **"Ben Nebi'yim"…** Onun hükmüyle amel edilir!.. Ama Nebi değilse, Allâh'ın hükümlerini bildirmiyor!.. **Terkibinin meydana getirdiği hükümleri bildiriyordur...** O zaman ona uymak farz değildir, gerekli değildir! Ama sen, o hükümlerde, seni ilâhî saadete ermeye götürücü bir anlam bulabiliyorsan, uyabilirsin; bulamıyorsan, uymayabilirsin ve bundan da mesûl değilsin!

İşte bu yüzdendir ki kişi, öldükten sonra, mezhebinden veya tarikatından sual olmayacak; mezhep veya tarikat diye bir şey geçerli olmayacak; ancak ilâhî hükümlere uyup uymamanın neticeleri ile karşılaşacaktır!..

5

FÂİLE Mİ, FİİLE Mİ?

Şeriatın tespit ettiği ince bir husus vardır. Bu bize **Rasûlullâh** tarafından açıklanmıştır...

Allâh için buğz etme; fâile değil, fiilinedir!..

Diyelim ki Ahmed'den bir kötü fiil meydana geldi. Biz, Ahmed'in bu fiiline buğz edeceğiz, Ahmed'e değil!..

Çünkü, Ahmed ismiyle işaret ettiğimiz varlık gerçekte Hakk'ın varlığıdır!.. Ahmed ismiyle kastettiğimiz varlık, **Allâh** isimlerinin bir terkip hâlinde, bir mahalde görülmesi hâlidir!..

Biz Ahmed'e buğz ettiğimiz zaman, bu isimlerin mânâlarına, dolayısıyla da Hakk'a buğz etmiş ve Hakk'tan perdelenmiş oluruz!..

Onun içindir ki, şeriat **"fiile buğz"** esasını almıştır, **fâile değil!..**

O fiile buğz edeceğiz!.. Niye?.. Çünkü o fiil; terkibiyet kayıtlarını, birimsel düşünce kayıtlarını ve neticede cehennemi meydana getirir. O fiilden nefret edip, o fiilden uzaklaşmak gerekir.

O fâilin fiiline, o fiil devam ettiği müddetçe buğz edebiliriz… Fiili kestiği anda, bizim o fâile sevgi duymamız, sevgi ile ona yaklaşmamız zaruridir!.. Çünkü, fiil cehennemi meydana getirir; **fâilse Hakk'ın varlığıdır!..**

Fâil, hatalı fiilini kestiği anda, bir başka fiiliyle Hakk'ın Hak'lığına müşahede gereği olarak, fâile sevgi duymamız, sevgi ile yönelmemiz gerekir...

Demek ki **Allâh** için nefret etmek dediğimiz olay, **fiiledir, fâile değil!..** Çünkü **fâil, Hakk'ın kendisidir!..**

Biz yanlışlıkla, fiile fâili karıştırıp da, o fiilinden dolayı fâile buğz edersek, Hakk'a buğz etmiş; böylece de Hakk'tan perdelenmiş, Hakk'tan uzaklaşmış, Hakk'tan gâfil olmuş oluruz!.. Bu da neticede bizim kendi cehennemimizi doğurur!..

Demek ki fâile buğz ettiğimiz sürece, kendimizi cehenneme atıyoruz!.. Fiile buğz edersek, işin hakkını veriyoruz.

Sevgi de böyledir!.. Sevdiğimiz Hak olacak!.. Beşerî yapıdan-özellikten dolayı beşeri seviyoruz dersek, kendimizi gaflete atıyoruz, azaba atıyoruz! Ama o kişiliğin ardındaki Hakk'ı müşahede ederek seversek, sevgimiz yerini bulmuş olur!.. Nefretimiz fiile, sevgimiz Hakk'a olacak!.. O mahaldeki Hakk'ı seveceğiz!.. Eğer o mahaldeki Hakk'ı müşahede edemeyip, o mahalli, Hakk'tan ayrı olarak görüp de seversek; sevgiye ihanet etmemiz, Hakk'a ihanet etmemiz demek olur!.. Hakk'tan gayrına tapınmamız olur!..

"Ben karımı seviyorum, kızımı seviyorum, paramı, malımı, mülkümü seviyorum" dediğin anda, Hakk'a şirk koşmaktasın!.. Çünkü bu isimler altında gerçekte, Hakk'tan gayrı bir şey yok!..

Hakk'ı bildiğin hâlde bu isimleri düşünüp, onlara Hakk'tan ayrı bir varlık verip, bu isimdekileri seviyorum dersen; yani sen, bu isimlerdekileri Hakk'tan ayrı olarak seviyorsan, bu sende, şirkten başka bir şey değildir...

Öyle ise, her hâlükârda Hakk'ı müşahede edip; Hakk'ı seveceksin; buna karşı, hangi fiil de terkibiyeti, tabiatı, alışkanlığı, şartlanmayı doğuruyorsa, ondan nefret edeceksin.

Kimde terkibiyetten kopma, tabiatından geçme istikametinde bir fiil varsa, o fiile de sevgi göstereceksin...

Sevgi ve nefretin; yani **Allâh** için buğz ve **Allâh** için muhabbetin ölçüleri bunlar olacak…

6

ÂLEMDE ALLÂH'I SEYİR

Allâh'ı seyir bâbında…

"Allâh'ın Zâtını tefekkür etmeyiniz" emrince Zâtı hakkında bir şey söyleyemiyoruz!.. Fakat **Allâh**'ın vasıfları sadedinde **"Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelâm, Semi, Basar"** vasıfları ile muttasıf bir varlık olduğunu idrak edebiliyoruz.

Bu yedi vasıf, tabii olarak bir sekizinciyi tanıtır...

Bu sekizinci vasıf, **"Tekvin"** sıfatıdır!..

"Tekvin"; kevne getirme, kevni meydana getirme mânâlarına anlaşılır...

Yani **Hayy** olan, **Aliym** olan, ilmini **Müriyd** yani iradesi, dileği istikametinde fiile döken varlık; bu sıfatların sonucu olarak **Tekvin** sıfatı ile de muttasıftır.

Bu **"Tekvin"** sıfatını bazıları, yaratma diye tercüme eder. Kevni meydana getirme!.. Varlığı meydana getirme!.. Ancak bu kevni meydana getiriş, muhakkak ki rastgele ve dışardan alma ile olmaz; kendinden olur!..

Mâdemki kendinden gayrı bir varlık yoktur!.. Kendinden gayrı bir varlık olmaması hasebiyle Tekvin olayı, kendinden meydana gelecektir!..

Kendisi bir fiil ortaya koyar, bu ortaya koyduğu fiil de muhakkak ki bir mânâ taşır...

Şimdi dikkat edin buraya…

Şu vasıflarla muttasıf olan Zât, herhangi bir fiili ortaya koyar... Kendinde mevcut olan ilme dayanarak, bir fiili ortaya koyar ve bu fiil bir mânâ taşır; bu mânânın gereği olarak, bu fiile bir isim veririz. Bu fiile verdiğimiz isim, esasında o fiildeki mânâya olur!.. Dolayısıyla bu mânâ, meydana getirenin kendinde mevcut olan bir mânâ olur.

Kendinde mevcut olan bir mânâ olur ama, o mânâ ile de, o mânâyı meydana getiren kayıtlanmaz!..

Bu nasıl olur?.. Hem mânâyı meydana getirir, hem de o mânâ ile kayıtlanmaz!..

O mânâ kendisine ait!.. O mânâyı kendisi ortaya koyar, fakat o mânâ gibi daha pek çok mânâları da ortaya koyar!.. Ve dilediğini, dilediğince yapabilir!..

Demek ki bu husus, dileme yani irade ve iradenin sonunda da dilediği yapma kudretini ortaya koyma… Böylece **Tekvin** sıfatı ortaya çıkar. İşte bunu anlatan âyet:

"…Kesinlikle Allâh irade ettiğini yapar (ilminden açığa çıkmasını irade ettiğini kudretiyle oluşturur; İlim - İrade - Kudret).**"** (22.Hac: 14)

"…Muhakkak ki Allâh dilediğini yapar." (22.Hac: 18)

Bu âyetler; irade ve kudret sıfatlarının mevcudiyetini ifade, anlatma bâbında…

Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) bu âyetleri bize naklederek, ulaştırarak; **Allâh**'ın dilediğini ortaya koyma durumunda olduğunu ifade ediyor...

Dilediğini ortaya koyma durumunda olan bir varlık, herhangi bir şeyle kayıtlı olamaz! Mümkün değil!..

Kayıt varsa, dilediğini yapma hükmü yoktur!.. Dilediğini yapma hükmü varsa, kayıt altına girmez.

Âlem, kâinat diyoruz veyahut âlemler diyoruz. Bu iki isim de netice itibarıyla, yaratılmıştır!..

Nasıl yaratılmıştır?

Dilediğini yapan tarafından, **yoktan var** edilmiştir!..

"Yoktan var edilmiştir"...

Peki… Yoktan var edilmek ne demektir?

Bunun izahına girerken hemen bir âyeti hatırlayalım;

"Dehr'de insanın anılmadığı bir süreç yok muydu!" (76.İnsan: 1)

Yani, insan isminin müsemması olan mânânın, o zamanda henüz varlığı yoktur!..

Bu hangi zamandır? Bu zaman değildir!.. Boyuttur!.. Zaman başkadır; boyut başka!.. Burada anlatılan zaman değil, boyuttur! Sıfat mertebesi dediğimiz, **"Vâhidiyet"** mertebesinde, mevcut vasıflarıyla kendisinin olması hâli… Bu boyutta henüz isimlerin mânâları söz konusu değil…

İsimlerin mânâları söz konusu olmadığı yerde, boyutta, bu isimlerin mânâlarından oluşan varlıklar da söz konusu değil!..

Öyle ise Sıfat mertebesi dediğimiz mertebe itibarıyla, yaratılma söz konusu değil!..

Bu boyutta kendi vasıflarıyla kaîm olan varlığın, kendi varlığını, varoluşunu bilişi söz konusu...

Buradaki ilim, Sıfat mertebesindeki ilim sıfatıdır! Sıfat mertebesindeki ilim, **Allâh'ın kendine olan ilmidir!..** Kendi **mevcudiyetine, sıfatlarına** ait olan ilimdir. Kendi vasıflarını tanıması, bilmesi yönünden olan ilimdir...

Esmâ mertebesindeki ilim ise, isimlerin mânâlarını kendinde müşahede etmesi ile ilgili ilimdir. Bu ikisi arasında, boyut farkı vardır!..

Boyut farkı ne demek?.. Boyut farkı, ilâhî olan ilmin yani **Zâtî olan ilmin;**

1. Kendi varlığına,

2. Kendi mânâlarına,

3. Ve bu mânâların neticesinde oluşan fiillere bakışıdır!

Boyut farkı budur!.. Zaman; Efâl âlemi için **itibari** olarak geçerli olan bir tâbirdir... Mertebeler arasındaki olay ise **zaman** olayı değil, **boyut** olayıdır!..

Allâh, Zâtından Sıfatına, Sıfatından Esmâsına tenezzül etti diye tarif edilmek istenen şey, bu **boyut farkıdır!** Ve bu, bir **"An"** olayıdır!..

"AN"ı zaman diye anlamamak lazım!

Esasen **"AN"** kelimesi ile işaret edilen zaman boyutu; **"DEHR"** kelimesi ile tanıtılan varlığa aittir!.. Yoksa bizim beş duyuya nispetle var kabul edilen zaman boyutu ile, **"AN"** kelimesinin işaret ettiği mânânın hiçbir benzerliği söz konusu değildir...

"DEHR" ise daha önce naklettiğimiz kudsî hadiste açıklandığı üzere **Allâh**'tır… Öyle ise, **"AN"** gerçeği itibarıyla **Allâh katındaki zaman birimidir!..** Ve bu zaman birimi ancak **"Zât"** ve **"Sıfat"** tecellileri mertebelerine erişmişlerce bilinebilir...

Yoksa avamın şartlanma yollu, beş duyu kaydından dolayı var kabullendiği zaman anlayışı ile burada kastedilen **"AN"** mânâsını anlayabilmek mümkün değildir…

Avama göre zaman, fiiler mertebesinde, olayların birbiri ardına dizilmesi sebebiyle, birinin diğerine karşı durumuna verilen hükümdür…

Bu boyutta ise fiil söz konusu değildir!..

Bu ancak, **"Zâtî ilmin kendine nazarı"** diye tarif edilebilir.

Kendine nazarı da; Zâtına nazarı, varlığına nazarı, kendindeki mânâlara nazarı olmak üzere, üç ayrı bölümde incelenebilir...

Zâtına nazarı, Zât mertebesini; **Sıfatına nazarı**, belli sıfatlarını bilmeyi; Esmâ mertebesinin tabii ve zaruri sonucu olarak var olan Efâl mertebesi de, **mevcut olan mânâlarına nazarıdır!**

Mânâlar mutlaka, kendi mânâları istikametindeki fiilleri doğururlar!..

İşte, kendinde mevcut mânâların tabii sonucu olan fiillerin ortaya çıkış noktası, **"yaratmanın"** başlama noktasıdır!

Bu noktada, âlemler yaratılmıştır!..

Kesret-çokluk bu noktada meydana gelmiştir...

Bu noktada varlık ve yokluk; bu noktada Hâlık ve mahlûk; bu noktada Rab ve abd mânâları, fiile dönüşmüştür.

Fiil mertebesindeki fiilleri meydana getiren fâil, o fiillerin mânâlarıdır ki; o mânâlar, O Zâtın kendinde bulduğu mânâların ortaya çıkıp çıkmaması ile alâkalı olan mânâlardır... Yani belli ilâhî isimlerin mânâlarının, aşikâre çıkması veya çıkmasındaki şiddeti zuhuru, neticede bu fiilleri meydana getirmiştir… Ki bu da dilemesine bağlıdır!..

Efâl mertebesinin özünde mevcut olan hayatiyet, o varlıktaki **Kudsi Ruha, Ruh-ül Kuds'e** aittir!..

"Kudsî Ruh" denir, "Küllî Ruh" denmez!.. Çünkü **"küllî"**nin karşılığı olan **"cüz"**iyet Ruh için söz konusu değildir!.. **"Ruh"**un **"cüz"**lüğü olmaz!.. Ruh'un cüziyeti, cüzleri olmayacağı içindir ki, bütün varlıktaki **Sâri Ruh, Tek Ruh** kastedildiği zaman, **Kudsî Ruh** tâbiri kullanılır…

Bütün isimlerin mânâlarının mevcut olması ve tüm varlığa yayılmış, sâri olması hasebiyle de bu, Kudsî Ruh'ta mevcut olan tüm isimlerin mânâları, bütün isimlerle anılan varlıklarda mevcuttur.

Bu itibarla, kâinatta mevcut olan tüm varlıklar, bu **Kudsî Ruh**'un mânâlarının birbiri tarafından görülmesinden başka bir şey değildir!..

Varlığın tümüyle, bu mânâlardan ibaret olması hasebiyle ve bu mânâların bakış açısı itibarıyla; Efâl mertebesinin varlığından söz etmek mümkün değildir!..

Çünkü Efâl mertebesinin varlığı, bir diğer bakana nispetledir. Bir arının dünyası ve âlemi ayrıdır; bir insanın dünyası ve âlemi ayrıdır; bir atomun milyonda bir küçüklüğünde olan bir mezonun dünyası ayrıdır.

Saniyenin on milyonda biri kadar olan bir süre içinde, doğan, büyüyen, çoğalan ve yok olan varlık ve on milyar senede kemâle ulaşıp bir o kadar sene sonunda yok olan varlık; her biri kendi boyutuna göre vardır, kendi yaşam ölçüsüne göre vardır; fakat bir diğerine nispetle, o varlığın varlığından söz etmek de mümkün değildir!..

Bu böyle olduğuna göre çıkan sonuç nedir?

Çıkan sonuç şudur:

Âlemlerin Rabbi olan **Allâh, yarattığı âlemlerde Zâtı ile mevcuttur!..**

Bu âlemlerde, her zerrede, kendinden gayrı bir varlık olmadığı gibi; kendi mânâlarını da gene kendisi seyretmededir!..

Öyleyse **"yaratma"** dediğimiz olay, mânâların fiiller mertebesinde aşikâre çıkışıdır!.. Fiiller mertebesinde aşikâre çıkan her bir fiil yaratılmıştır!..

Yaratılmış, çeşitli isimler alır... İnsan, maden, hayvan vs… Ve bunlar, bütün yaratılmışlıklarına karşılık, varlıklarını tümüyle Hakk'tan alırlar!.. Hakk'ın varlığı ile kaîmdirler.

Hakk'ın varlığı ile kaîm olmaları, kendilerinde **"Kayyum"** isminin mânâsının mevcut olmasındandır!..

Her biri, kendi yönünde ne yapması gerektiğini bilir!.. Çünkü, **"Aliym"** ismi de kendilerinde mevcuttur!..

Ancak bu isimlerin o fiil mahallinde aşikâre çıkmaları, o mahallin **"kabiliyet ve istidadına"** yani bu mânâları aşikâre çıkarmada pay alışına; hisse alışına göredir!..

Her bir mânâ, neyi gerektiriyorsa, o mânânın gerektirdiği fiil, oradan aşikâre çıkar. Bu fiilin ortaya çıkması da **Allâh**'ın dilemesinden başka bir şey değildir!..

Rabbin Allâh'tır!.. Sen Rabbinin kulusun!.. Rabbinin kulluğunu yerine getirmen yönünden; **Allâh**'ın emrini yerine getirmiş olursun!.. Ama Rabbinin emrini yerine getirmen yanı sıra, **Allâh**'ın yerine getirmeni istediği, bütün emirleri yerine getirmekle mükellefsin!.. Bu mükellefiyetini yerine getirmemenin neticesi ise, **"Nefsine zulmetmek"** ve bundan dolayı da **"azap"**a düçar olmaktır…

Zira **"nefsinin hakikati", "Allâh'ın hakikati"dir...**

Nefs, bir şeyin **Zâtıdır…** Oysa, **varlığın Zâtı, Allâh'tır!..**

Sen nefsine zulmetmekle, **Allâh**'ın hakkını vermemiş oluyorsun!.. Bunu yapmanın sebebi de yaratılmışlığın hükmü altında, varlığının hakikatini müşahede edememendir!..

Eğer bilirsen ki, ne yönden kulsun, ne yönden Rab; ve bilirsen ki **Allâh** senin nendir; ve bu bildiklerinin hakkını yerine getirirsen, işte o

zaman ilâhî saadete ermiş, **Allâh**'a vâsıl olmuş, Dünya'da iken cennete girmişlerden olursun!..

7

ŞUUR GÖZÜYLE ÂLEMLERE BAKIŞ

Şu an'a kadar meseleyi dinî açıdan ele aldık...

Şimdi aynı konuya, aynı meseleye varlığın kendini tanıması yolundan olan bir bakışla bakalım.

Bu var olan âlemin, kâinatın, daha evvel böylece var olmadığı, bu Dünya'nın, bu Güneş'in var olmadığı, bu gezegenlerin, bu sistemlerin böylesine var olmadığı; zaman süreci içinde oluştuğu bugün bilinen bir gerçek!..

Bunun en basit ispatı, dün var olmayan bir çocuğun, bugün var olması, yarın büyümesi ve ölmesi…

Kâinattaki geçerli ana kural **"doğar, büyür, ürer, ölür"** yani **"dönüşür"**dür!..

Bu, her şey için böyledir!..

Bunun her şey için böyle olması, varlıkların yokken var olduğunun, belli bir süre genişleyeceğinin – büyüyeceğinin – üreteceğinin ve sonunda da tekrar yok olacağının açık ispatıdır!..

Bu kâinatın hiç var olmamışken var olması; bu kâinatın ana mânâsı olan varlığın, kendi mânâlarını müşahede etmesi; kâinatın yaratılması, âlemlerin var olması denen olaydır.

Mânâların seyri denen olayla, kâinatın yaratılması denen olay eş değerdir!.. İsimlerin mânâlarının seyri; küllî mânâda, kâinatın yaratılması denen olayla başlamıştır…

Kâinat tümüyle ilâhî isimlerin mânâlarının varlığından başka bir şey değildir!.. Ve bu mânâlar kendi varlığında seyredilmektedir... **Kendinin dışında değil!..**

Bu sebepledir ki, kâinat ismi altında var olan varlık, Hakk'ın varlığıdır ve Hakk'ın ilâhî isimleri diye kastedilen mânâlar, kâinatta aşikâre çıkmaktadır.

Ancak dikkat edelim... Kâinat ismi altında var olan varlık... İlâhî isimlerin mânâlarına ne bir son vardır, ne de kâinata bir son vardır!.. Kâinatın sonluluğu, **hükmi** bir sonluluktur!.. Ancak, fiiliyatı itibarıyla da sonsuzdur!..

Sonsuz olması ilâhî isimlerin mânâlarına dayanması itibarıyladır, ki bu mânâlar da sonsuzdur!..

Bu kâinat içinde meydana gelen her bir fiil, bir mânânın fiile dönüşmesinden başka bir şey değildir... Öyle ise, bu âlem içinde, bu kâinat içinde var olan her bir varlık, ilâhî isimlerin mânâlarının fiile dönüşmesiyle; **Allâh**'ın varlığının Zât'ı ve sıfatı itibarıyla fiilde aşikâr olabileceği en şerefli mahal olmuştur!..

Âlemi yaratmıştır; kendindeki mânâların aşikâre çıkması için; Âdem'i yaratmıştır âlemini seyir için!..

Sıfat mertebesi itibarıyla, zaten böyle bir seyir söz konusu değil!.. Zâtı itibarıyla, konu zaten ele alınamaz!.. Neticede mesele, isimlerin mânâlarının müşahedesi meselesi oluyor!.. İsimlerin mânâlarının müşahedesi meselesi dediğimiz anda da, olay kâinata girer!.. Kâinat isminin içine girer… Âlemler isminin içine girer... Peki bu âlemlerdeki seyir nedir?

Seyir dediğimiz veyahut da **"Allâh'ın nazarı"** dediğimiz, **"Allâh'ın bakışı"** dediğimiz olay nedir? Bunu kendinizden anlayabilirsiniz. Sizdeki bakış nedir?.. Baktığın zaman karşında bir

cisim görüyorsun, bir nesne görüyorsun, bir varlık görüyorsun... Peki **Allâh**'ın bakışında böyle ayrı ayrı birimsel varlıklar var mı?

Aynı soruyu senin açından soralım... Senin yönünden, ayrı ayrı görülen birtakım varlıklar var mı acaba...

Göz, beynine birtakım veriler ulaştırıyor; beyne belli bir biyoelektrik mesaj ulaşıyor ve beyin, tahayyül yoluyla bu nesneyi değerlendiriyor… Bu mânâyı algılıyor… Algıladığı mânâyı, algılamasına yardımcı olması yönünden de hayal gücüyle belli bir görüntü tahayyül ediyor...

Gerçekte beyin için görüntü söz konusu mu?..

Beyin için algılama, idrak söz konusu! Görüntü, algılamaya yardımcı bir faktör…

Gerçekte sen görmüyor musun!.. Senin bakışından kasıt, basîrettir, yani o şeyi idraktır!.. O şeyin ne olduğunu anlayabilmektir!.. Ne olduğunu, nasıl bir şey olduğunu anlayabilmektir!.. Bakmaktan gaye, basîretin mânâsı itibarıyla, bir şeyin ne olduğunu anlamaktır. Yani o şeyin varlığının ne olduğunu, nasıl olduğunu, niçin meydana geldiğini bilebilmektir.

Allâh'ın bakışından murat da kendi varlığında bulduğu mânâları, ilmi ile ihâta etmesidir!.. **Allâh**'ın bakışı, kendi isimlerinin mânâlarını, ilmi ile ihâta etmesidir. İşte isim mertebesindeki, isimlere olan ilmi diye kastettiğimiz şey **"Allâh'ın ilmî bakışı"**dır!..

Peki, bu âlemlerin varlığı, gerçek fiilî bir varlık mıdır, yoksa var kabul ediş yollu bir varlık mıdır?

Âlemlerin, her bir âlem içinde meydana gelen varlığın varlığı, bir ilâhî mânâya dayanır, dedik. Bu mânâlarsa kendinde bulduğu mânâlardır! **Allâh**'ın kendinde seyreylediği mânâlardır!.. O varlığın kendinde bulduğu mânâlar, var kabul etme yollu mânâlar değildir!..

Fakat bu mânâların fiil dediğimiz bir biçimde aşikâre çıkışı, yaratılma dediğimiz bir biçimde, çeşitli mânâların bir arada oluşuyla

meydana gelen bir fiilî varoluştur ki, bu fiilî varoluş **"vehmî"** bir kabul ediştir. Fakat bu vehmî var kabul ediş de, o terkibin mânâsı olan varlığa aittir! Dolayısıyla vehim, kul ismi anlamında yerini alır…

İlâhî mânâda ise, **Allâh**'ın, Zâtına, sıfatına ve kendi mânâlarına nazarı söz konusudur ki; bu nazar, bahsettiğimiz sıfatların neticesidir!..

Allâh için **"vehim"** tâbirini kullanmak yersiz olur... **Allâh**'ın kendi mânâlarının seyrini anlatma sadedinde geçmişte bu tâbir kullanılmışsa da; bu, konuya yaklaşım sağlayabilmek, adapte olunmasını temin etmek bakımından kullanılmıştır... Yoksa gerçek mânâda, ilâhî mânâda, **Allâh**'ın **"vehim"** yollu kabulü diye bir şey söz konusu olmaz.

Allâh âlemleri, **"var kabul etmesiyle"** değil, **"yaratmasıyla"** oluşturmuştur!..

Çünkü âlemler, isimlerin mânâlarını kendinde bulması hasebiyle, o mânâlardan oluşmuştur!.. Mânâların aşikâre çıkmasıdır!..

O mânâların kuvveden fiile çıkması, **"yaratılma"** denen olaydır; **"yaratılmanın başlangıcı"**dır. Peki, bu isimler yaratılmış mıdır, gerçekten var mıdır?..

İsmiyeti yönüyle yaratılmıştır!.. Ancak, o ismin müsemması, kendisine ait olan kendidir!.. Kendi özellikleri olması hasebiyle, bu mânâlar yaratılmış değildir!.. Mânâlar kendine ait, kendinde mevcut olan mânâlardır… Buna mukabil mânâların isimleri yaratılmıştır. Çünkü mânâların özelliğine karşılık, isimler sonradan meydana gelmiştir... Dolayısıyla, isimler yaratılmıştır!..

Demek ki kâinat ve kâinatın içinde olan her şey, Efâl mertebesi itibarıyla yaratılmıştır!.. Sonradan olmadır! Efâl mertebesine kadar olanlarsa, yaratılmış değildir!

Tabii biz burada Efâl mertebesi dediğimiz zaman **"Melekût âlemi"** denen âlem de bunun içine giriyor!.. İlâhî kuvvetlerin aşikâre

çıkışı olan **"Melekût âlemi"** dediğimiz âlem, **"Efâl âlemi"**nin içine girer.

"Esmâ âlemi" dediğimiz zaman, Efâl âleminde var olan fiillerin, varlıkların, görüntülerin orijinal mânâlarını kastederiz!.. Yani mutlak varlığın, kendinde müşahede ettiği, ilmiyle ihâta ettiği mânâlar... Bu mânâlar için yaratılmışlık söz konusu olamaz, çünkü kendisinin yaratılmışlığı söz konusu değildir!..

Senin yaratılmışlığın hiçbir zaman kalkmaz!.. Yaratılmışlık hükmün, hiçbir zaman kalkmaz!.. Çünkü, Efâl âleminin dışına fiil düzeyinde çıkabilmen mümkün değildir... Bugün nasıl Efâl âlemindeysen, bundan bir milyon sene sonra da yine Efâl âleminde olacaksın!..

Beş milyar sene sonra da yine Efâl âleminde olacaksın!.. Efâl âlemi, bugün madde dediğimiz terkiple devam eder; yarın bir tür holografik ışınsal beden dediğimiz yapıyla devam eder; ama neticede gene Efâl âlemidir!..

Ancak; kendi varlığında mevcut olan mânâların, Hakk'a aidiyeti yönüyle, yaratılmış değilsindir!.. Efâl boyutu itibarıyla, yaratılmışsın!..

Öyleyse bu iki yönünün idrakında olarak; her ikisinin de ayrı ayrı hakkını verebilirsen; işte o zaman ebedî saadete ermiş olursun!.. Aksi hâlde bir yönün, diğer yönünü perdelerse, bunun neticesinde mutlaka ayağının kayması, hakikatten sapman söz konusudur...

8

KENDİ BOYUTLARIN

Bunları böylece anladıktan sonra, geleceğimiz bir husus daha var…

Bu âlem ve bu kâinat içinde var olan sen... Varlığın, tamamıyla ilâhî isimlerin mânâlarının terkibi diyoruz... Yani varlığın, bütün ilâhî isimlerin değişik zamanlarda değişik terkiplerle sende ortaya çıkması ile oluşmuş, diyoruz!.. Bu mânâları müşahede eden bir de **"sen"** varsın!.. Bu mânâların **"sen"**den çıkmasına karşılık, senden çıkan bu mânâları müşahede eden bir **"sen**" varsın!..

Ve sen, **"ben neyim"** diye derinliğe gittiğin zaman, kendin için, "ben şuyum veya şöyleyim" diyemiyorsun... "Şu özelliğim var, bu özelliğim var" diyorsun ama; kendin için ben "şuyum" diyemiyorsun…

Ben "şuyum" diyememen, zâtın itibarıyladır… Zâtın itibarıyla, zâtını tayin edebilmen, tespit edebilmen, takdir edebilmen muhaldir... Bana zâtın itibarıyla, kendini tarif edemezsin...

Vasıfların itibarıyla, vasıfların olduğunu, senin için **"yok olma"** anlamında bir ölümün söz konusu olmadığını söyleyebilirsin... Yok olma, yok; sen ebedî olarak **"hayat"** sahibisin…

Bunları idrak edebilen bir şuurun, idrakın var... **"İlim"** vasfının sonucu olarak, bütün bunları idrak ve ihâta edebilen, kavrayabilen bir şuurun var...

Bu seyrin, bu müşaheden dolayısıyla, neticede sende meydana gelen belli istek ve arzular var, **"irade"** var!.. Bu istek ve arzularını kuvveden fiile çıkartmak için **"kudret"** var... Ve bu kudreti kullanarak birtakım istek ve arzularını kuvveden fiile çıkartıyorsun… Bin isteğinden bir tanesini bile kuvveden fiile çıkarmış olsan, demek ki sende belli bir **"kudret"** var…

Kendinde mevcut olan mânâları dile getirebiliyorsun! **"Mütekellim"** isminin, **"Kelâm"** vasfının sendeki mevcudiyetine işaret olarak...

Çevreni, dışını **algılayabiliyorsun!..** Çevrendeki çeşitli mânâları fiilleri **seyredebiliyorsun!..** Bütün bunların sonucu olarak yeni birtakım şeyler de meydana getiriyorsun... Bu vasıflar sende mevcut...

Hayatın boyunca, sende mevcut çeşitli mânâları fiile dönüştürme hâli sürüp gidiyor… Sana gelen çeşitli etkilere tepki şeklinde veyahut direkt, kendin aksiyon koymak suretiyle, çeşitli mânâları fiile dönüştürmeye devam ediyorsun...

Öyleyse, geniş mânâda anlattığımız varlıktaki tüm mânâlar, işaret edilen vasıflar, boyutlar, sende mevcut!..

Demek ki, senin ilmin veya senin şuurun, anlayışına göre, bu boyutların her birine ulaşıp, her birinin hakkını ayrı ayrı vermediği sürece, sen **"nefsine zulmedenlerden"** olursun!..

Sende mevcut olan her boyutun hakkını ayrı ayrı verirsen, o zaman da **nefsinin hakkını "edâ" edenlerden** olursun.

Zât'ının, Sıfat'ının, Esmâ'nın ve Efâl'inin hakkını ayrı ayrı verdiğin zaman, hakkını edâ edersin; varlığın, Efâl'in hakkını vermediğin zaman veya Esmâ'nın hakkını vermediğin zaman veya Sıfat'ın hakkını vermediğin zaman veya Zât'ının hakkını vermediği zaman **"nefsine zulmedenlerden"** olursun...

İnkâr ettiğin, kabul etmediğin her bir boyutunla, neticede **“nefsine zulmetmekten”** başka bir iş yapmıyorsun!..

Öyle ise nefsinin, varlığının hakkını verebilmen ancak, **Allâh’ı tanıyabilmen** ve **Allâh’a yakîn** kazanmakla mümkündür!..

Allâh’a yakîn kazandığın ölçüde, kendini tanırsın; kendini tanıdığın ölçüde de **Allâh**’ı tanımış olursun!..

Hatırlayalım **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın işaretini;

“Allâh nerededir, yerde mi gökte mi?..”

“Mümin kullarının kalbindedir!..” (İmam Gazâli - İhya-u Ulûmid'din)

Allâh’a **“vâsıl”** olabilirsin; ama **Allâh**’ı idrak edebilir misin?.. Hayır!..

“…O’nun benzeri bir şey yoktur!..” (42.Şûrâ: 11)

“Ebsar (görme - değerlendirme organları) **O’nu idrak edemez; O, ebsarı idrak eder** (değerlendirir)**!..”** (6.En’am: 103)

“Derken kullarımızdan bir kul buldular ki, biz Ona indîmizden (hakikatini yaşatan) **bir rahmet vermiş ve yine Onda ledünnümüzden** (Tecelli-i sıfat olarak tahakkuk etme {mardiye} şuuru) **ilim açığa çıkarmıştık.”** (18.Kehf: 65)

Evet, burada şu gerçeği kesinlikle tespit edelim... Şayet bizden bu ilmi dinliyorsanız, bu **Allâhû Teâlâ**’nın bize ihsan ettiği **ilmi**nden dolayıdır… Bu ilim, çalışmakla elde edilmiş bir ilim olmayıp; **O**’nun bizden zâhire çıkarmayı murat ettiği bir ilimdir... **O**’nun ilmidir!..

O dilerse, **“ilmini”** bir mahalde izhar eder... Yani, ilmin sende varoluşu, **Allâh**’ın sende o ilmi izhar edişi yoluyladır!.. İhâtan yoluyla değil…

İhâta yoluyla olmayışı demek; **Allâh**'ın mânâlarını sonuna kadar ihâtanın, idrakın mümkün olmadığına işarettir. Çünkü sonlu, kısıtlı, kayıtlı bir varlık değildir!.. Olmayışı hasebiyle de ilmin sonu yoktur.

Esas itibarıyla **Allâh'ı seyir, ilimden ibarettir.**

Yani; **rü'yet, ilimdir!..**

İlmin dışındaki bir rü'yet ise hayale girer!.. Tahayyül suretiyledir!..

Çünkü görme mânâsındaki bir rü'yet ancak bir ilâh için, yaratılmış bir ilâh için söz konusu olur! Yaratılmış ilâh olmaz!..

Yaratılmış ilâh olmazsa, yaratılmamışın görülmesi zaten mümkün olmaz!.. İnsan yaratılmıştır, bunu daha evvel konuştuk... Yani, belli isimlerin mânâsının aşikâre çıkışıyla var olan varlık, bu yönüyle yaratılmıştır!.. Yaratılanın yaratanı ihâta etmesi, görebilmesi zaten muhaldir!..

Ancak **Allâh**, kendisi kendisini görür!.. Ne anda, hangi anda sen **"Allâh'ı gördüm", "Allâh'ı duydum"** dersin, **o senin kendi hayalinde sana açılan Rabbindir!..**

Öyle ise, **"Allâh'a vâsıl olmaktan"** mânâ, Allâh'ın ilmini, **"sen"** adı altında izharından başka bir şey değildir!..

9

CENNET ve CEHENNEME DAİR

Eğer burası böylece anlaşıldıysa, şimdi ikinci bir noktaya gelelim...

Varlık tümüyle ilâhî isimlerin mânâlarından ibaret olduğuna göre **"Cennet"** ve **"Cehennem"** nasıl vardır?

Bunu anlamak için Dünya'yı anlamak lazım… Eğer Dünya'nın varlığını anlamadıysak, cennetin ve cehennemin varlığını da aynı şekilde anlamamıza imkân yoktur...

Dünya, hakikati yönüyle nasıl oluşmuştur? Dünya, sayısız ilâhî isimlerin mânâlarının kuvveden fiile dönüşmüş hâlinin adı değil midir?

"İnsan", çeşitli ilâhî isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıkışına verilen ad oluyor da, Dünya bunun dışında başka bir şey mi?.. Hayır!..

"Dünya" kelimesiyle kastedilen mânâ, nasıl ki çeşitli sayısız ilâhî isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıkışına verilen ad ise, aynı şekilde **"Âhiret"** diye bahsedilen; **"Cennet"** ve **"Cehennem"** diye bildirilen âlemler de çeşitli ilâhî isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıkışından başka bir şey değildir!..

Öyle ise, cennet veya cehennemi inkâr eden kâfir olur!.. Yani, **Allâh'ı inkâr etmiş olur**!.. İster Dünya hayatı olsun, ister cennet ve

cehennem hayatı olsun; bunların tümü de ilâhî isimlerin mânâlarının, kuvveden fiile çıkış hâlinden başka bir şey değildir!..

Bu durumda, kişi ister cenneti inkâr etsin, ister cehennemi inkâr etsin; ister kabir hayatını inkâr etsin; ister melekleri inkâr etsin; ister zebânîleri inkâr etsin; ister cinleri inkâr etsin; ister iblisi inkâr etsin veya bu isimler gibi daha başka nice isimlerin mânâlarını inkâr etsin; her neyi inkâr ederse, hiç farkında olmadan çeşitli ilâhî isimlerin varlığını inkâr etmiş olur; ve böylece de Allâh'ı inkâr etmiş olur!..

Kısacası **inkâr; Allâh'tan gafletten, Allâh'tan perdelenmekten, cahillikten başka bir şey değildir...** Her inkâr eden de, inkâr ettiği şeyle perdelenmenin azabını duyacaktır ister istemez!..

Daha evvelki sohbetlerimizin birinde, **"Din, hakikatin zâhire çıkması hâline verilen isimdir"** dedik. İlâhî hükümlerin; hakikatin gereği ve zarureti olan hükümler olduğunu ifade ettik... Dedik ki;

"Kim ilâhî hükümlerden bir hükmü veya Rasûlullâh'ın bildirdiği hükümlerden bir hükmü reddederse, o reddettiği hükümle, hakikati reddetmiş olur!.."

Öyleyse **"hakikat"** denilen şey, ilâhî hükümlerden tebliğ edilenlerden ayrı bir şey olmadığı gibi; **"hakikat"** de **"zâhir"** denilen şeyin ta kendisi olup; aynı şekilde Dünya'nın ve yaşanılan fiiller âleminin ta kendisidir!.. Yani **"Hakikat"**, hakikat mertebesinde mevcuttur değil; **"Hakikat"**, Esmâ ve Efâl mertebesinde de aynen mevcuttur!.. Ancak müşahede edenin perdeli olması hâli dolayısıyladır ki; hakikat, Efâl mertebesinde müşahede edilemez!

Önce kelimeler, sonra şartlanmalar ve nihayet **"var sandığın varlığınla"** sen, hakikati müşahededen perdelenirsin!.. Bu perdelenişinin altında da senin **"zannın"** yatmaktadır ki; zan hakikatten bir şey ifade etmez!..

Hakikati **"zannında"** aramayacaksın; hakikati, **ilâhî hükümler istikametinde arayacaksın!..**

Ancak, bu şekilde, hakikati müşahede edenlerden olursun! Çünkü Kurân'da birçok yerde;

"Oysa bu hususta onların bir ilmi (delilleri) **yoktur... Onlar ancak zanna uyuyorlar! Muhakkak ki zan, gerçeği yansıtmaz!"** (53.Necm: 28) hükmü vardır.

Kesinlikle bilelim ki, her şeyin ve bütün ilimlerin başı, **"Allâh" isminin işaret ettiği kavramı idrak etmektir...** Ancak bundan sonra **"NEFS"**in ne olduğunu fark ederiz.

10

"NEFS"İN HAKİKATİ NEDİR?

Abdülkerîm el Ciylî, nefsin hikmetini ve iltibasa düşüşünü **"İNSAN-I KÂMİL"** isimli eserinde bakın nasıl anlatıyor:

"Rasûlullâh Efendimizin nefsini de kendi nefsinde yarattı Allâh!

Nefs ise, ancak bir şeyin Zâtıdır. Muhammedî hakikatleri de, yine kendi hakikatinden meydana getirdi... Rasûlullâh Efendimizin nefsini anlattığımız mânâda "yarattıktan" sonra, Âdem'in nefsini Rasûlullâh'ın nefsinden bir sûret olarak yarattı. Bu ince mânâ sonucu, cennetteki habbeyi yemesi men edildiği zaman, onu yedi Âdem!.. Çünkü o, Rubûbiyet zâtından yaratılmıştı. Rubûbiyetin şanı ise, sınırlanmak değildir ve bu hüküm, onun için Dünya'da dahi yürüdü... Keza âhirette de yürüdü.

İşte bu incelik taşıyan sır icabı, nefse ne yasak edildiyse onu yapma yolunu aradı. Ona yasak edilen şey, ister saadetine sebep olsun, ister şekavetine...

O, bir şeyi yaparken, saadet veya şekavet düşünerek yapmaz. Zâtının varlığının bir gereği olarak yapar. Rubûbiyetten aldığı aslına göre...

Görmüyor musun cennetteki habbeyi nasıl yedi. Hiç aldırış etmeden onu yedi. Hâlbuki ilâhî ihbarla, onu yemesinin kendisini şekavete sürükleyeceğini biliyordu. Nitekim Allâhû Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"…şu ağaca da yaklaşmayın, (yaklaşırsanız) zâlimlerden olursunuz." (2.Bakara: 35)

O habbe tabiat zulmetinden başka bir şey değildi!.. Ağaçtan yaratılan habbeyi, Hak Teâlâ, tabiat zulmetine bir misal olarak yaratmıştı!.. Bunu yemeyi men etti. Biliyordu ki; onu yeyince âsi gelecek, tabiat zulmetine inmeyi hak edecek... Dolayısıyla şekavete düşecekti!..

O ağaç; "…Kurân'daki mel'un şecere…" (17.İsra': 60) diye anlatıldı. O ağaca gidince ilâhî, ruhî yakınlıktan çıktı; cismanî uzaklığa geçti. Nüzûlün, yani inmenin mânâsı da budur! Nefs o habbeyi yemekten men olunduğu zaman, hacir altında kalmamak da onun şanındandı ve iş ona karışık geldi.

Kendisi için öğrendiği "Rubûbiyet saadeti" ile habbeyi yediği takdirde şekavete düşeceği yolunda gelen "İlâhî ihbar" arasında kaldı.

Hâl böyle iken, kendinden doğan bilgisine dayandı, o habbeden yemeyi sevdiği için, ilâhî ihbar üzerinde durmadı bile.

İşte bu karışık durum, yani "iltibas"; bütün bilgi sahipleri için vâkidir. Şekavete düşenler hep bu iltibas yüzünden düşerler.

Nebi ve Rasûllerin tasdikinden geçen sarih -açık- kesin delillerle gelen ilâhî ihbarları terk ederler.

Ya neticede insanlar ilâhî ihbara iman edip, kendi bildiklerini, sevdiklerini terk ederler veyahut tabiat zulmetine tâbi olarak ma'siyeti meydana getiren tabiatlarına uygun işleri tatbik ederler."

Evet… Şimdi, burada da görüldüğü gibi, neticede kişinin davranışları ya onun terkibini meydana getiren ilâhî isimlerin, kendisini sevkettiği mânâda oluşuyor ve bu oluşmayı biz, canımızın

öyle istemesi veya o işi sevdiğimiz için öyle yapmamız, diye nitelendiriyoruz!..

Veyahut da canımız istemediği hâlde, hoşlanmadığımız hâlde, ilâhî emir olduğu için onu yapıyoruz...

İlâhî emrin mânâsının ne olduğunu daha evvelki konuşmalarımızda görmüştük… Kişinin terkip kayıtlarından kurtulup, **mutlak mânâda Allâh’a kulluk ettiğini** müşahede etmeyi sağlayıcı fiiller…

Demek ki; kişinin sevdiği için veya canının istediği için veya öyle arzu ettiği için yaptığı her hareket neticede **Allâh** ile onun arasında bir perde meydana getiriyor…

“Alışmışım böyle yaptım!..”, “Canım, bunu seviyorum da onun için!..” Seviyorum, yani duygumdan dolayı; alışmışım, yani şartlanmamdan dolayı; “Böyle yaratılmışım, benim tabiatım böyle”; işte bu da tabiatının gereği olarak!..

Yani netice olarak, bütün bunlar, senin varlığını meydana getiren “ilâhî isimlerin ortaya çıkışı”, sende mevcut olan Rubûbiyetin gereği olarak, iktizası olarak!..

İşte varlığının, nefsinin hakikati, bu Rubûbiyet olduğu, **Hak** olduğu, idraki geldiği andan itibaren, kişiye bir başıboşluk, bir boş vermişlik gelir!..

Bunun neticesinde de o kişi canının istediği, nefsinin istediği, tabiatının sevkettiği istikamette bütün davranışları ortaya koyar!..

Hiçbir kayıtla kayıtlanmaz ve bu da onun bedenselliğe, **tabiat zulmetine hapsolmasından**, kendisini zindana, siccîne atmasından başka bir şey getirmez.

Bu hakikati idrakla beraber, ilâhî emirlere uyma hâli devam ederse, o zaman, terkip tabiatının ötesinde, **Allâh**’a vâsıl olur; ve böylece ebedî saadet onun için söz konusu olur... Bu davranışların neticesinde **“Selâm”** isminin mânâsı kendisinde aşikâr olur…

Bu ilâhî hükümlere uyma hâli, kendi tabiatının kendisini zorlamasına rağmen **“Sabûr”** isminin kendisinde aşikâre çıkışı ile mümkündür...

İlâhî hükümlere sabredecek, kendindeki Rubûbiyet hükmüne rağmen!.. Ve bunu, nefsinden, zâtından aldığı bir kuvvetle yapacak!.. Aksi takdirde bu mümkün olmaz!..

Bu mümkün olmayınca da **tabiatı istikametinde yaşayarak neticede kendi manevî cehennemini kendisi hazırlamış olur!..**

Fiiller ya **idraka** dayanır, ya **korkuya** yani **vehme** dayanır! İdrakın da meydana getirdiği teslimiyet vardır, korkunun da meydana getirdiği teslimiyet vardır...

Neticede teslimiyet oluşur ama; temelinde ne var?.. İdrak mı var; yani o şeyin öyle olmasını idrak etmen dolayısıyla mı teslim oldun; yoksa korkuyla mı oldun?..

Nitekim insanların **Allâh**’ın emirlerine teslimiyeti iki yönlüdür... Bir Nebinin, bir velînin ilâhî emirlere teslimiyeti idrak yolludur...

Mühim olan, senden meydana gelecek olan teslimiyetin veya senden meydana gelecek fiillerin, duygu yoluyla değil yani vehmin hükmüyle değil; idrakının hükmüyle olmasıdır!.. Gaye, neticede bu idraka gelmektir; bu idraka gelmek için de o aşamadan geçmek lazım...

Ama bazısına direkt idrak yolu ile de gidebilirsin...

İstidadı müsaittir, ona direkt o yolla da girebilirsin. Ama genelde, en aşağı seviye olan duygularına hitap yoluyla onu belli bir noktaya getirmektir.

Neticede iş idrakla Allâh’a teslim olmaktır! Hemen burada **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın **Allâh**’a şu şekildeki yönelişine kulak verelim:

“Allâh’ım... SEN’den SANA SIĞINIRIM...”

Ne demektir bu?..

Rabbinin sendeki hükmünden, Allâh’a kaçmaktır!..

“KUL EÛZÜ BİRABBİN NÂS, MELİKİN NÂS; İLÂHİN NÂS…” (114.Nâs: 1-3)

Burada üç mertebeye işaret olunmaktadır;

“BiRabbin Nâs”; “İnsanların Rabbine” âyetinde, Efâl mertebesine ve bu Efâl mertebesinde Rubûbiyet hükümlerinin yürümesine, dolayısıyla Rubûbiyet hükümlerinin yürüdüğü mertebede, **“Rabbe sığınma”** hâlinden söz edilmektedir...

“Melikin Nâs”... Burada Esmâ mertebesine, isimlerin mânâları mertebesine işaret edilmektedir.

“İlâhin Nâs” ise, **“Ulûhiyet”** mertebesine işaret edilmektedir.

Neticede en son aşama, Ulûhiyet mertebesinin idrak ve seyridir!.. Ancak bu, daha evvel bahsedilen mertebelerin seyrinden sonra oluşur!..

İkinci olan Esmâ mertebesinin bilinmesi; **“mubdî marifet”** olarak anlatılmıştır. Yani isimlerin oluşturmasıyla var olan terkipsel mânâlar ve bu mânâların oluşumu; bunu ibdâ yoluyla bilmek, mânâsıyla anlatılır...

Nihayet üçüncü olarak bunların neticesinde **“Mûtu kable en temûtu”** ile **Allâh**’a vâsıl olma durumu hâsıl olur!

Evvela **“Mûtu kable en temûtu”** olup da ondan sonra **“men arefe”** olmaz!.. Hiçbir zaman bu mümkün değildir. Muhaldir!..

Evvela Rabbine vâsıl olacaksın; ondan sonra ilâhî emirlerin mânâlarının müşahedesi oluşacak, Esmâ mertebesine ulaşacaksın, bunun neticesinde **“Melikiyet”**in ne olduğunu müşahede edeceksin…

Bundan sonra, **“Melikiyet”** müşahedesinin neticesinde, isimlerin kaydından berî olup; isimlere bürünme hâlinin gerçekleşmesi için **“mûtu kable en temûtu”** hâli hâsıl olacak…

Bu da **“Allâh’a vâsıl olma”**nın bir diğer ifade ve izahı...

Aynı şekilde bunu **“yakîn”**le de bağdaştıralım.

Birincisi **“İlm-el yakîn”**dir... **Nefsini bilen Rabbini bilir...**

“Mubdî marifet”; “Ayn-el yakîn”e işaret eder.

“Mûtu kable en temûtu” da, **“Hakk-el yakîn”**e işarettir, **“Hakk-el yakîn”**in nasıl oluşacağını gösterir...

“Hakk-el yakîn” sahibi velîlerin de Dünya üzerinde çok çok az sayılı, mahdut kişiler olduğunu düşünürsek; hemencecik ortaya çıkıp, “Ben artık bu isimlerin kaydından kurtuldum, bu isimlere bürünme durumuna girdim” diye söz etmeyiz.

“İsimlerin mânâlarına bürünme” dediğimiz hâl, ancak **Hakk-el yakîn** sahiplerine ait olan bir hâldir. **Mubdî marifet; “İnsan-ı Kâmil”**de isimlerin hakkını vermek, **isimlerle tahakkuk etmek**, diye anlatılır. **“Ölmeden önce ölmek”** ile hâsıl olan **“yakîn”**de, **Allâh**’a kulluk etmek vardır!.. **Varlığın yönünden, “Allâh’a kulluk” etmek vardır...** Esmâ yönünden değil.

Kişinin **nefsanî tabiatından** yani terkibinin meydana getirdiği tabiatından kurtulmanın zarureti ve kurtulmamanın cehennemini meydana getireceği hususunda, **“İnsan-ı Kâmil”**de **Sûret-i Muhammedîye** bahsinde şöyle bir kayıt var... **Abdülkerîm el Ciylî** Hazretleri şöyle anlatıyor;

“Dünya hayatındaki nefsanî tabiat, anlatılan şu duruma benzer. Bir kimse Hakk’ın cezbesine kapılır; mücahede ve riyâzatla tezkiye yolunu tutursa, cehennem ateşi diye anlatılan durum, bu kimsenin hâline uyar. Bu mücahede ve riyâzatla, ‘Nefsanî tabiat yok olup gitti’ dersen, doğru söylemiş olursun. ‘O, ilâhî nûrların tezkiyesi altında kapalıdır’ dersen, bu sözünde de sâdık olursun.”

Niye?.. Çünkü o mücahede ve riyâzat denen şey, senin belli fiilleri ortaya koymandır... Bu fiilleri ortaya koyarken, bu fiilleri ortaya getiren isimlerin mânâları sende aşikâre çıkıyor.

Onlar kapalı kalmıştı, o mânâları kullanmıyordun. Terkibin ilk oluşması hasebiyle, o kapalı kalan isimleri ortaya çıkarmak, ancak bu **“mücahede ve riyâzat”** adı verilen belli fiilleri ortaya koymakla mümkün olur!.. Aksi takdirde o isimler, mutlak olarak sende kuvvede kalır... Kapalı kalışı, sende **“tabiat”** dediğimiz oluşumdur! Bunun neticesi de **“cehennem”** denen tabii gelişmelerdir...

Ancak, nefsanî tabiat yok oldu gitti deme de, ilâhî nûrların tezkiyesi altında, o tabiatın sende kapalı kaldı de!..

Sende belli fiiller neticesinde belli isimler ortaya çıktı mı, çıktı!.. O isimler ortaya çıktığı anda, o terkibin tabiatını meydana getiren diğer isimler, yok mu oldu?.. Hayır! Onlar yine var!..

Gene var, ama bu yeni çıkan isimlerin ağırlığı dolayısıyla, onların artık eski ağırlığı ile hükmü geçmez oldu; yani, o oluşu meydana getiremiyorlar, yeni çıkan isimlerin ağırlığı sebebiyle!.. Hatta buna, isimler yönünden bakarak, yeni fiillerle ortaya çıkarttığın belli isimlerin mânâlarının aşikâre çıkışı dolayısıyla, diğer isimler örtülü kaldı diyebilirsin; veyahut da Efâl düzeyinden bakarak tabiatını yok edip, alışkanlığını kaldırdı da diyebilirsin!..

Birisi, Efâl mertebesi düzeyinden tarif ediştir; diğeri Esmâ mertebesi düzeyinden tarif ediştir!..

Neticede tabiatı oluşturan isimler, hiçbir zaman yok olmaz, kalkmaz!..

Ancak, diğer isimlerin mânâlarının aşikâr oluşu; o isimlerin dengelenişine, hükmünü artık icra edemez hâle gelişine ve senin terkip hükmünün değişmesine yol açmış olur...

Buna, “ilâhî nûrların aşikâre çıkışı” da denilebilir!..

Mücahede ve riyâzatlar, bunlar benzeri meşakkat yollu işlere gelince…

Bir şeyin meşakkat olması, sana güç gelmesi, eziyet vermesi; senin tabiatına ters düşmesi dolayısıyladır... Rahatım dediğin şey, senin

tabiatının gereğinin yerine gelmesidir... Rahatını bozan, sana güçlük, eziyet, sıkıntı veren şeyler de tabiatına ters gelmesi dolayısıyladır.

İşte bu gibi güç gelen işler, cehennem ehlinin, cehennem günü uğrayacağı şiddet ve azap yerine geçer! Ayrıca âhirette azabın çeşitli oluşundan dolayı; fazlası noksanıyla burada yapılacak zikir, riyâzat, mücahede ve nefse muhalefet gibi çeşitli çalışmalar gerekir.

Ancak tabii nefse yani terkibinin oluşturduğu tabiatına tam mânâsı ile yüklenmedikten sonra, nefsanî tabiatın tezkiyesi zâhir olmaz!.. Çok çok yorulmak lazım!.. Yani bir konuda büyük gayret sarfedeceksin!..

Her an şuurlu olacaksın!.. Her an yaptığın işin, tabii terkibinin sonucu olduğunu müşahede edip, onun aksine olan bir fiili meydana getireceksin… Alışkanlığından dolayı bir iş yapmayacaksın!.. Meleke kesbetmiş olmandan dolayı veya tabii terkibinin gereği olarak yapmayacaksın!.. Burada, elbette ki, nefse çok çok yüklenmek gerekiyor...

Tabii, hevâya uymayan arzular özünde yerleşmeyen için, böyle bir durum yok!.. Yani şiddetli bir mücahede ve riyâzat yok!..

Yani, bir şey sende ne kadar çok yerleşmişse, onun atılması için de o kadar çok güç, gayret sarfetmek gerek!.. Ama o şey, senin içine o kadar çok yerleşmediyse, atılması için de o kadar çok gayret sarfetmeye gerek yok!.. Az bir şeyle, o derhâl çıkar gider... İşte bu kişinin durumu da, azap görüp cennete çıkarılan, cehennemden kurtarılan kişiye benzer!..

Kimi cehennemde daha çok yanıp gidecek, kimi az yanıp gidecek!..

Sende ne kadar **oturmuş alışkanlıklar**, ne kadar **gelişmiş bir tabiat** varsa, senin **azabın o kadar kuvvetli!..**

Adam "SİGARA"ya öylesine alışmış ki, bırakamıyor!.. Serseme dönüyor, bırakmaya kalksa; bunun azabı elbette daha çok olacak, karşı mücadele de!.. Burada yapmazsa, öbür tarafta ister

istemez bu oluşacak!.. Ya da yeme-içmeye, sekse düşkünlük... **Ne kadar düşkünsen o kadar azabın olur!..**

Zikir, devamlı mücahede, riyâzat ve muhalefetle zâhir olup giden bu işler ancak, **“Allâh ehli”** olan kişilerin hazzıdır...

“Rab kulu” değil **“Allâh kulu”** olan, **Allâh ehli** olan kişiler, bunlardan ancak haz duyar...

Birimsellikten uzaklaştırıcı olarak yaptığı her bir fiille, **Allâh**’a yaklaştığını müşahede eder ve onları yapmaktan zevk duyar!..

Mücahededen, riyâzattan, zikirden, nefse muhalefetten zevk alır!..

Bu zevk, **Allâh**’a yaklaşmanın, **Allâh**’ı müşahedenin verdiği bir zevktir... Ama bu zevki alamıyorsa, o nefsinin hakikati olan **“Rabbinin kulu”**dur.

Nitekim, şu âyetle de işaret var:

“Sizden cehenneme uğramayacak hiç kimse yoktur! Bu Rabbinin kesinleşmiş bir hükmüdür.” (19.Meryem: 71)

Herkes, doğuşu, oluşumu, belli bir yaşa gelişi itibarıyla bedenî tabiatına sahip olur... Terkip itibarıyla!.. Dolayısıyla bu hâle geliş, cehennem azabına giriş noktasıdır!.. Eğer bu hâlden; Dünya’da iken çıkarsa, Dünya’da iken cehennemden azât olmuş olur!..

Tabii terkibini, yani terkibinin oluşturduğu **tabiatı; zikir, nefse muhalefet, mücahede, riyâzat gibi hâllerle atamazsa**, o takdirde, öldüğü anda kabir cehennemine girer, burada yeteri kadar yandıktan sonra, yani bu hâllerden arındıktan sonra neticede cennete girebilir!.. Aksi hâlde bunlar gitmeden, atılmadan, cennete girmek mümkün değildir...

Ama onlar bunu Dünya’da iken geçirirlerse, Dünya’da atlatılan sıkıntıdan sonra, cehennem ateşine uğramazlar.

Dünya’da iken uğranılan bu sıkıntılar, âhirette olacak bir başka azaba karşılıktır.

Nitekim hadîs-î şerîfte **Rasûlullâh:**

“Sıtma her müminin cehennemden hazzıdır” demiştir. Sıtma, cehennem ateşinin yerine kaîm olunca; riyâzat, mücahede, nefse muhalefet gibi durumlar artık ne olur sen düşün!.. Hâlbuki bu mücahede, her şiddetli şeyden daha şiddetlidir.

Sana birçok karşılaştığın azap verici olaylardan daha büyük azap verir, muhalefet, riyâzat, mücahede! Çünkü sende yıllardır oturmuş, kökleşmiş bir şeyi söküp atmak zorunluğu çıkıyor ortaya!.. Bunun için de çok büyük gayret sarfedilecek…

Bir olayla karşılaşıyorsun o gün, 3 gün sonra, 5 gün sonra unutulur gidilir!.. Ama bu tabiatla mücadele, senin yaşamın boyunca devam edecek bir şey!.. 30 senenin, 40 senenin, 50 senenin verdiği bir alışkanlık, tabiat var!..

Dolayısıyla her şeyden daha şiddetlidir. Tâ ki nefis, aslî temizliğini buluncaya kadar, bunların zorluğu devam eder senin için…

Anlatılan mânâ dolayısıyladır ki **Rasûlullâh** Efendimiz, **nefisle mücadeleye “Cihad-ı Ekber”** dedi!.. Kılıç çalınıp yapılan cihada ise **“Cihad-ı Asgar”** adını verdi…

Hâsılı düşmanla çarpışma zamanında ortaya çıkan durum çok daha kolaydır, **Allâh** ehlinin nefsi ile cihada göre...

11

DİN NEDİR?

Din, ilâhî hükümdür, dedik...

Din, hükümler bütünüdür ve bu hükümler, **ilâhî olmak mecburiyetindedir!..** Beşerî hükümler olmaz!..

Niye?.. Çünkü, bütün beşerî hükümler, beşeriyeti meydana getiren terkipler istikametinde-doğrultusunda meydana gelir ki; bunlar da seni neticede, yine terkibe götürür!..

Ancak, ilâhî dediğimiz zaman, burada terkip söz konusu değildir!.. Çünkü ilâhî hükümler bütünü, neticede ilâhî ahlâkla **"Allâh'ın ahlâkıyla"** ahlâklanmaya yol açar!

Nitekim, **"Din nedir?"** sorusuna, **"Din mekârimi ahlâktır"**, ahlâkın mekârimidir, yani tam kemâle ermiş hâlidir, yani **"Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanmaktır"** denerek cevap verilmiştir.

İşte bu yüzden, ilâhî hükümler bütünüdür. Bu ilâhî hükümler, dört yönde mütalaa edilebilir...

Birincisi, kişinin **tabiatına** yönelik ilâhî hükümler...

İkincisi, terkibiyetine yönelik ilâhî hükümler...

Üçüncüsü, nefsinin hakikatini bilmeye yönelik ilâhî hükümler...

Dördüncüsü de **Zâtını** bilmeye yönelik ilâhî hükümler... Bunlardan dördüncüsü, sadece **Ümmeti Muhammed**'e, yani Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın ümmetine gelmiş hükümlerdir!.. Bu lütfa mazhar olmuş kişiler, Hz. **Muhammed**'in ümmetidir!.. Daha önceki hükümlerse diğer Nebi ve Rasûllerde var olan kemâlâttır!..

Bir kişi, **tabiatından kurtulma** istikametinde belli çalışmalar yaparak; tabiatının hükmünden çıkmak için birtakım çabalarda bulunur... Bu onu, kendi tabiatını değiştirme yolunda, belli çalışmalara götürür ve bunun neticesine erdirir; ama bu kişi, hiçbir zaman ilâhî hakikati bulamaz, bilemez ve bu kişi cehennemde olur ister istemez!..

Çünkü bir kere, dinin getirdiği sadece tabiata yönelik çalışmalar mıdır, değil midir, burayı araştırmak lazım!..

Dinin getirdiği **tabiata yönelik çalışmalar, ruhaniyeti güçlendirme** ve **tabiat ateşinden kurtulma** yollu iki türlü netice oluşturur.

Ruhaniyeti güçlendirme yolundaki çalışmalar eğer yeterli değilse, bu kişi cehennemde bir hayli azap çekecektir...

Bedenî tabiata bazı hâkim olma usülleri, mutlaka ruhun cennete gidiciliğini kazandırmaz...

Dünya'da, bazı normal insanlarda görülmeyen olağanüstü hâlleri kazandırır insana ama, ona rağmen o kişi neticede, gerekli ruhaniyeti kazanamadığı için cennete gidemez!..

Cennete gidici, ruhaniyeti sağlayıcı işler, ancak bu ilâhî emirlerle bildirilen fiillerdir...

İkinci olarak **terkibe** yönelik, dedik... Terkibe yönelik hükümler; ilâhî ahlâkla ahlâklanmaya yönelik çalışmalardır... Yani **Allâh'ın ahlâkıyla!..**

Sendeki ahlâk, çeşitli ilâhî isimlerin, varlığını meydana getirmesiyle oluşmuş olan bir terkipsel ahlâktır!.. Ama bu isimler,

senin varlığında birleşmiş hâliyle, senin Rabbin hükmündedir ve sen Rabbinin hükmünden dışarı çıkamazsın... Normal yaşantın itibarıyla!..

Senin mevcudiyetini meydana getiren bu isimler, sürekli seni belli bir görüş üzerinde muhafaza eder!..

Hâlbuki sen ilâhî ahlâk ile ahlâklanmaya başladığın zaman, daha evvelki yaşantında mevcut olan duyguların, düşüncelerin, idrakın değişmeye başlar!.. Görüşün gelişmeye başlar ve açılır!.. Bu ilâhî hükümler olmadan, bulunamaz-bilinemez!.. Ancak ilâhî hükümlerin bildirilmesiyle bu bilinir, anlaşılır!..

Nefsin hakikatini anlamaya yönelik hükümler; varlığın hakikatiyle özdeşleşmek değildir!..

Yani, "Bütün bu âlemde mevcut olan ilâhî kuvvetler, birtakım tabii kuvvetler, benim varlığımı meydana getiren kuvvetlerdir; öyleyse benim aslım ve hakikatim, kâinatın aslı ve hakikatiyle aynıdır" gibisinden bir biliş, belli bir **felsefi araştırma sonunda oluşur, ama bu oluşma hiçbir zaman nefsin hakikatini bulma değildir!..**

Çünkü bu türden bir bulma, Efâl mertebesinde nefsin hakikatini bulmadır!.. Kâinat içindeki kendini buluş, kâinatla kendini özdeşleştiriş, evren bilinciyle kendini özdeşleştiriş, nefsin hakikatini Efâl mertebesinde buluştur!..

Hâlbuki nefsin hakikatini, Sıfat mertebesinde bulmak gerekir...

Bu da ancak ve ancak gene ilâhî Din olan, İslâm'ın hükümleriyle bilinebilir-bulunabilir ve yaşanabilir…

Nihayet **"Zâtının hakikatini bulma"** dedik!.. Zâtının hakikatini bulabilme hâli de yine Hz. **Muhammed**'in ortaya koyduğu, ilâhî hükümler doğrultusunda, tebliğ ettiği hakikatlere dayanır!..

Netice olarak, **"kişiyi saadete götüren yol dindir"** dersek bu eksik ve yetersiz bir tarif olur… **"Kişiyi ilâhî saadete götüren yoldur"** demek gerekir; veyahut da **"kişiyi saadete erdiren ilâhî**

hükümler bütünüdür" demek gerekir. Çünkü bu ilâhî hükümlere uymak suretiyle, kişi gerçek saadete erer!..

Aksi takdirde **"tabiat saadetini"** yaşar ki bu da Dünya'daki **"tabii saadettir"**, ölüm ötesi hayatta da bunun karşılığı **"cehennem"** denilen azap ortamıdır!..

Önce, insanın fizik yollu oluşumu bahsini anlattık…

Sonra, **"insan"** ismi altındaki **Hakk**'ın varlığından söz ettik...

Ve bu söz edişimizin neticesinde, **"İslâm"ın, "Din"in ne olduğu** noktasına geldik… Yani din niye çıkmış? Niye gerekli? Ne için gelmiş?

Kişinin belli bir terkibi vardır, Esmâ terkibinden oluşan!.. İşte Esmâ terkibinden oluşmuş **"kişilik"** mânâsına, **"beşer"** ifadesi kullanılır...

"Beşer" kelimesi ile kastedilen belli bir Esmâ terkibidir... Esmâ terkibinden çıkacak olan hükümler, Esmâ terkibinin geleceğini sürekli saadete yönlendiremez!.. Esmâ terkibinin değişmesi mümkün olmaz!..

Ancak, Esmâ terkibinin asıl ve özü olan ilâhiyet noktasından, yani Sıfat mertebesinden gelen hükümler, Sıfat mertebesindeki mutlak benliğin verdiği hükümler; Esmâ mertebesindeki terkipleri bozar, yıkar, değiştirir!..

Bunu basit mânâda şöyle izah edelim; sen içine düştüğün bunalımdan, problemden, zaten mevcut aklınla onun içine düştüğün için çıkamazsın; bir ekstra akla ihtiyacın vardır!.. Bu yüzden, **"bana akıl ver"** dersin!.. Niye?

Çünkü kendi aklınla o noktaya geldin! Kendi aklınla o noktadan çıkman mümkün değil!.. O noktadan çıkman için, ekstra akla gerek var!..

İşte bunun gibi, o kişinin içinde bulunduğu durumu meydana getiren terkibini, kendisinin değiştirebilmesi mümkün değil!..

Bunun için, ilâhî dediğimiz, Sıfat mertebesinden gelen; bir diğer mânâ ile, **Allâh**'tan gelen; terkipsizliğin gereği olan noktaya ve noktanın hükümlerine uyması lazımdır ki; kendi terkibinin kayıtlarından kurtulsun!..

Veya kendi terkibini daha geniş mânâda tanıyabilsin!..

Bu yüzdendir ki "İlâhî hükümler bütünüdür" dedik. Beşerî hükümler bütünü değil!..

Bu sebepledir ki **"beşer" adı altından gelmiş olan dinler, insanlık için kurtarıcı olamaz!** Bir Konfiçyüs dini, insanlık için kurtarıcı olamaz!..

Çünkü içinde bazı hakikatler olsa dahi; ki muhakkak hakikat yönleri vardır!.. Zira Konfiçyüs adı altındaki varlık da, Hakk'ın terkibidir!.. Hakk'ın terkibi olması itibarıyla, söylediklerinde mutlaka hakikat yönleri olacaktır!.. Ancak o hakikatler, kayıtlı hakikatlerdir!.. Terkipten doğan hakikatlerdir!..

Terkipten doğan hakikatlerle, bütün terkiplerin, terkibiyetlerinden kurtulup Allâh'a vâsıl olmaları mümkün değildir!..

Onun içindir ki, ancak ve ancak, beşer, **"İlâhî Din"** ile kurtuluşa erebilir. İlâhî mahiyet arz etmeyen dinlerle, beşerin kurtuluşu söz konusu değildir!..

Nitekim... **"ALLÂH İNDÎNDE DİN İSLÂM'DIR"** diyerek; dinin ne olduğunu açıklama yönüne gidiyor, Kur'ân!..

Burada **dinin İslâm** olduğu; ancak **"İslâm"** olacağı anlatılıyor!..

Dinin **"İslâm"** olması ne demek?

Dinin ancak **"İslâm"** olması şu demek:

Terkipler, terkibiyetinin tabii neticesini ortaya koyar. Terkipler, terkiplerinin tabiatı dolayısıyla yani terkibiyetlerinin tabii neticesini ortaya koyması sebebiyle, ortaya koyuş mahalleri itibarıyla

bulundukları ortamdan dışarıya taşamazlar, geçemezler!.. Çünkü, terkiplerinin sonucu o kadardır! O terkiple, o kadar güç elde eder ve o kadarla kalır!..

İslâm Dini, değişik isimlerin mânâlarını ortaya koydurucu değişik isimlerin mânâlarını ağırlıklı olarak kuvveden fiile çıkartıcı fiillere seni sevkeder!..

"Şu şu şu fiilleri yap" der! Sen bu fiilleri yapmakla, değişik isimlerin mânâlarını kuvveden fiile çıkartmak dolayısıyla da, senin terkibinde genişlemeler, güçlenmeler oluşur ve nihayet değişik bir ruhaniyet elde etme durumuna gelirsin; veya bir diğer ifadeyle enerji elde etme hâli hâsıl olur.

Peki **"İslâm"** kişiden ne ister?..

İslâm'ın kişiden ilk isteği **"Kelime-i Şehâdet"**tir...

"Lâ ilâhe illâllâh" diyebilmen... Buna **"şehâdet"** etmen, sonra da bunu bildiren Zâtın "**Allâh'ın Rasûlü"** olduğunu kabullenmendir…

Öyle ise geldik **"Kelime-i Tevhid"**e...

12

KELİME-İ TEVHİD'İN BİR MÂNÂSI

"Lâ ilâhe illâllâh" ne demektir?

"Lâ ilâhe"; TANRI yoktur demektir. **"İllâ Allâh"**; sadece **ALLÂH** vardır!

Şimdi evvela birinci kısmını inceleyelim:

"Lâ İlâhe"; TANRI yoktur yani **ALLÂH'tan başka ayrı ayrı varlıklar yoktur!..**

Şimdi şu iki mânâyı gözden kaçırmayalım…

Birinci mânâda **"Lâ ilâhe", "TANRI yoktur"...** İkinci mânâda **"Lâ ilâhe"**de ayrı ayrı **"TANRI"** kabullendiğin vardır!.. Ama, onlar Allâh'ın vücuduyla kaîmdir!..

Birinci mânâda; eğer ayrı ayrı varlıklar var müşahedesinde isen, sana ikaz ediliyor... **Deniliyor ki "ayrı ayrı varlıklar" yoktur... Ancak, "VÂHİD-ÜL AHAD OLAN ALLÂH"** vardır!..

Bölünmez, parçalanmaz, cüzlere ayrılmaz, ayrılık hükmünden berî, sadece **"ALLÂH"** vardır!..

Bu mânâda, ortada ne sen varsın ne başka şey var! Bu mânâda, ortada ne Ahmed var, ne Hulûsi var, ne Cemile var!..

İkinci mânâda; ayrı ayrı varlıklar vardır, ancak o gördüğün ayrı ayrı varlıklar, **"ALLÂH"** ismi ile kastettiğin varlıktan başkası değildir!.. Bu da Esmâ ve Efâl mertebesi itibarıyladır!.. Çünkü, "Efâl mertebesi" dediğimiz mertebe, beşeriyet yani terkip hükümlerine dayanır...

Ayrı ayrı varlıklar var, ancak o ayrı ayrı varlıklar Allâh'tan başka bir şey değil!.. Allâh'tan ayrı bir vücudu yok!.. Yani, ilâhî isimlerin mânâlarının ortaya çıktığı mahaller olarak, onların vücudu söz konusudur!..

İkinci mânâdaki **"vardır"** anlamı **"İllâ"**da gizlidir. **"Lâ ilâhe illâ"; "yok ama", "ancak", "sadece"** anlamı buradaki **"illâ"**da gizli…

Demek ki **"Lâ ilâhe illâllâh"**ın mânâsı, **Zât** mertebesi itibarıyla demiyorum dikkat edin, **"Esmâ mertebesi"** itibarıyla; **"Tanrı"**, varlıklar yoktur sadece **"ALLÂH"** söz konusudur!.. **Allâh**'tan ayrı bir varlık söz konusu değildir; ve bu **Allâh, "Vâhid-ül Ahad**" olan **Allâh**'tır!.. Birinci mânâ bu!..

İkinci mânâ yani Efâl mertebesindeki mânâ ise, değişik ilâhî isimlerin mânâsının aşikâr olması, onlara mahal teşkil etmesi yönünden, çeşitli terkipler söz konusudur... Ancak bu terkiplerde, Allâh'tan başka bir varlık mevcut değildir!.. Allâh'tan ayrı, gayrı değildir!.. Yani, bu görülen müşahede edilen mahaller, terkipler; varlığını Allâh'la devam ettirir!.. Allâh'la kaîmdirler!.. Bu mânâlar, Allâh'ın varlığına ait olan mânâlardan başka bir şey değildir!

Avam anlayışında ise **"Lâ ilâhe illâllâh"** sözü; "herhangi bir tapılacak **Tanrı yoktur**, ancak var olan ibadet edilen mutlak varlık **ALLÂH**'tır" mânâsınadır!.. "Allâh'tan başka varlık söz konusu değildir. Tapılacak varlıklar yoktur" demektir!..

Buradaki inceliği anlatabildim mi?..

Tapılacak **Tanrı** yoktur, sadece **ALLÂH** vardır! Bu konuyu detaylı olarak **"Hz. MUHAMMED'in AÇIKLADIĞI ALLÂH"** isimli kitabımızda açıkladık, arzu edenler oradan okuyabilirler.

Umarım **"Lâ ilâhe illâllâh"**ın mânâsını böylece anladık!..

Bir şeyi kabul etmek için, evvela ne olduğunu bilmek lazım; önce bir şeyin ne olduğunu öğreneceksin, bileceksin; ondan sonra o bildiğin şeyi ya kabul edeceksin, ya reddedeceksin!..

Eğer **"Lâ ilâhe illâllâh"**ın mânâsını böylece anlarsan; anladıktan sonra bu defa sana teklif edilir... Kabul ediyor musun?

Kabul edersen, sen de **"Lâ ilâhe illâllâh"** dersin! Fakat bu kabul edişin ötesinde; senin müşahede ettiğin bir gerçek olur ise...

Görmemişsindir, fakat aklın yatmıştır veyahut da terkibine uygun gelmiştir!.. Sen onu kabullenirsin aklın yattığı için! Terkibine uygun düştüğü için!..

Ama, **"Lâ ilâhe illâllâh"** sözünün mânâsını asgari Efâl mertebesinde müşahede edebilirsen; o zaman denir ki; **"şehâdet et"!..** İşte, müşahede edebilenin edeceği iştir, şehâdet!..

Ne yapacak?.. Eğer müşahede ediyorsa diyecek ki; **"Eşhedü", "Şehâdet ederim ki"!..**

Neye şehâdet edersin?.. Neye şahit olabilirsin?..

Gözünle gördüğün bir olaya şehâdet etmen demek; **"Allâh"**tan başka bir varlığın **"var"** olmadığına şehâdet etmen demektir!

O zaman dersin ki:

"Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh!"

"Şehâdet ederim ki; Tanrı, ALLÂH'tan gayrı birtakım varlıklar yoktur. Sadece ALLÂH vardır!"

Şu şekilde şehâdet eden kimdir?.. Bu şekilde şehâdet eden, **Kur'ân-ı Kerîm**'e göre;

“Şehid Allâhu enneHÛ lâ ilâhe illâ HÛ…”

“Allâh şehâdet eder, kendisidir ‘HÛ’; tanrı yoktur; sadece ‘HÛ’!..” (3.Âl-u İmran: 18)

Yani, Allâh’tan başka varlıklar var olmadığı gibi, var kabul edilen her şey Allâh’ın varlığı ile ortadadır!.. Âyet bu duruma işaret eder…

Demek ki, bir kişinin, hayatta ancak ve ancak bir kere söyleyebileceği bir kelâmdır; hakiki mânâsıyla **“Lâ ilâhe illâllâh”** diyebilmek ve bunun başına da **“Eşhedü”**yü oturtmak!..

“Lâ ilâhe illâllâh” sözünü bir kişi hayatta ancak bir kere söyleyebilir dediğimizde, buna itiraz gelebilir... Zira falanca kişi bütün hayatı(!) boyunca **“Lâ ilâhe illâllâh”** demiş!.. Büyük adam(!)... Diyebilir!..

Bir kelimeyi tekrar etmek başka şeydir; o sözün anlamını müşahede etmek başka şeydir!.. Birtakım ayrı ayrı varlıkların var olmadığını, **var olanın sadece Allâh** olduğunu müşahede ediş bir kereye mahsustur!.. Bir kere bunu müşahede edersin!.. Bunun ikinci bir tekrarı olmaz!..

İkinci bir defa tekrar yani her şey yok oluyor gidiyor, yeniden bir varlık oluyor, yeniden ayrı ayrı varlıklar geliyor ve bu ayrı ayrı varlıkların sadece **“Allâh”** olduğunu idrak edeceksin; diye bir şey söz konusu değil!..

Bir şey bir kere müşahede edilir!.. Müşahede ettiğin anda da onu etmişindir!.. Pencereden dışarıya bir ilk bakışın vardır, ondan sonra bakışın vardır, ondan sonraki bakışların, o bakışın devamıdır, tafsilidir!.. Bir kere **“Lâ ilâhe illâllâh”** sözünü söyleyebilirsin; ondan sonrakiler o sözün devamının gelmesinden başka bir şey değildir...

Diyelim ki Kâbe’yi ilk defa görüyorsun, ne diyor Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm):

“Kâbe’yi ilk görüşte dua edin, o duanız kabul olur” diyor!

"Ne zaman görürsen gör" veya **"devamlı bakarken"** demiyor!.. **"İlk görüş"** diyor!..

Peki ilk görüş, görüş de, sonrakiler görüş değil mi?.. Onlar da görüş!.. Ama ilk görüştür esas!.. Bir defa gördüğün zaman, onu görmüşsündür!.. Görmenin ikinci defası olmaz!.. Bir şey bir kere görülür, ondan sonrakiler o şeyin devamıdır! Devam edip gitmesidir!..

13

"ABD ve RASÛL OLUŞUNA ŞEHÂDET" NE DEMEKTİR?

Evet böylece **"Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh"** diyebilirsek; bundan sonra bizim üzerimize bir görev daha düşer...

"Ve eşhedü enne Muhammeden AbduHÛ ve RasûluHÛ" diyebilmek.

"Ve eşhedü"; şehâdet ederim ki "enne"; kesinlikle bu böyledir. Yani, bu şehâdeti öyle bir ederim ki, kesinlikle bu şehâdetim geçerlidir, şaşmaz!.. **"Muhammeden AbduHÛ ve RasûluHÛ"; Muhammed O'nun kulu ve Rasûlüdür!**

"Muhammed" isminden kasıt müsemmadır!.. **"Muhammed"** ismiyle kastedilen varlık!.. Bu isimle kastedilen varlık, önce **"kulu"**dur, sonra **"Rasûlü"!..**

Burada **"Kul"**luk, **"Rasûl"**lükten de üstündür ki, öne alınmıştır...

Düşün ki, Rasûllük!..

"Ben gelmiş geçmiş bütün Rasûllerin içinde öne geçirilmişim" diyor...

Rasûllükten daha üstün yüksek mertebe yok; bir de bütün gelmiş geçmiş Rasûllerin önüne geçiriliyor!..

Ve bu **Rasûllükten** daha üstün olarak, **"kulluk"** yani **"Abd"**iyet yönü öne geçiriliyor, **"AbduHÛ"** sözüyle!..

Muhammed ismi ile müsemma olan mânânın, **"kul"**luğu ne demektir?

Muhammed **"AbduHÛ"** deniyor...

Bir kere **"Abdiyet", "HÛ"**ya bağlanmıştır!..

"HÛ"; hüviyeti gösterir...

"ABD"iyeti **"HÛ"**viyetidir, mânâsı burada gizlidir!..

Yani, **Allâh'ın hüviyetine "kul"**dur, demektir bu!..

"Allâh'ın hüviyetinin kuludur" demek; "Efâl mertebesiyle, Esmâ mertebesiyle, Sıfat mertebesiyle ve de Sıfat mertebesinin hüviyeti olan Zât mertebesine câmidir!" demektir...

Neticede bilerek ve bilmeyerek, **Kelime-i şehâdet'i söyleyen herkes, Hz. Muhammed'in Efâl, Esmâ, Sıfat ve Zât mertebelerine câmi olduğunu itiraf etmektedir**; ama bilinçli olarak, ama bilinçsiz olarak!..

"Hû"viyetin **"abd"**ı olması hâli, bütün gelmiş geçmiş Rasûller arasında, bir tek **"Muhammed"** isminin müsemması olan mânâda müşahede edilir!..

Bir şeyin **Hüviyeti**, o şeyin **Zâtına** işaret eder, o şeyin Zâtını gösterir!.. İlâhî hüviyete bağlanması; **İlâhî Zâtı, zâtında müşahede etmiş** olmasından dolayıdır!..

İlâhî Zâtı, zâtında müşahede eden ilk beşer; Hz. Muhammed Aleyhissalâtu Vesselâm'dır!..

Bu yönden de O'nun mertebesi, tarifi mümkün olmayan, eşsiz bir mertebedir!

Hiçbir Rasûl, onun yanında ismini geçiremez!

Hz. **Muhammed**’in vârislerinin de O’nun bu mânâsının vârisi olması hasebiyle, diğer Nebi ve Rasûllerin arasında geçer adları, mânâ âleminde!

O’nun vârisleri kimlerdir?

O’nun vârisleri ancak **“İNSAN-I KÂMİL”**lerdir!..

“İnsan-ı Kâmil”ler umumi mânâda anlaşılan **“kâmil insanlar”** değildir!..

“İNSAN-I KÂMİL”ler, **Gavsiyet** mertebesini dahi ihrâz eden, yüksek kemâlât sahibi, **devrinin “Zât”**larıdır!..

Ve varlık, Onlar üzerine dönmektedir ve **Onların hükmüyle yürümektedir!..**

İşte bu yüzdendir ki, bu **“Abduhû”** kelimesindeki **“Hû”**, her ne kadar zâhirde, avam anlayışında **“Hû”, “ki O”** diye **Allâh**’a işaret gibi yorumlanırsa da; gramer kaidesine göre o anlamda geçerse dahi; hakikat müşahedesinde, oradaki **“HÛ”, Hüviyet**e işaret eder, **İlâhî Hüviyeti** kasteder!..

İlâhî Hüviyetin kulluğu; âlemde Esmâ, Sıfat, Zât mertebelerini ihrâz etmeye dayanır!..

İşte bundan sonra, **“Risâleti”** gelir... Risâleti ne demektir?..

Risâletin mânâsı; Ulûhiyetin hükümlerini, Ulûhiyetin beşeriyetin ebedî saadetine dönük emirlerini, Efâl mertebesinde ortaya koymaktadır!..

Efâl mertebesinde Ulûhiyetin hükmü ve gereği olan yeni emirleri ortaya koymak, Risâlettir!.. Bu Efâl mertebesinde gerçekleşir!..

Böylece kişi, bu şehâdeti getirdikten sonra, yani Hz. **Muhammed**’in Abdiyet ve Risâletine de şehâdet ettikten sonra **İslâm** olmuş olur!

Zâhirde bu kelimeyi söylemesi, ona **"müslüman"** denmesine yol açar.

Hakikatte bu şehâdeti yapmış olması da,

"Kim muhsin olarak vechini (şuurunu) **Allâh'a teslim ederse, gerçekten en sağlam kulpa tutunmuş olur..."** (31.Lukmân: 22)

Âyetiyle işaret edilen mânânın kendisinde açığa çıkmasıyla mümkün olur.

"Muhsin", Allâh'ın isimlerinden bir isimdir. Esmâ-ül Hüsnâ'da yoktur... **"Vechini Allâh'a teslim etmesi"**, yani vechinde Allâh'tan gayrının olmadığını itiraf etmesidir!..

Çünkü zaten **"ne yana başını döndürürsen Allâh'ın vechini görürsün"** diyor ya!.. Ne yana bakarsan, **"O'nun vechini"** gördüğün gibi, başkası da; senin **vech**in, **Allâh**'ın vechi olması hasebiyle; **sen**de **Allâh vechini** görür...

İşte böylece Kelime-i şehâdeti getiren; emaneti sahibine iade etmiş, **"hain"** damgası yemekten kurtulmuş ve de **"vech"**ini **Allâh**'a teslim etmiş olur!

Risâleti böylece açıklamaya çalıştıktan sonra şimdi de **Nübüvvet ve velâyet** üzerine birkaç söz edelim... Önce, Nübüvvet ve Risâlet nedir, onu anlatalım...

14

NEBİLİK, RASÛLLÜK NEDİR?

Nebilik ve Rasûllük nedir? Nebi ve Rasül kelimeleri ile kastedilen mânâ nedir?.. Nebi ve Rasûl, doğuştan Nebilik ve Rasûllük istidadına sahip!

Eğer o istidada sahip olmazsa, sonradan bu isimlerin mânâsının kuvveden fiile çıkması söz konusu olmaz!

Evveliyetle bu istidada sahip!

Bu istidadı dolayısıyla ve kendisinde **Hakk**'ın varoluşu itibarıyla, belli çalışmalar da yaparak, neticede terkibinin kayıtlarından kurtularak, **varlığındaki "Allâh"**ı müşahede ediyor!..

Benliğindeki **Allâh**'ı müşahede ettikten sonra, O'na teslim oluyor... **Allâh**'ın emirlerini, yani **Ulûhiyet hükümlerini**, beşeriyetin saadetini meydana getirecek kurallar olarak beşere ulaştırıyor!..

Bu görevi ifa eden **"Nebi"**dir!.. Emirleri tebliğ eden **"Nebi"**dir...

Yeni emirler getirmeksizin, daha evvel gelmiş olan emirleri tebliğ eden ise **"Rasûl"**dür...

Nebi ve Rasûl ile **Velî** arasındaki fark ise:

“Velî”; varlığın **“Hak”** olduğunu müşahede eder... Bu varlığın **“Hak”** olduğunu müşahede hâli ile birlikte daha kemâl hâlinde **Allâh**’ı da müşahede eder. Ve nihayet, **“Velî”** ismi altında **Allâh, varlık âleminde tasarruf eder!**

Velî etmez, **Allâh** eder!..

Fakat, **Nebi** ve **Rasûl** ise; bütün bu varlık âleminin tasarrufunun ötesinde, beşere ilâhî hükümleri tebliğ ederek, ilâhî mânâları açıklayarak, **Allâh**’a vâsıl olmalarını temin yolunda çalışma yapar...

Nebi; âlemin ve varlığın hakikatine, aslına ermiş olarak insanları **Allâh**’a davet durumuna girer.

Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)’ın **son Nebi** olması ise, beşerî ve ilâhî hakikatlerin tümünü açıklamış olması, ondan sonra **artık açıklanacak yeni bir nokta kalmaması sebebiyledir!..**

“Ben son Nebi’yim” demesi; **açıklanacak bütün hususları açıkladım, artık kendimden sonra yeni bir Nebi’ye gerek bırakmadım**, demektir!..

O’ndan sonra gelecek en büyük insan, ancak onun bildirdiği şeyleri detayları ile açıklama yoluna gidebilir...

O’nun açıklamış olduğu, bildirdiği şeyler, eğer tam anlaşılmamış ise, kapalı kalmışsa; onların açıklanmasını temin yolunda çalışma yapabilir. Ama hiçbir zaman yeni, hiç açıklanmamış emir, hüküm getiremez!..

15

KUR'ÂN-I KERÎM HAKKINDA

Kur'ân, bu ilâhî hükümlerin ve açıklanan sırların toplu olarak bildirilmesinden başka bir şey değildir. Kurân'da iki tür âyet vardır, **"Muhkem"** ve **"Müteşabihât"** denilen...

Muhkem âyetler; kişinin kendi tabiatını meydana getiren huylarından ve tabiatlarından arınabilmesini sağlayıcı fiilleri bildirir.

Hangi fiiller neticede senin azap çekmene yol açar; seni gelecekte karşılaşacağın cehenneme çeker; seni benlik kayıtları içinde hapis tutar; sayısız üzüntü ve sıkıntı içinde boğar; bunları bildirir... Bunlardan başka Allâh'ı, kendini nasıl tanıman gerektiğini gösterir. Bunların gereği olan fiilleri de anlatır, emirler ve yasaklar şeklinde!

Müteşabih denilen, benzetme-teşbih yollu âyetler ise, ilâhî sırları, o sırlara ermeye istidadı olanlara, misal yollu, benzetme yollu aktarabilmek için gelmiştir...

Bir kişi, ne oranda bu ilâhî hakikatleri anladım sanırsa sansın, eğer gerçekten anlayamamışsa; oradaki bu zan ile **Kur'ân-ı Kerîm** ve **Allâh Rasûlü**'nün hükümleri arasında bir çelişki bulacaktır!

Eğer tam olarak meseleye vâkıf olduysa; yani bir **"Vâris-i Rasûlullâh"** ise, zâhirin, şeriatın her hükmünü, hakikatte; hakikatin her hükmünü de şeriatta aynen bulur; yerli yerince hepsini müşahede

eder!.. Eğer herhangi bir noktada, daha değişik bir kanaate varmışsa, bu kanaate varış, onun meselenin künhüne vâkıf olmayışını gösterir.

16

MELEKLER HAKKINDA

Meleklere iman niçin önemlidir ve imanın şartları arasına girmiştir?

Allâh'a imanı anladık… **Allâh Rasûlü**'ne imanı anladık. Zaruri!.. **Kur'ân** şart, hükümleri ulaştırıyor!..

Peki hayatımızda hiç melek görüyor muyuz?!! Hayır!..

Görmek mümkün mü?.. Bizimle konuşuyor mu, bir ilintisi var mı?..

Hayır!..

Peki, meleği bilsek ne olur, bilmesek ne olur?.. Kabul etsek ne kazanırız, kabul etmesek ne kaybederiz?.. Yani, meleği bilmek niçin önemli ve o derece önemli ki, imanın şartları arasına girmiş!.. Âmentü'ye yerleşmiş!.. Âmentü'nün esaslarından olarak bildirilmiş!

Niçin gerekli meleklere iman?

"Melâike" kelimesi çoğul bir kelime! Bunun aslı, orijin mânâsı **"MELK"** yani **"kuvvet"** anlamında...

Allâh'ın kuvvetlerini ulaştırıcı varlıklar veya **Allâh**'ın kuvvetlerinin ulaşması; **"ilâhî kuvvetler"** anlamında anlaşılıyor!.. Her kuvve de bir mânâ!..

Şimdi, **Allâh**'ın varlığını kabul ettiğin gibi; bu varlıkta mevcut olan bir kuvvet ve kuvvetin de ortaya çıkışı söz konusu…

Senden herhangi bir nesne, kuvveden fiile çıkmak suretiyle gerçekleşiyor… Kuvvede kaldığı sürece zaten tüm varlıkta ve özde mevcut!

Onun müşahede edilmesi, tespit edilmesi, seyredilmesi denen olay, ortaya çıkmasıyla mümkün…

"İlâhî kuvvetler" de, mânâların fiil düzeyinde seyredilmesine vesile oluyor!.. Yani, Esmâ âleminin, Efâl âlemi şeklindeki müşahedesi, bu **"ilâhî kuvvetler"** dediğimiz şekilde melekî güçlerle gerçekleşiyor...

Farzımuhal herhangi bir yıldızdaki mânâ, **"radyasyon"** adını verdiğimiz kozmik ışın dalgaları ile Dünya üzerine ulaşıyor... Buna eski tâbirle **"3. kat gökteki veya 7. kat gökteki emirlerini yere taşıyor"** deniyor.

İşte, bu **ilâhî kuvvetleri tanımak; kendini tanımakta bir aşama**, bir merhale...

Bu sebepten dolayıdır ki, bu ilâhî kuvvetleri tasdik etmek gereklidir, ki onları tasdik ettikten sonra da bulasın, tanıyasın ve **Allâh**'ın gücüyle-kudretiyle-kuvvetiyle onları kullanabilesin!..

Bilmediğin, haberin olmayan bir şeyi nasıl kullanabilirsin? Ama bileceksin ki o şeyi, ondan sonra da **onlar üzerinde senin tasarrufun olsun!**

Ama bu senin değil, **Allâh'ın** tasarrufu olur!.. **Allâh** ikram yollu, kulunda bu tasarrufu ortaya koyar.

Demek ki meleklere imanın zarureti, o meleklerin ilâhî kuvvetler olması hasebiyle!..

İlâhî kuvvetlerin, bir diğer ifade ile, **ilâhî isimlerin mânâlarının kuvveden fiile dönüşmesi; melekler ile olmaktadır.** Dolayısı ile melekleri inkâr; neticede ilâhî isimlerin yani **Allâh**'a ait mânâların inkârı demek olacağı için, bu hususa iman bu derece önemlidir.

Öte yandan;

Melekler, "Allâh'la kulu arasında aracıdır" deniyor.

"Kul" dediğimiz, Efâl mertebesinde terkibin ortaya çıkışı değil mi?

Allâh da, Zâtı değil mi, yani mertebeler arasındaki ilişki bu kuvvetlerle oluyor.

Senin Efâl mertebesinden Esmâ mertebesine urûcun, bu kuvvetlerledir!..

Nitekim Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) da mi'râca çıktığında yanında melek eşlik etmiştir. Ama belli bir noktaya kadar... O noktayı geçemez melekî kuvvetler! Çünkü zaten o **melekî kuvvetler, Esmâ mertebesinde** hâsıl olmuştur. Esmâ mertebesinde, melekî kuvvetler terk edilir; Sıfat mertebesine geçilir.

Melekî kuvvetler, isimlerin mânâlarının aşikâre çıkışı hâlindeki çeşitli adlarıdır!.. Yani **her melek** veya her melekî kuvvet **gücünü bir ilâhî isimden alır!..**

17

KADER NEDİR, KADERE NASIL İMAN EDECEĞİZ?

Asırlar boyudur kolay kolay anlaşılamamış bir konu bu!..

Hemen herkes bu konuda aklına geleni konuşmuş. Ama genellikle kimse de, bu hususu konuşmadan evvel acaba **Kur'ân-ı Kerîm**'in ve **Rasûl-ü Ekrem'in kader** hakkında dedikleri nedir diye araştırmamış.

Gerçekten acayiptir; çünkü, öyle kader konusunda kitaplar görüyoruz ki, baştan aşağı çeşitli kişilerin **"kaderle"** alâkalı görüşlerini toplamasına rağmen; içinde bu konudaki nice **Rasûlullâh** açıklamalarından, beş tanesi bile yer almamakta!..

İnsandaki "irade-i cüz"ü ispatlayabilmek uğruna, bu husustaki âyetler hasır altı edilmekte!..

Bize göre dini anlamış kişi; âyet ve hadis hükümlerini izahtan âciz kaldığı noktada, hasır altı etmez; sadece o husustaki aczini itiraf eder ki, bu da bir kemâlâttır.

"Kul kendi iradesiyle yolunu çizer ve yaptıklarının neticesine katlanır" şeklinde özetleyebileceğimiz görüşü savunanlara **"KADERİYE"**ciler denmiştir. Ki bunlar hakkında;

“Ümmetimin mecûsileridir, kaderiyeciler” şeklinde bir hüküm gelmiştir.

“Kaderiyeciler”; “kul kendi kaderini kendi yazar” görüşünde olanlardır... **“Allâh”** da ötelerden bir yerde; ya da başka bir boyutta oturup, bu boyutta yapılanları seyreden bir varlığın adı herhâlde?!!

Esasen **Kur'ân-ı Kerîm** baştan sona bu görüşü iptal için sayısız hükümler serdeder.

Geriye kalan ve adlarına **“ehli sünnet”** ile **“cebriye”** denen iki görüşün fikirlerine ise; her fikir, sahibine ve neticesi de kendisine aittir, diyerek değinmeyeceğiz.

Burada biz çeşitli görüşleri tartışmak ya da savunmak için konuları açıklıyor değiliz zira...

Ancak, insanın yapısını, hangi tesirlerin altında nasıl yaşadığını, varlığının ne olduğunu anlattıktan sonra, dinde **“Kader”** mefhumunun nasıl anlatıldığını, açıklama noktasına geldik.

Bunu da **fark etmek MECBURİYETİNDEYİZ!..**

Allâh’ın azameti, yüceliği, sonsuz varlığı yanında insanın yeri, iradesi, kudreti ve sahip olduğu şeyler nelerdir?!! Kısaca, **“Allâh İsmiyle İşaret Edilen”** indînde insan neleri yapacak güce ve iradeye sahiptir?!! Evet, yüz milyarlarca ve yüz milyarlarca Güneş’in birbirlerinden çok büyük uzaklıklarla içinde yüzmekte oldukları kâinatın var edicisi katında, insanın yeri ne?

Buyurun bu konuda bir hadîs-î kudsî:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu;

Allâh azze ve celle şöyle diyor:

“Ey kullarım! Hepiniz dalâlettesiniz ancak benim hidâyet ettiklerim hariç. Benden isteyiniz ki sizi hidâyete erdireyim.

Hepiniz fakirsiniz, ancak benim zengin ettiğim hariç; benden isteyiniz ki size rızık ihsan edeyim.

Hepiniz günahkârsınız, ancak benim mağfiret verdiklerim müstesnadır; içinizden her kim benim bağışlayıcı olduğumu bilir de benden mağfiret dilerse, aldırış etmeden (günahlarının büyüklüğüne) **bağışlarım!..**

Sizin evveliniz ve âhiriniz, diriniz ve ölünüz, yaşınız ve kurunuz kullarımdan en takvalısı kalbi gibi olsalar, bu durum benim mülkümde bir sivrisineğin kanadı kadar artış meydana getirmez!..

Sizin evveliniz ve âhiriniz, diriniz ve ölünüz, yaşınız ve kurunuz en şakî kulun kalbi gibi olsalar (yani hepsi inkârda olsalar)**, bu durum benim mülkümden bir sivrisineğin kanadı kadar eksiltmez!..**

Sizin evveliniz ve âhiriniz, diriniz ve ölünüz, yaşınız ve kurunuz bir sahada toplansa ve içlerinden her insan ümitleri yettiği kadar istese, her isteyenin istediklerini veririm ve bu benim mülkümden hiçbir şey eksiltmez.

Öyle ki içinizden biri denize uğrayıp iğneyi suya daldırıp alsa… Kesinlikle bilin ki BEN sınırsız ihsan ediciyim, varlığın sahibiyim, yüceyim.

DİLEDİĞİMİ YAPARIM!..

Bağışım bir sözdür. Azabım bir sözdür.

Bir şeyin olmasını istersem emrederim, "OL" derim; ve o şey olur!.."

Nasıl..? Bir şeyler anlatabiliyor mu, bizim yerimiz, haddimiz, gücümüz, irademiz, kudretimiz hakkında bu hadîs-î kudsî?..

Az evvel anlatmaya çalıştığımız gibi, kâinatta Dünya'dan 1 milyon küsur defa büyük Güneş'in yeri iğne ucuyla gösterilemezken, gururundan, kendine biçtiği pâyeden yanına yaklaşılmayan insanın yeri, acaba daha iyi anlaşılabiliyor mu bu satırlarda?

Evet, bizde **"ALLÂH'A RAĞMEN"**, bir iş yapabilecek potansiyel mevcut mu?!!

Buyurun, sıra geldi **KADER BAHSİNE...**

Astroloji bölümünde, insan beyninin aldığı tesirler ile tüm yaşamının programlanmış olduğunu, normal şartlarda bunun değişmesinin de asla mümkün olamayacağını açıklamıştık. Yani bir diğer ifade şekliyle, **kişinin kaderinin, beynin ilk teşekkül devresinde kozmik kalemle yazılıp bu yazının kuruduğunu ve artık yeni tesirler ile değişmeyeceğini** beyan etmiştik.

İnsanın kaderi... Elinde olan bir şey var mı?.. **Kaderi önceden yazılı mı?.. Her şey olup bitmiş mi?..** Bakalım bu konuda **Kur'ân-ı Kerîm'in hükmü** ne; ve yine Hz. **Rasûl-ü Ekrem Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm) **kaderi nasıl tarif etmiş?** İman edilmesi zorunlu **"Kader"** konusunda neler açıklamış?..

18

KUR'ÂN-I KERÎM ve HADİSLERDE “KADER” ANLATIMI

“Allâh dilemedikçe siz dileyemezsiniz!..” (76.İnsan: 30)

* * *

“Hâlbuki sizi de yaptıklarınızı da Allâh yaratmıştır!” (37.Sâffât: 96)

* * *

“Arzda (bedeninizde - dış dünyanızda) **ve nefslerinizde** (iç dünyanızda) **size isâbet eden hiçbir musîbet yoktur ki, bizim onu yaratmamızdan önce, bir kitapta** (ilim boyutunda oluşmuş) **olmasın! Muhakkak ki bu Allâh üzerine çok kolaydır!”**

“(Bunu bildiriyoruz) **ki elinizden kaçana üzülmeyesiniz ve size verdiği ile de sevinip şımarmayasınız! Allâh çok övünen kibirli hiçbir kimseyi sevmez!”** (57.Hadiyd: 22-23)

* * *

“... Hareket eden hiçbir canlı yoktur ki onun ‘Bi’nasiyesinde (alnında-beyninde var olarak/beyninden) **tutmuş olmasın** (Fâtır’ın beyni programlaması) (lafında kalanlara göre: Hükmüne boyun

eğdirmek)**... Muhakkak ki benim Rabbim sırat-ı müstakim üzeredir.”** (11.Hûd: 56)

* * *

“De ki: “Herkes yaratılış programı (fıtratı - şâkılesi) **doğrultusunda fiiller ortaya koyar! İşte bu yüzden** (Fâtır’ınız olan) **Rabbiniz yol itibarıyla kimin hakikat yolunda olduğunu en iyi bilendir!”** (17.İsra’: 84)

* * *

“... ‘Allâh’ de, sonra bırak onları daldıklarında oynayıp dursunlar!” (6.En’âm: 91)

* * *

“İrade ettiğini (Dilediğini) **yapar!”** (85.Burûc: 16)

* * *

“Yaptığından soru sorulmaz! Onlar sorgulanır (yaptıklarının sonucu yaşatılır)**!”** (21.Enbiyâ’: 23)

* * *

“Muhakkak ki biz her şeyi kaderiyle (yazılı - programlanmış) **yarattık!”** (54.Kamer: 49)

Kur'ân-ı Kerîm’de bu konuda bu meâllerde daha pek çok âyeti kerîmeler olmasına rağmen aklı olana bu kadarı yeter; **ahmaklığın ise devası yoktur**, diyerek; şimdi de **“SAHİHİ MÜSLİM”** isimli hadis kitabının **“Kader”** bahsinde bize nakletmiş olduğu **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)’in açıklamalarına idraklarımızı yöneltelim…

Ebu’l-Esved ed-Dieliyy şöyle dedi:

İmran ibn Husayn (radıyallâhu anh) bir gün bana şöyle sordu:

– İnsanların yapmakta oldukları ve emek çekip didindikleri şeye ne dersin?.. Kendilerine hüküm olunan ve sebkât etmiş bulunan kaderden, kendilerine gelip geçen bir şey midir?.. Yahut Nebi ve Rasûllerinin getirdiği şeylerden olup da kendilerini karşılayacak ve aleyhlerine delil sâbit oluveren şeylerden midir?..

– Hayır (karşılaşacakları tesadüfi işler değil)**!.. Lâkin, geçmişte kendilerine yazılan ve kendilerine gelip çatan bir şeydir!..** dedim.

Bunun üzerine İmran bin Husayn sordu:

– Öyle ise bu insanlara ZULÜM olmuyor mu?..

Bu sözden şiddetle korktum ve şöyle dedim:

– Her şey, Allâh'ın mahlûkudur ve elinin mülküdür!..

"Yaptığından soru sorulmaz! Onlar sorgulanır (yaptıklarının sonucu yaşatılır)**!"** (21.Enbiyâ': 23)

– Allâh sana merhamet buyursun!.. Ben sana sorduğum şeylerle ancak senin aklını imtihan etmek istedim.

Müzeyn kabilesinden iki kişi **Rasûlullâh**'ın yanına geldiler ve şöyle sordular:

– Yâ Rasûlullâh!.. İnsanların bugün yapmakta oldukları ve emek çekip didine geldikleri şeye ne buyurursun?.. Bu üzerlerine hüküm edilen ve önceden yazılan bir kaderden olarak, kendilerine isâbet eden bir şey midir?.. Yahut, Nebi ve Rasûllerinin getirdiği ve üzerlerine hüccet sâbit olan şeylerden olarak, kendilerinin karşılayacakları şeyler içinde midir?..

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) **şöyle buyurdu:**

– Hayır!.. Bu ikinci şekil değil!.. ÜZERLERİNE HÜKÜM OLUNAN VE KENDİLERİNE GELEN BİR ŞEYDİR (kaderdir)**. Aziyz ve Celiyl olan Allâh'ın kitabında bunun tasdiki şu âyettir:**

"Nefse (bilince) **ve onu düzenleyene; sonra da ona** (bilince) **hem fücurunu** (Hakk'tan ve Sistemden sapmayı) **ve hem de takvasını** (korunmasını) **ilham edene ki..."** (91.Şems: 7-8)

* * *

Câbir (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

Surâka ibn Mâlik geldi ve şöyle sordu;

– Yâ Rasûlullâh!.. Bize DİNİMİZİN ASLINI BEYAN ET!.. Bugünkü amel neyin içindedir?.. Bunun bilgisine nispetle, biz sanki şimdi yaratılmış gibiyiz. Bugünün ameli, kalemlerin yazıp da kuruduğu, takdirlerin cereyan ettiği işler içinde midir?.. Yoksa karşılaşacağımız işler içinde midir?

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem):

– Hayır!.. Bugünkü iş, yeniden oluşacak işler içinde değildir!.. Fakat kalemlerin yazıp kuruduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir!.. buyurdu.

Surâka bu defa sordu:

– Öyle ise amel ne için?..

Züheyr dedi ki: Bundan sonra Ebu Zübeyr anlamadığım bir şey konuştu; ben ne dedi, diye sordum:

– Amel ediniz, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır!.. buyurdu.

* * *

Abdullah ibn Mes'ud (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

Bize daima doğru söyleyen ve kendisine de doğru bildirilen **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

– Sizin birinizin ana-baba maddeleri kırk gün anasının karnında toplanır. Sonra o maddeler o kadar zaman içinde katı bir kan pıhtısı hâlini alır. Sonra yine o kadar zaman içerisinde bir çiğnem ete tahavvül eder. (120. günde) **ona bir melek gönderilir de**

bu melek ona ruhu nefheder. Ve melek dört kelime ile yani rızkını, ecelini, amelini, saîd veya şakî **olduğunu yazmakla emrolunur.**

Kendisinden başka Hak ilâh olmayan Allâh'a yemin ederim ki; sizden biriniz cennet ehlinin ameliyle amel etmekte devam eder. Nihayet kendisi ile cennet arasında bir zira'dan başka mesafe kalmaz!.. Bu sırada yazı o kişinin önüne geçer!.. Bu defa o kişi cehennem ehlinin ameliyle amel etmeye devam eder.

Ve yine sizden biriniz cehennem ehlinin ameliyle amel eder, nihayet kendisiyle cehennem arasında ancak bir zira mesafe kalır. Bu sırada yazı önüne geçer!.. Bu defa da o kimse cennet ehlinin ameliyle amel eder ve cennete girer!

* * *

Enes İbn Mâlik (radıyallâhu anh) şu hadisi **Rasûlullâh**'a bağladı:

Rasûlullâh şöyle buyurmuştur:

– Şüphesiz Aziyz ve Celiyl olan Allâh, rahime bir melek tevkil etmiştir.

Melek, "Ey Rabbim bir nutfedir; ey Rabbim bir kan pıhtısıdır; ey Rabbim bir çiğnem ettir" der. Allâh bir mahlûk hükmedip yaratmak istediğinde Melek;

"Ey Rabbim erkek midir yahut dişi midir; şakî midir yahut saîd midir; rızkı nedir; eceli nedir?" sorularını sorar. BUNLAR ANASININ KARNINDA İKEN BÖYLECE YAZILIR!..

* * *

Hz. **Âli** (radıyallâhu anh) şöyle anlattı:

Biz bir defasında Bâki-ül Garkad mezarlığında bir cenazede bulunduk. **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) yanımıza gelip oturdu. Biz de etrafına oturduk. **Rasûlullâh**'ın beraberinde bir asa vardı. **Rasûlullâh** başını eğdi ve düşünceli bir hâlde elindeki asa ile

yere vurup dürtüştürmeye, çizgiler ve izler meydana getirmeye başladı. Sonra:

– **Sizden hiçbir kişi ve yaratılmış hiçbir nefis müstesna olmamak üzere, muhakkak cennetteki ve cehennemdeki yerine Allâh yazmıştır!.. Ve herkesin şakî veya saîd olduğu muhakkak yazılmıştır!..** buyurdu.

Bunun üzerine sahabîlerden bir kimse şöyle sordu:

– **Yâ Rasûlullâh, öyle ise bizler ameli terk edip, bu yazımız üzerine kalalım mı?..**

Rasûlullâh şöyle buyurdu:

– **Saîd olan kimse, saadet ehlinin ameline ulaşacaktır. Şakî olan kimse de, şekavet ehlinin ameline ulaşacaktır. Sizler amel edip çalışın!.. Çünkü herkese kolaylaştırılmıştır!.. Saîd olan saadet ehlinin AMELİNE KOLAYLAŞTIRILIR, şakî olan da şekavet ehlinin AMELİNE KOLAYLAŞTIRILIR.**

Sonra **Rasûlullâh** şu âyetleri okudu:

"Kim verir ve korunursa, El Hüsnâ'yı (en güzelini hakikati olarak) **tasdik ederse, böylece ona en kolayı kolaylaştırırız! Ama kim de cimrilik eder ve müstağni olursa** (arınmaya, korunmaya ihtiyaç duymazsa)**; El Hüsnâ'yı** (en güzelini hakikati olarak) **yalanlarsa; ona en zoru** (hakikatten ve Sünnetullâh'tan perdeli yaşamayı) **kolaylaştırırız!"** (92.Leyl: 5-10)

* * *

İmran İbn Husayn (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

Bir kimse tarafından şöyle soruldu;

– **Yâ Rasûlullâh, cennet ehli ateş ehlinden** (ayırt edilip) **bilindi mi?..**

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem):

– **Evet!..**

Yine o Zât tarafından:

− **Öyle ise amel edenler niye böyle çalışıp duruyorlar?..** denildi.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem):

− **Herkes niçin yaratıldı ise, onun yolları kendisine kolaylaştırılmıştır!..**

* * *

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh), **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu, dedi:

− **Hakikaten öyle adam vardır ki; uzun zaman cennet ehlinin amelini işler; sonra onun bu yaptıkları, ateş ehlinin ameli ile son bulup, mühürlenir. Keza kişi uzun zaman ateş ehlinin amelini işler; sonra da onun bu ameli cennet ehlinin ameliyle son bulup, mühürlenir!..**

Sehl İbn Sâ'd es Saidiyy (radıyallâhu anh) der ki:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

− **Hakikaten öyle adam vardır ki, insanlara zâhir olan hâlleri ile muhakkak cennet ehli ameli yapar!.. Hâlbuki kendisi ateş ehlindendir!.. Ve yine öyle adam vardır ki, insanlara görünüşte mutlak ateş ehlinin amelini işler, hâlbuki kendisi cennet ehlindendir!..**

* * *

Tâvûs şöyle dedi:

Ben **Rasûlullâh**'ın sahabîlerinden birçok insanlara eriştim. Onlar **"HER ŞEY KADER İLEDİR"** diyorlardı. Ben Abdullah ibn Ömer (radıyallâhu anh)'dan şöyle işittim;

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

– HER ŞEY KADER İLEDİR!.. HATTA ÂCİZLİK İLE ZEKÂ ve BECERİKLİLİK BİLE!.. YAHUT BECERİKLİLİK ve ZEKÂ İLE ÂCİZLİK BİLE.

* * *

İbn Abbas (radıyallâhu anh) şöyle anlatıyor:

Ebu Hureyre'nin, **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu, diyerek rivayet ettiği şu hadisdekinden daha küçük, günaha benzer hiçbir şey görmedim!..

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

– Allâh, Âdemoğluna zinadan nasibini takdir etmiştir!.. Hiç şüphesiz Âdemoğlu takdir edilmiş olan bu âkıbete erişecektir!..

İmdî göz zinası bakmak, dil zinası konuşmaktır. Nefis temenni eder ve iştahlanır.

Tenasül uzvu ise, bu organların hepsinin arzularını ya gerçekleştirir, yahut yalanlar. (Buharî-Tecrid: 2132)

* * *

Ubeyy İbn Kâ'b (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) buyurdu:

– Hızır'ın öldürmüş olduğu çocuk, KÂFİR OLARAK tabiatlandırılmıştır! Eğer yaşasaydı, muhakkak ana ve babasını azgınlık, tecavüz ve kâfirlikle sarıp bürüyecekti!..

* * *

Müminlerin anası Hz. **Aişe** (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

– Bir küçük çocuk vefat etti. Ben, **ne mutlu ona, o cennet serçelerinden bir serçe**, deyiverdim.

Bunun üzerine **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

– Sen bilmez misin ki, Allâh cenneti yaratmış, cehennemi de yaratmıştır!.. Sonra şunun için bir ehil yaratmış, bunun için de bir ehil yaratmıştır!..

Müminlerin anası Hz. **Aişe** şöyle anlattı:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) ensârdan küçük bir çocuk cenazesine çağrıldı. Ben;

– Saadet ona!.. O cennet serçelerinden bir serçe kuşudur!.. Kötülük işlemedi!.. Kötülük yapacak bir çağa erişemedi!.. dedim.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle dedi:

– Şundan başkası mı olacak yâ Aişe!.. Allâh cennet için bir halk yarattı ki; onlar daha babalarının sûlblerinde bulunurlarken, Allâh onları cennet için yaratmıştır!.. Ve keza Allâh, ateş için öyle bir ahali yaratmıştır ki, onlar henüz babalarının sûlblerinde bulunurlarken, Allâh onları ateş için yaratmıştır!..

* * *

Yezîd ibn Hürmüz ile Abdurrahmân el A'râc dediler ki:

Biz Ebu Hureyre'den işittik şöyle dedi;

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

– Âdem ile Musa (aleyhisselâm) **RABLERİ KATINDA birbirlerine karşı delil getirerek tartıştılar. Neticede Âdem, Musa'ya HÜCCETLE galebe etti.**

Musa:

– Sen Allâh'ın kendi eliyle yarattığı; kendi Ruh'undan ruh üflediği; meleklerini secde ettirdiği; cennetinde iskân edip oturttuğu; sonra da yapmış olduğun hatadan dolayı insanları arza indirten Âdem misin? diye sordu.

Âdem:

− Sen Allâh'ın Rasûllükle ve kelâmıyla mümtaz kılıp seçtiği; içinde her şeyin beyanı bulunan levhaları verdiği; ve yavaşça konuşucu olarak seni kendisine yaklaştırdığı Musa'sın!.. Benim yaratılmamdan kaç sene önce Allâh'ın Tevrat'ı yazdığını biliyorsun!.. dedi.

Musa:

− 40 yıl önce!.. dedi.

Âdem:

− Peki, Tevrat'ın içinde, "VE ÂDEM, RABBİNE ÂSİ OLDU DA ŞAŞIP KALDI" (20.Tâhâ: 121) **âyetini buldun mu?..** diye sordu.

Musa dedi:

− Evet buldum.

Âdem:

− Öyle ise, Allâh'ın beni yaratmasından 40 sene önce, benim yapmamı üzerime takdir ettiği işi yapmamdan dolayı beni azarlayıp, kınıyorsun!.. dedi.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem):

− Böylece Âdem, Musa'yı hüccet ile mağlup etmiştir.

* * *

Abdullah ibn Amr ibn As (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

Ben **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)'den duydum, şöyle buyurdu:

− Allâh mahlûkatın KADERLERİNİ semâları ve arzı yaratmasından 50 BİN sene EVVEL YAZMIŞTIR!..

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh), **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu, dedi:

− Her birinde hayır olmakla beraber, Allâh'a göre kuvvetli mümin, kuvvetsiz müminden daha hayırlı ve sevimlidir. Sana yararlı şeyler üzerinde hırs ile çalış, Allâh'tan yardım iste, acze düşme!

EĞER SANA BİR ŞEY, BİR MUSÎBET GELİP İSÂBET EDERSE, "KEŞKE ben böyle yapmasaydım, böyle olurdu" deme!.. Fakat; "ALLÂH BÖYLE TAKDİR ETMİŞ, O DİLEDİĞİNİ YAPAR!.." de!

Zira bu "KEŞKE (...seydim)**" kelimesi şeytanın amelini açar!..**

* * *

Bu bölümde de **"SÜNEN-İ TIRMIZÎ"** isimli hadis kitabından gene **"Kader"** konusundaki bir kısım hadîs-î şerîfleri nakllediyoruz…

Abdullah bin Ömer (radıyallâhu anh)'dan rivayet edilmiştir:

Ömer (radıyallâhu anh):

− Yâ Rasûlullâh! Yapmakta olduğumuz işin, yeni oluşan bir iş veya bir başlangıç mı olduğu; yoksa önceden tamamlanan bir işte mi çalıştığımız kanaatindesin?..

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

− Ey Hattaboğlu, önceden tamamlanan bir işte!.. Herkes kolaylıkla başaracaktır!.. Ne var ki saadet ehlinden olan saadet için çalışacak; şekavet ehlinden olan da şekavet için çalışacaktır!

* * *

Selman (radıyallâhu anh)'dan rivayet olunmuştur:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

− Kazayı ancak dua önler; ve ömrü yalnız iyilik artırır!..

* * *

Ebu Hizâme (radıyallâhu anh)'dan rivayet edilmiştir:

Bir adam **Rasûlullâh**'a gelerek sordu:

− **Yaptırdığımız afsun** (okunma)**ların, tedavide kullandığımız ilaçların ve tuttuğumuz perhizlerin, Allâh'ın kaderinden herhangi bir şeyi önleyeceği görüşünde misin?..**

− ONLAR DA ALLÂH'IN KADERİNDENDİR!..

− Âdemoğlu, yanıbaşında 99 ölüm olduğu hâlde sûretlenmiştir!.. Şayet bu ölüm tehlikelerini atlatır ise, ihtiyarlığa düşer ve neticede ölür!..

* * *

Hz. **Âli** (radıyallâhu anh)'dan rivayet olmuştur:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

− Kul dört esasa iman etmedikçe mümin olamaz!.. Allâh'tan başka ilâh olmadığına, benim Rasûlü olup Hak ile gönderdiğine, ölüme ve öldükten sonra yaşamaya ve kadere iman edecek.

* * *

Câbir bin Abdullah (radıyallâhu anh)'dan rivayet edilmiştir:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

− Bir kul, hayrı ve şerri ile kadere iman etmedikçe; kendisine isâbet edenin ondan şaşmasına; kendisine isâbet etmeyenin de ona isâbet etmesine kesinlikle imkân olmadığını bilmedikçe; mümin olmaz!..

* * *

Abdullah bin Amr (radıyallâhu anh)'dan rivayet edilmiştir:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) elinde iki kitap (tutuyormuşcasına) üzerimize çıkageldi ve:

− Bu kitabın ne olduğunu biliyor musunuz?.. buyurdu.

– Hayır yâ Rasûlullâh, ancak bize bildirirsen... dedik.

Bunun üzerine sağ elindeki kitap için;

– Bu, Âlemlerin Rabbi'nden bir kitaptır!.. Cennete gireceklerin adları, baba ve kabilelerinin isimleri, bu kitapta mevcuttur!.. Orada son kişilerine kadar icmâlen yazılmıştır ki, artık onlar kesinlikle arttırılmayacak ve eksiltilmeyecektir!..

Sonra sol elindeki kitap için de;

– Bu da Âlemlerin Rabbi'nden bir kitaptır. Cehenneme gireceklerin adları, baba ve kabilelerinin isimleri bu kitapta mevcuttur. Orada son kişilerine kadar icmâlen yazılmıştır. Artık onlar asla arttırılmayacak ve eksiltilmeyecektir!..

– Yâ Rasûlullâh, durum önceden tamamlanmış ise; o hâlde amel neye yarar?..

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

– Doğru olun ve mutedil davranın. Çünkü cennete girecek kişi, her ne amel işlemiş olursa olsun, onun ameli cennet ehlinin ameli ile son bulacaktır!.. Cehenneme girecek kişi de, ne amel işlemiş olursa olsun cehennem ehlinin ameli ile ameline son verecektir!.. Rabbimiz KULLARIN KADERİNİ TAYİN ETMİŞTİR!.. Bir bölük cehennemdedir!..

* * *

İbn-i Mes'ûd (radıyallâhu anh)'dan:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) bize hutbe irâd ederek:

– Hiçbir şey, hiçbir şeye hastalığını bulaştıramaz!..

Bunun üzerine bir Arabî sordu:

– Yâ Rasûlullâh, haşefesi uyuzlu erkek deveyi ağıla alıyoruz ve sonra bütün develeri uyuz yapıyor!..

Rasûlullâh şöyle buyurdu:

− O hâlde birinci deveyi uyuz yapan kimdir?.. Advâ ve sefer yoktur!.. ALLÂH HER NEFSİ YARATMIŞ ONUN HAYATINI, RIZKINI, KARŞILAŞACAKLARINI TAKDİR ETMİŞTİR!

* * *

Buharî'den; Ebu Hureyre (radıyallâhu anh)'dan:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

− Hiçbir kişiyi, onun güzel işi ve ibadeti cennete koyamaz!..

Bunun üzerine ashabı sordu:

− Seni de mi koymaz yâ Rasûlullâh?..

Rasûl-ü Ekrem şöyle cevap verdi:

− Evet, beni de!.. Allâh'ın fazlı ve rahmeti beni kuşattığı için cennete girerim. Bu sebeple ashabım, iş ve ibadetinizde ifrat ve tefritten sakının. Doğru yoldan gidip Allâh'a yaklaşınız. Sakın hiçbiriniz ölümü temenni etmesin!..

Çünkü o, hayır sahibi ise, hayrını arttırması umulur; günahkâr ise tövbe ederek ölmesi beklenebilir. (Tecrid-1918)

* * *

Abdullah bir Amr (radıyallâhu anh)'dan rivayet olunmuştur:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

− Muhakkak yüce Allâh yarattıklarını bir karanlık içinde yarattı. Sonra onlara nûrundan saçtı!.. Bu nûrdan nasibini alan kimse hidâyete erdi!.. Nasibini alamayan da dalâlete saptı!.. Bunun için ALLÂH'IN İLMİNE GÖRE KALEM KURUDU!.. (Tırmızî-2780)

* * *

Zeyd bin Sâbit (radıyallâhu anh) şöyle dedi:

Ben **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)'den duydum, şöyle buyurdu:

− **Eğer Allâh, sahibi olduğu göklerin halkını ve yerin halkını azaplandırsa idi, onlara zulmetmeden azap vermiş olurdu!..**

Eğer, onlara merhamet etse idi, Allâh'ın rahmeti onlar için, kendileri için işledikleri amellerinin karşılığından daha hayırlı olurdu.

Ve eğer senin, Uhud Dağı kadar altının olup, hepsini Allâh yolunda harcamış olsaydın; sen, kaderin hepsine inanmadıkça ve SENİN BAŞINA GELMİŞ OLAN ŞEYLERİN GELMEMESİNİN MÜMKÜN OLMADIĞINI ve başına gelmemiş olan şeylerin de gelmesine imkân olmadığını bilmedikçe, kabul olmazdı. Keza anlatılan bu inançtan başka bir akîde üzerine ölürsen şüphesiz cehenneme gireceğini kesin olarak bilmedikçe, senden kabul edilmezdi. (İbn-i Mâceh, Mukaddime)

* * *

Surâka İbn Mâlik (radıyallâhu anh)'dan rivayet edildiğine göre, kendisi şöyle demiştir:

Ben **Rasûl-ü Ekrem** (sallâllâhu aleyhi vesellem)'e dedim ki:

− **Yâ Rasûlullâh!.. AMEL, kaderleri çizen kalemin yazdığı mukadderatın cümlesinde mi ki, artık kalem onun işini tamamlamış ve kurumuştur?.. Yoksa AMEL** (için geçmişte bir kader söz konusu olmayıp) **istikbalde takınacağı tavra göre mi?..**

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) buyurdu:

− **FİİLİN, kader ile tespit edilmiş olan mukadderattan olup, kalemin yazıp kuruduğu hususlar içindedir!.. Herkes ne için yaratıldı ise ona müyesser kılınır!..** (İbn-i Mâceh, Mukaddime)

19

BU ÂYET ve HADİSLERE İNANIYOR MUSUNUZ?

KADER konusunda nakletmiş olduğumuz sayısız hadîs-î şerîflerden sonra, yarım akılları ve çalışmayan beyinleri ile bu hadislere karşı çıkmak cüretini gösterecek sözde âlimlere, yine şu buyruğu **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) ile ikazda bulunmak isterim:

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh)'dan…

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

− Okunmakta olan hadisimi koltuğuma yaslanmış olarak herhangi birinizin dinlemesini ve sonra da okuyana, "Sen hadisi bırak, onun doğru veya yalan olduğunun anlaşılması için Kurân'dan bir şeyler oku" dediğini katiyen bilmeyeyim!.. Söylenen o sözü ben söyledim.

Herhangi bir hadîs-î şerîf nakline karşı, ama falanca âlim ya da filanca velî de böyle söylemiştir gibi verilen cevaplar son derece yanlıştır. Bu, **Rasûlullâh** öyle demiş ama, onun kadar değerli filanca da böyle demiş, diyerek ikisini karşılıklı kefeye koymak olur ki, son derece anlayışsız, basîretsiz bir harekettir. Bırakın, ümmetten

falanca ya da filanca âlimi veya ârifi; yukardaki hadîs-î şerîfte olduğu gibi, bir hadisi nakletmek gayesiyle âyetten söz edilmesi bile son derece çirkin bir davranış olur.

Bu sebepledir ki; Ebu Hureyre (radıyallâhu anh), İbn-i Abbas (radıyallâhu anh)'a;

– **Ey yeğenim, ben sana Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)**'den hadis rivayet ettiğim zaman, ona karşılık olarak darbı meselleri anlatmaya kalkma!..** demiştir.

Bize düşen iş, öncelikle **itirazsız Rasûlullâh'tan geleni olduğu gibi kabul etmektir.** İkinci aşamada ise, bu kabul ettiğimiz şeyi, şayet ille anlamak istiyorsak; neden, nasıl olduğunu, araştırmaktır. Bulabilirsek, ne âlâ!.. Bulamaz isek, bu defa o konuyu olduğu hâliyle kabul etmiş olarak, araştırma konumuzu zamana bırakmaktır.

Şayet reddedersek, o konuda kendimizi ebedî olarak o ilimden mahrum bırakmış oluruz.

Şurası kesin bir gerçektir ki; **Rasûlullâh, Allâhû Teâlâ**'nın bahsetmiş olduğu olağanüstü yanıyla, yani **"Kendi hevâsından konuşmaz"** özelliği dolayısıyla, varlığın tüm gerçeklerini çeşitli şekillerde insanlara bildirmiştir.

Ancak bu bildirim; yaşadığı günün şartları, o devrin insanlarının anlayış sınırlıkları ve nihayet o devrin ilminin son derece kısıtlı olması sebebiyle; pek çok konuda gerçeklerin, benzetmeler, mecazlar, misaller yoluyla açıklanmasına sebep olmuştur. Öyle ise biz ilmimizi geliştirebildiğimiz nispette bu gerçeklere yaklaşabilip, bu sırları deşifre edebileceğiz.

Muhakkak ki, günümüzde yaşayan bir kısım dar görüşlü, taklitçi tabiatlı, sâbit fikirli insanlar; meselenin gerçeğini araştırmayı hedeflemiş, gerçeklere ulaşmak için çaba sarfetmek üzere yaratılmış olanları tenkit edecekler, kınayacaklar hatta çok ilkel bir kafa yapısı dolayısıyla **"kâfirlik"** ile bile itham edeceklerdir.

Neyleyelim ki, din, günümüz insanlığında lâyık olduğu değeri bulamıyor ise bunun vesilesi de, bu dar görüşlü kafası çalışmayan mukallitlerdir.

1967 senesinde basılan **"TECCELÎYAT"** isimli kitabımızda şu sözün üzerinde önemle durmuştuk, bir kere daha tekrar edelim:

"İDRAK EDEMİYORSANIZ, BARİ İNKÂR ETMEYİNİZ."

Unutmayalım ki; **şeytan, idrak edemediğini reddettiği için "İBLİS" oldu!..**

20

“KADER” KONUSUNDA YAKLAŞIMIMIZ NE OLACAK..?

Esasen **basîret sahibi için Tevhid sırrı ile kader sırrı aynı şeydir!..** Bu sır aslında gerçeği görmek isteyenler için hiç de sır değildir!.. Daha doğrusu, bu gerçeği görmek kolaylaştırılmış olanlar için, hiç de güç değildir!..

Evet, mesele o gerçeğe ehil olarak yaratılmışlar için son derece basittir!..

Şöyle ki...

Allâh, kendisinde mevcut olan sayısız ve sonsuz mânâları aşikâre çıkartmayı irade etmiştir.

İlim vasfı dolayısıyla, hangi mânâların aşikâre çıkmasını murat etmiş ise, ilminin gereğini **“Kudret”** sıfatıyla gerçekleştirmiştir.

Esasen **her şey, ilim mertebesinde olup bitmiştir!..**

Daha sonra ise, ilim mertebesinde olup bitenler, kuvveden fiile dönüşmeye başlamıştır. Varlıkta asıl olanlar ilâhî sıfatların ve isimlerin mânâlarıdır.

Bu mânâların sayısız bileşimlerinden ise, gene sayısız isimlerle anılan oluşumlar meydana gelmiştir. Ancak bu meydana gelen oluşumlar dahi gene kendi varlığı ile kaîm olan şeylerdir.

Şu hususu çok iyi kavrayalım:

Bir deri parçasını başına şapka yapmakla, ayağına ayakkabı yapmanın senin yönünden nasıl bir farkı yoksa; ayağın tabanı nasıl, beni niye göz yapmadın diyemiyor ise; var edilen varlıkların da, gerçekte, beni niye şöyle yapmadın demeye hakları yoktur!.. Velev ki deseler..? Vücudunuzdaki bir hücrenin içindeki virüsün tümüyle isyan, ya da sizi tasdik içinde olması, sizde ne uyandırır ki?..

Evet, **"kaderin"** orijini itibarıyla; her şeyin, **TEK** varlık sahibinin ilim, irade ve kudreti ile oluştuğunu anlattığını belki bu yolla anlayabiliriz.

Zaten **İslâm**'ın **tasavvuf** adı altında yaşatılan **"Vahdet"** anlayışı dahi; her şeyin, aslında **"birçok varlık"** olmayıp; **tek varlıktaki sayısız mânâların aşikâre çıkışından** başka bir şey olmadığını anlatmaktadır ki, bu da aynı şeye işarettir!

21

“KADER”LE İLGİLİ SORULAR

Soru 1

– *Mâdemki benim kaderim önceden yazılmış, olacak olan olacak, olmayacak olan da olmayacak, öyle ise ben de hiçbir şeyle uğraşmam, boş otururum!!?*

Cevap 1

– **Şayet boş oturmak için var edilmiş isen, ancak o takdirde bu dediğini gerçekleştirebilirsin. Aksi takdirde, ne iş için yaratılmış isen, o iş sana kolay gelecek ve mutlaka o işi yapmaya devam edeceksin!..**

Soru 2

– *Allâh benim cehenneme gitmemi takdir etmiş ve cehennemliklerin işini bana kolaylaştırmış ise, bunda benim suçum ne?..*

Cevap 2

− Mülk sahibi mülkünde dilediği gibi tasarruf eder!.. Sen nasıl mülkün saydığın şeyde dilediğini yapmak istiyor ve bundan engellenirsen, benim hürriyetim nerede diye isyana başlıyorsan; Allâh da kâinatın mutlak meydana getiricisi olarak mülkünde dilediği gibi tasarruf etmektedir. Hiçbir kayıt ve şarta bağlı olmaksızın!..

Soru 3

− Peki Allâh bana cebren bu işi yaptırmıyor mu?!!

Cevap 3a

− Cebbâr olan Allâh dilediğini yapar ve bundan dolayı da kendisine sual sorulmaz!

Cevap 3b

− Esasen Allâh sana yaptırıyor diye bir şey söz konusu değildir. Çünkü gerçekte "sen" diye bir varlık yok ki!.. "Sen" ancak bir isimden ibaretsin!.. "Sen" ancak beş duyunun hayal âleminde oluşturduğu bir varlıksın!.. "Sen" var kabul edilen bir izafî birimsin!.. Şayet sana hücre boyutunda baksak, sayısız hücrelerden ibaret bir kütlesin!.. Işık boyutunda baksak, renk renk ışıksın!.. Beyin yapın ve programın itibarıyla seyretsek, belli bir görevi ortaya koymak için çeşitli özelliklerle programlanmış bir kozmik robotsun!.. Ama ne var ki bütün bunlarla beraber, özün itibarıyla kâinatın herhangi bir yerinde mevcut olan tüm özelliklere de sahipsin!..

Soru 4

− Benim kendi varlığım olmadığına, varlığımın O’ndan başka, ayrı bir varlık olmadığına göre, cehennem niye olsun ve ben niye yanayım?..

Cevap 4

− Şu anda da aynısın ve gerek maddi ve gerekse manevî sayısız yanışlar içersindesin. Öyle ise şu anda nasıl maddi ya da manevî yanışlar söz konusu ise, ölüm ötesi yaşamda da aynı şekilde yanışlar söz konusudur!..

Soru 5

− Ben de, mâdemki kaderim yazılmış, ibadet etmiyorum!.. Nasıl olsa, cennetlik isem cennete gideceğim, cehennemlik isem cehenneme gideceğim.

Cevap 5

− Allâh, cennet için yarattığına cennetliğin amelini nasip eder, cehennem için yarattığına da cehennemliklerin amelini. Sen hangisi için isen onun ameli sana kolay gelir!.. Zaten senden ne tür amel çıkıyorsa, sen, o senden çıkan amelin neticesine ulaşacaksın!..

Soru 6

− Dua, kazayı defeder!.. Bu kaderin değişmesi değil midir?..

Cevap 6

− Kazayı defedecek dua dahi takdirdendir!..

Soru 7

− Peki irade-i cüz'üm yok mu benim?...

Cevap 7a

− Ne Kur'ân-ı Kerîm'de ne de bildiğimiz kadarıyla hadîs-î şerîflerde irade-i cüz diye bir tâbir geçmez!

Cevap 7b

− Varlığın tümüyle O'ndan oluşu itibarıyla, her zerrede kendi boyutlarında O'nun iradesi mevcuttur ve o mutlak irade sahibidir. Senin basîretini örten perdeyi kaldırmayı dilerse, görürsün ki sana ait olduğunu sandığın her şey O'na aittir!.. "Mutlak irade"nin senden çıkışı hâlinde aldığı isimden başka bir şey değildir "cüz'i irade". Gerçekte, "cüz'i varlık" yoktur ki; "cüz'i irade" olsun!.. Evren tek bir varlıktır...

Soru 8

− Öyle ise bendeki tüm eksiklik, kusur ve yanlışlar da O'na aittir!..

Cevap 8

− Saydığın vasıflandırmalar, var sandığın varlığa nispetle kabul edilmiş "izafî" vasıflandırmalardır. Gerçekte ne senin var sandığın varlıkların O'ndan ayrı birer varlıkları vardır; ne de eksik, noksan, kusurlu olan bir şey!..

Soru 9

− Varlıktaki birtakım süflî şeylere de "O" mu diyeceğiz?

Cevap 9

− Süflî şeyleri gören göz sahibi için, süflî şeyler "O" değildir!.. Basîret sahibine göre ise zaten böyle şeyler söz konusu değildir. Zira onların beyni gözlerine tâbi değil; gözleri beyinlerine tâbidir. Gördükleri kadar düşünmek derekesinden, düşünebildikleri

kadar görmek mertebesine yükselmiş ve sonunda da varlıkların olmayışını idrak derecesine ulaşmışlardır.

Soru 10

– Dediklerinin büyük bir kısmını anlayamıyorum. İçimden reddetmek de gelmiyor, öyle ise ne yapayım?..

Cevap 10

– İlim öğren!.. İlmin yaşı yoktur!.. İlmi araştır ve nerede, kimden olursa olsun, gerçeğin ilminin tâlibi ol!.. Kıyamet gelmedikçe ilim yeryüzünden kalkmış olmayacaktır. İlmi daima kaynağından araştır. Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem)**'in buyurduklarını bir yandan yap, diğer yandan da ilim gözüyle hikmetlerini araştır. Zira Allâh, bir kimsenin hayrını dilemiş ise, onu dinde anlayışlı kılar!.. Daima hikmet peşinde ol! Dedikodu ile saatlerini harcama!**

Soru 11

– Bu dediklerine kafam çalışmıyor?

Cevap 11

– Öyle ise sadece Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem)**'in dediklerini tatbik etmeye çalış; başkalarına da ayakbağı olmamaya gayret et!..**

Soru 12

– Kaderimde varsa ilme çalışmak, çalışırım. Ama, kaderimde varsa o ilme ermek, zaten çalışmasam da bana gelir!!?

Cevap 12

– Her şey bir sebeple halk olmuştur. O şeye erişeceksen, önce sana onun sebebine tutunmayı nasip eder ve sonra da o şeyi nasip eder!.. Yok zaten kaderinde o şeye ulaşmanı yazmamış ise, bu takdirde o şeyin sebeplerine yapışmak sana güç gelir, çalışmazsın ve neticede de o şeyden mahrum kalırsın.

Soru 13

– Peki bir kısım âyet ve hadislerde kişinin yaptıklarının karşılığını alacağını anlatıyor. Yapmazsan alamazsın, diyor; bu kişinin elinde bir şeyler olduğunu göstermez mi?..

Cevap 13

– Kişi kendisinden çıkan fiillerin neticesine erecektir. Müspet ya da menfi!.. Ama kendisinden çıkanlar da Tek ve Mutlak varlığın takdir ettikleridir, bu da başka bir gerçek!..

Soru 14

– Ben ne yaparsam, onun neticesine erecek miyim?..

Cevap 14

– Hakkında ne takdir edilmiş ise, o neticeye ulaşacak fiilleri ortaya koyacak ve ona ulaşacaksın!..

Evet, burada bazı soruların cevaplarını vermeye çalıştık. Şayet daha başka sorularınız olursa; onları da, çevrenizde bildiğiniz ya da araştırıp bulacağınız dini bilen değerli bir kişiden öğrenebilirsiniz.

22

İNSAN, ROBOT MUDUR?!!

Yukarıda bahsettiğimiz bölüm itibarıyla, insanın âdeta bir tür **"KOZMİK ANDROİD"** durumunda olduğunu açıkladık!..

Sayısız ve sonsuz özelliklere sahip olan beyin, sayısız yıldızlar tarafından kozmik ışınlarla programlanıyor. Ve bu programlanış istikametinde bir yaşama giriyor!.. Ya da bir diğer ifade ile;

Allâh'ın takdiri üzere, melekler o kişinin kaderini yazıyor!.. **Eceli, ameli, rızkı, saîd veya şakî** olduğu yazılıyor. Ve o insan, yazıldığı üzere yaşama giriyor.

Peki olay bu mu?.. İş bu kadar basit mi?..

Hayır!..

Bu konunun ya da insanın, sadece bir yönü!.. Bir de insanın ikinci yönü mevcut!.. İnsanın aslı, orijini itibarıyla sahip oldukları yönü yani!..

Evet, insan baştan beri çeşitli vesileler ile anlattığımız üzere, kendilerini oluşturan maddeleri **"ışınlar"** ya da **"kozmik enerji"** ya da **"nûr"** yapılı denilen **"melek"**ler tarafından, ilâhî ilim ve irade istikametinde programlanan bir beyin ile yaşama başlayan bir varlık.

Ancak bu varlık, gene beyin kapasitesi itibarıyla, mevcudattaki tüm varlıkları ve özellikleri değerlendirebilecek bir kapasiteye de sahip kılınmış!.. **Yeryüzünde "HALİFE"** olarak meydana getirilmesi hasebiyle.

Bir diğer ifade ile; **"Allâh Adıyla İşaret Edilenin Esmâ'sına ayna"** olup, **O**'ndaki yüce özelliklerin zâhire çıkabilmesi için var.

İşte beyin, eğer çok üst düzeyde çalışma kapasitesine erişir; kendisinde ortaya çıkan tüm özelliklerin, **Allâh**'tan, eğer tâbiri câiz ise, yansıma ya da tecelli olduğunu; esasen kendisinin var olmayıp, ilâhî özelliklerin bir bileşim hâliyle oluşturduğu bir varlık olduğunu idrak ederse; işte o zaman ikinci yön ortaya çıkar!..

Bu defa, hükmolunan robotta, gören, işiten, söyleyen, tutan, yürüyen **O** olur!.. Ya da bir başka ifade ile, robot yok olur; **O** ezelî ve ebedî **"MEVCUD"** varlığında kendinden gayrını görmez olur!..

Kısacası sonradan, **"yok"**tan var edilmiş varlık, tekrar **"yok"** olur; ve **"BAKIY ALLÂH"**tır hükmü ortaya çıkar. Bununla beraber, sûretlerde bir değişiklik olacağını da sakın sanma!..

Çünkü dün-bugün-yarın; ezel-ebed, **Allâh katında tek bir şeydir ve hep aynı şeydir!..**

Kısacası, nasipte var ise, takdir edilmiş ise, sen, senin **"var"** olmadığını; var olanın hep **"O"** olduğunu müşahede eder ve yaşarsın ki; bir süre sonra yaşayanın dahi kendi olduğu; hatta bunların çok çok daha öteleri ortaya çıkar!..

23

NİÇİN VAHDETE DEĞİNDİK?

Çünkü esas olarak, olay iki cephelidir.

Birinci yan, **Allâh'ın âleme bakışı!..**

İkinci yan, **insanın Allâh'a bakışı!..**

Allâh'ın insana bakışı; yukarıdaki birçok âyet ve hadîs-î şerîfte olduğu üzeredir. İnsanın **Allâh**'a bakışı ise; ne türlü olmalıdır ve bu nasıl gerçekleşir? Bunu, kitabın değişik yerlerinde anlatmaya çalıştık. Ayrıca **"KENDİNİ TANI"** isimli kitapta da bu konuya daha detaylı bir şekilde yer verdik.

Burada hemen **"Kader"** bölümünden sonra, özellikle **"Vahdet"** konusundan kısaca söz etmemiz; kişinin **"robotsal"** yanı ile birlikte, **"en şerefli"** yani **"ahseni takvim"** olarak **"HALİFE"** yanının da bulunmasına işaret etmek istediğimiz içindir. Zira konu, asla tek yanlı olarak mütalaa edilmemelidir.

Kim bu konuyu tek yanlı olarak mütalaa ederse, mutlak yanılgı hâlindedir ve mahrumlardandır!..

Ya işin **zâhir** yönünden mahrumdur; ya da işin **bâtın** yönünden mahrumdur!

Oysa **Zâhir, Bâtın O'dur!..**

Öyle olunca, hangisinden mahrum olursa olsun, **birinden mahrum olan, O'ndan mahrum olmuş olur!..**

Öyle ise bize düşen, varlığı hem **"zâhirî"** yönünden hem de **"bâtınî"** yönünden; yani hem şuur boyutu itibarıyla, hem de ışın-madde silsilesi boyutu itibarıyla bilmektir.

Eğer işin bu yönünün farkında olmazsak, kendimizi sadece hüküm altında ezilen bir **"robot"** gibi düşünürsek; öylesine büyük nimetleri tepmiş oluruz ki; bunun vereceği pişmanlık, en azıyla fizik cehennem kadar bize azap verir gelecekte!..

Esasen...

Bu kitapta, "KADER" bahsinde bugün için, her eserde bulamayacağınız kadar ağırlıklı olarak durduk. Zira bu konu, bugün hiç bilinmemekte ve netice olarak da farkında olunmadan **TEVHİD akîdesinden sapılmaktadır.**

Buharî'de, **Râbia bin Ebî Abdurrahmân** (radıyallâhu anh)'ın şu sözleri yer almaktadır:

– **Kendisinde herhangi bir ilim bulunan kimsenin kendini zâyi etmesi** (yani ilmini açıklamaması) **lâyık değildir!..**

Bu arada sahabenin önde gelenlerinden **Ebu Zerr-i Gıfârî** (radıyallâhu anh)'ın ensesini göstererek şöyle buyurduğu nakledilir:

– (Beni öldürmek için) **kılıcı şuraya koysanız, ben de Rasûllulâh'tan işitmiş olacağım bir sözü, siz işinizi tamamlayıncaya kadar infaz edebileceğimi yani ilan edebileceğimi bilmem, hemen açıklarım.**

Esasen imanın şartlarından birisi olan **KADERE İMAN** için, evvela onun ne olduğunu bilmek gerekir. **İnsanın bilmediği bir şeye zaten iman etmesi düşünülemez.**

Şayet Rasûlullâh, size deseydi “TANGU’ya iman edin”, **diyecektiniz ki**; “İyi ama ‘Tangu’ nedir onu bize anlat ki; bilelim ve ona iman edelim. Bilmediğimiz bir şeye iman etmemiz mümkün değildir ki!..”

İşte **kader**in ne olduğunu da **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) en muteber hadis kitaplarında, yukarıda okuduğunuz gibi anlatıyor.

Siz şimdi Hazreti **Rasûlullâh**’ın bu anlattıklarını ya kabul edersiniz, ya etmezsiniz. Artık bundan sonrası sizin bileceğiniz iştir!..

Zira, kader konusuyla ilgili hadisleri nakletmek zaruridir; çünkü insanlar neye iman etmek durumunda olduklarını bilmelidirler.

Bu hadisler, kendi doğrultuları istikametinde, izah edilebilir ve yorumlanabilirler.

Ama asla tartışılmamalıdırlar!..

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh)’dan nakledilmiştir:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) bize çıkageldi. Biz, **kader hakkında** münakaşa ediyorduk!.. O kadar kızdı ki, yüzü kıpkırmızı oldu!.. Sanki yanaklarına nar suyu sıkılmıştı!.. Ve şöyle buyurdu:

− Bununla mı emroldunuz. Bununla mı ben size gönderildim..? Sizden önceki ümmetler ancak bu mesele hakkında çekiştikleri için helâk oldular!.. Kesin kararlıyım!.. Bu hususta sizi münazaadan (münakaşadan) **uzak tutmaya, kesin kararlıyım!..** (Tırmızî)

Arapça orijinalinde özellikle **“münakaşa”** anlamına olan **“nizâ”** kökünden bir kelime ile geçmesine ve yukarıda tercümesini verdiğimiz şekilde ifade edilmesine rağmen; maalesef bazı kitaplarda bu cümle şöyle tercüme edilmiştir:

− Yemin ediyorum, bu hususta konuşmamak için, yemin ediyorum.

Evet... Bize düşen aklımızı başımıza toplayıp, Hazreti **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)'in buyurduklarını aynen kabul etmek ve artık bu iman etmemiz gereken konularda münakaşaya girmemektir!..

Kim ki bu hadîs-î şerîfler konusunda münakaşaya, nizâya girer; muhakkak ki kendisine helâka yol açılır!..

Evet, aklımızı başımıza toplayalım dedik.

Ne yazık ki; bugün bazı **"*şeyhler*"** aklı küçük görüp, terk ettirmekte; ilmi küçümsemekte, hatta **"*bugün yeryüzünden ilim kaldırılmıştır*"** diyerek kendi **cahilliklerini itiraf etmektedirler!..**

Oysa, gerçekten son derece değerli bir çalışma yapmış olan İslâm âlimlerinden **İmam Gazâli, "İhya-u Ulûmid'din"** isimli dört ciltlik eserinin birinci cildinde **"Aklın hakikati ve kısımları"** bahsinde **"Akıl"** için şu **hadîs-î şerîfi, Tırmızî**'den şöyle nakletmektedir:

Hz. **Rasûlullâh** Efendimiz:

− **Allâhû Teâlâ AKILDAN daha değerli bir şey yaratmamıştır!..** buyurmuştur.

Yine **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) Hazreti **Âli'**ye hitaben şöyle buyurmuştur:

− İnsanlar güzel ameller ve iyilikleriyle yaklaşıyorsa Allâhû Teâlâ'ya, sen de AKLIN ile yaklaş!..

Yine Hazreti **Rasûlullâh** Ebu'd-Derdâ (radıyallâhu anh)'a şöyle demiştir:

− AKLINI ARTTIR Kİ ALLÂH'A YAKLAŞASIN!..

− Anam babam sana feda olsun yâ Rasûlullâh, aklımı nasıl arttırabilirim ki?..

− Allâhû Teâlâ'nın yasaklarından kaçın, emirlerini tut!.. Ki böylece akıllı olasın.

Yine Hz. **Ömer**, Ebu Hureyre ve Ubeyy İbn Kâ'b (radıyallâhu anh) hazretleri, huzuru **Rasûlullâh**'a gelerek Said bin el-Müseyyeb'ten rivayet edildiği üzere şöyle sordular:

− Yâ Rasûlullâh! İnsanların en âlimi kimdir?..

− Akıllı olandır!..

− En çok ibadette olanı kimdir?..

− En çok akıllı olan!..

− İnsanların en faziletlisi kimdir?..

− En akıllı olan!

− Yâ Rasûlullâh, akıllı kimse; mürüvvet sahibi, cömert, konuştuğunu bilen ve hatırı sayılan kişi değil midir?..

− Bütün bu saydıklarınız dünyalık ve dünyaya ait şeylerdir. Âhiret ise korunanlarındır.

Başka bir hadîs-î şerîfte de **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

− AKILLI, Allâhû Teâlâ'ya iman edip, Rasûlü'ne inanan ve emirlerini yerine getirendir.

Evet, yukarıdaki hadiste ashabın sordukları özellikler, kişide dünya yaşamı ile alâkalı özelliklerdir.

AKIL ise, esas yapısı itibarıyla geniş boyutlarda düşünebilmeyi, düşündüklerini değerlendirebilmeyi, ölüm ötesi yaşamı idrak etmeyi

ve bu idrakın gerektirdiği şekilde ölüm ötesine hazırlanabilmeyi sağlar.

İşte bu sebeple insan, **“akıl”** ile **“iman”** şerefine ulaşır.

Akıl ile Allâh’a ulaşılır!.. Kim **“aklı”** ve **“ilmi”** inkâr ederse, o ancak cahildir ki; **“Allâhû Teâlâ onu cehil batağından kurtarıp, ilim ile şereflendirsin, akıl ihsan eylesin”** demekten başka bir şey elimizden gelmez!..

Demek ki;

Cenâb-ı Hakk’ın yarattığı en değerli şey olan **aklımızı** değerlendirecek, idrak edemesek bile Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın dediklerini aynen kabul edecek ve bu konuda nizâya girmekten, münakaşaya girmekten kesinlikle kaçınacağız.

Evet, **KADER** mevzunda açıklamaya çalıştığımız bu bilgileri gene Hz. **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)’den nakledilen şu **hadîs-î kudsî**ler ile noktalayalım...[1]

Beyhakî ve İbni Neccar Enes (radıyallâhu anh)’dan nakledilmiştir;

“KİM RAZI OLMAZSA BENİM KAZAMA VE KADERİME, BENDEN BAŞKA RAB ARASIN!..”

Ebu Hind ed-Dârî (radıyallâhu anh)’ın **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)’den rivayetine göre **Allâhû Teâlâ** şöyle buyurmuştur:

“KİM HÜKMÜME (kazama) **RAZI OLMAZSA VE BELÂMA SABRETMEZSE, BENDEN BAŞKA RAB ARASIN!..”** (Taberânî)

---

[1] KADER konusunda geniş açıklamamız 150 dakikalık “KAZA ve KADER” isimli video kasette ve “AKIL ve İMAN” isimli kitabımızın “Kadere İman” bölümünde mevcuttur. A.HULÛSİ

Aslında bu kitabımız, pek çok konuyu **toparlayıcı bir kitap** olduğu için; konuların çok detaylarına dalmak istemedik. Derinlemesine olarak her şeyi izah edip; bu şekilde varlığı görmeye alışmamış akılları, haddinden fazla zorlamaktan kaçındık.

Bu sebeple bu kitapta etraflı olarak açıklamadığımız diğer hususları, inşâAllâh ileride nasip olursa diğer kitaplarımızda beyan edeceğiz.

24

HAYIR ve ŞERR, ALLÂH'TANDIR!

"Hayrihi ve şerrihi min Allâhû Teâlâ."

İmanın şartlarından bir şartta da "**Hayrihi ve şerrihi min Allâhû Teâlâ**" deniyor.

"Sana iyilikten ne isâbet ederse, Allâh'tandır. Başına gelen kötülük ise nefsindendir (nefsinin arzusuna uymandan)**. Biz seni insanlara Rasûl olarak irsâl ettik. Şahit olarak Esmâ'sıyla hakikatin olan Allâh yeter."** (4.Nisâ': 79)

Bir evvelki âyette de:

"Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır. Sağlam ve yüksek kalelerde bulunsanız bile... Eğer onlara bir iyilik isâbet ederse 'Bu Allâh indîndendir' derler. Eğer bir kötülük isâbet ederse 'Bu senin indîndendir' derler. De ki: '<u>Hepsi de Allâh indîndendir!</u>' Bu insanlara ne oluyor ki hakikati anlamaya yanaşmıyorlar!" (4.Nisâ': 78)

Evet… Şayet onlara bir iyilik isâbet ederse…

Şimdi burada, önce **"kötülük"** kelimesiyle kastedilen mânâ nedir? Bunu anlayalım.

Kötülük nedir?.. Kime nasıl kötülük yapmış oluruz, kime nasıl iyilik yapmış oluruz!..

İyilik ve kötülük kelimelerinden anlaşılan mânâ nedir?

Senin tabiatına uygun olan şeyi, ben sana ulaştırdığım zaman, sana iyilik etmiş olurum. Senin anlayışına **göre!..**

Senin tabiatına ters düşen şeyi sana ulaştırdığım, sana ulaşmasına vesile olduğum zaman da sana kötülük etmiş olurum!.. Gene, senin anlayışına **göre!..**

Fakat **gerçekte**, senin tabiatına ters düşen şeyi, sana verdiğim zaman sana iyilik etmiş olurum! Senin tabiatına uygun olan şeyi sana verdiğim zaman sana iyilik etmiş olmam!.. **Hakikat açısından!**

"Hoşunuza gitmediği hâlde, savaş üzerinize hükmoldu. Sizin için hayır olan bir şeyden hoşlanmayabilir; sizin için şerr olan bir şeyi sevebilirsiniz. Allâh bilir, ne var ki siz bilmezsiniz!" (2.Bakara: 216)

Âyetiyle de işte bu gerçeğe işaret ediliyor.

Şimdi, kötülük denen şey; kişilerin terkibine, tabiatına uygun olmayan şeydir! **"Bu sendendir", "Bu senin indîndendir"** derler. Hz. **Muhammed**'i kastediyor… Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'da ilâhî hakikat zâhire çıkmakta olduğu için; **"De ki: o sizin gördüğünüz, kötülük dediğiniz şey, Allâh'tandır"**; "Muhammed'den değildir! Allâh'tandır!" diyerek gerçeği göstermek istiyor!

Yani, **terkibin itibarıyla** baktığın zaman, **hayır ve şerr söz konusudur!..**

Terkibine, tabiatına ters düşen şeye **"şerr"** adını verirsin. Tabiatına uygun düşen şeye de **"hayır"** adını verirsin.

Fakat hakiki mânâda hayrın ve şerrin ne olduğu, **Allâh**'ça malûmdur!..

Dolayısıyla, her hâlükârda da, hayrın ve şerrin **Allâh**'tan geldiğini kabullenmek gerekir.

Esasen nefsin hakikati, Hakk'ın Esmâlarının terkibidir! Öyleyse nefsindendir, derken; o terkip dolayısıyla ortaya çıkıyor o şerr!..

Peki o terkip, ilâhî isimlerden meydana geldiğine göre, şerrin yani **şerr** dediğimiz bu olayın kaynağı **Allâh** değil mi?..

Allâh değil, Rab!..

Çünkü **Allâh**'ta karşıtlılık yok ki!.. Terkipte kayıtlılık, sınırlılık var!

Her ne kadar terkibin mahiyeti **Allâh**'a dayanırsa da, terkip oluşu yönünden, **nefs** kelimesiyle anlatılır! Bu, Rubûbiyet mertebesindeki, senin varoluş tarzın, şeklin, biçimindir. Bundan dolayı da şerr; nefse bağlanır, **Allâh**'a bağlanmaz! Ve zaten onun **şerr oluşu, nefsine göredir!.. Allâh'a göre değil!..**

Yani terkibine ters düştüğü için, ona sen **"şerr"** hükmünü veriyorsun!.. **Şuurun terkip kaydından kurtulmuş olsa**, o takdirde o iş sana **"şerr"** olarak gelmeyecek; sadece, **"Allâh'tan!"** deyip geçeceksin!.. Ne hayır, ne şerr hükmü kalacak!..

Hayrın ve şerrin ne olduğunu; şerrin, neye nispetle şerr olduğunu tam açıklıkla anlatmış olduk!..

Tekrar ediyorum, **"şerr"** terkibe nispetle, **"terkibe ters düşen"** olayın adına verilir! Veyahut da senin **"terkip kayıtları içinde kalmana yol açacak"** fiile verilir!..

İlâhî mânâda, seni ikaz mânâsında kullanılan **"şerr"** kelimesi; senin terkibini muhafaza etme mânâsına gelen olaydır.

Buna mukabil, senin şerr kabul ettiğin, terkibine ters düşen olaydır!

İlâhî mânâda, sana **“şerr”** diye bahsedilen olay, sana **“hayır”** diye gelir. Çünkü terkibine uygunluk, terkibini muhafaza yolunda oluş getirmektedir. Buna mukabil, ilâhî mânâda ise bu şerrdir!.. Çünkü seni terkibine hapseder!.. Dolayısıyla, sana **“hayır”** gibi gözükse de o şey **“şerr”**dir!..

Ama netice itibarıyla, hepsi de ilâhî isimlerin etkisiyle oluştuğu için;

“…De ki: ‘Hepsi de Allâh indîndendir!’…” (4.Nisâ’: 78)

“…Gerçekten Allâh, her şey için bir kader meydana getirmiştir!” (65.Talâk: 3)

Âyetinden anlaşıldığı üzere **“şey”** kelimesiyle işaret ettiğimiz her nesne, madde veya mânâ, belli bir kader ile tespit edilmiştir; ve o kader içinde varoluşunun gereğini ortaya koyar!.. Umumi mânâdaki bu hüküm, insana, insan kelimesine bağlandığı zaman, **“Onun kaderini Allâh çizmiştir, takdir etmiştir”** denir.

Muhakkak ki, **insanın kaderi Allâh’ın takdiriyledir!..**

İnsanın kaderinin **Allâh**’ın takdiri ile oluşması ne demektir?..

İnsan ismiyle işaret olunan varlık, daha evvel de geçtiği üzere, ilâhî isimlerin değişik terkiplerinin aşikâre çıkışından, zâhire çıkışından başka bir şey değildir!

Bu isimlerin mânâlarının ortaya bu şekilde çıkışı, gene o mânâlara hâvî olan, o varlık tarafından meydana getirilmektedir. **Birim adını verdiğimiz bir mahal, şu isimlerin şu oranlarda aşikâre çıkmasıyla oluşacaktır denmişse, bu onun kaderidir!**

Kaderi, biz iki mânâda inceleyeceğiz:

Bir, **istidadın oluşması**; iki, **kabiliyetin oluşması...**

İstidat da kaderdir, kabiliyet de kaderdir. Fakat o istidat ve kabiliyetin, kader olmasına karşılık; hakkında takdir biçilen varlığın, ilâhî isimlerden meydana gelmesi hasebiyle ve o ilâhî isimlerin kuvvetlerinin kendisinde var olması sebebiyle; orada belli bir iş yapabilme, belli bir gücü ortaya çıkarabilmesi söz konusudur!..

İstidadın ve kabiliyetin, ilâhî güç tarafından tespiti **"kader"**; buna mukabil, o mahalde, o birim adını verdiğimiz nesnede varlık, ilâhî isimlerin terkibi olması hasebiyle, mevcut olan irade; **"irade-i cüz"** diye adlandırılmıştır!.. Yani **"irade-i cüz"** kelimesiyle kastedilen mânâ, **o mahalde mevcut olan ilâhî isimlerin varlığıdır!..**

İlâhî isimlerin mânâlarını sen ortaya koyarsın, bu ortaya koyuşun **"irade-i cüz'ünü kullanışın"** diye tarif edilir!..

Sen bu **"irade-i cüz"**ünü ne ölçüde kullanabilirsin?..

Sen bu **"irade-i cüz"**ünü, kendindeki mevcut olan o isimlerin gücü kadar kullanabilirsin!..

Fakat sen, eğer senliğinin hakikatine ulaşır; Hakikat mertebesi itibarıyla, **Allâh**'ın Zâtı ve Sıfatıyla, senin Zâtında ve Sıfatında mevcut olduğunu müşahede edersen; bu müşahedenin neticesinde, bu defa kendindeki Zâtî kuvvetlerle mevcut isimlerini daha geniş ölçülerle kullanmak suretiyle; iraden, küllî iradeye dönüşmüş olur!

Gerçekte küllî ve cüz'i irade diye, iki ayrı irade yoktur!

İrade, tek bir iradedir!..

Terkibe bağlanan iradeye, "Cüz'i İrade"; Allâh'a bağlanan iradeye de "Küllî İrade" denir!..

Terkibiyetin hükmüyle yaşadığın sürece, cüz'i irade diye tanımlanan ve sana ait kabul edilen bir iraden söz konusudur!..

Fakat, belli tatbikatlarla, tabiatına ters düşen fiilleri ortaya koyarak tabiatının sınırlarını aşıp, terkibinin sınırlarını genişletirsen, bu defa

senden ilâhî irade sâdır olur; ve senin herhangi bir şeyin olmasını istemen yolundaki isteğin, ilâhî güçler tarafından yerine getirilir!.. Böylece, senden çıkan iradeye, şu anda **"İrade-i küll tecelli etti"** dedikleri bir biçimde, izafeten **"küllî irade"** adı verilir.

Netice itibarıyla, senin terkibiyetin hükmü, **"Kader"**; terkibiyetinin hükmünün oluşmasını sağlayan araç, **"Levhi Mahfuzun".**

"Levhi Mahfuz" denilen hıfzedilmiş, korunmuş, varlığı muhafaza edilerek sürdürülen, yazılmış varlık dedikleri, burçlar ve yıldızlar sistemi; bunların etkisiyle senin oluşman kademeleri de ayânı sâbiten ve levhi mahfuzundur.

Levhi mahfuzun, bir minyatürüyle senin beynindir; küllî mânâda da burçlar ve yıldızlardır!

Ayânı sâbiten, beyninin 120. günde aldığı tesirdir. 120. günde aldığın tesir, senin tespit edilmiş ayânındır; yani senin tespit edilmiş geleceğindir! Sen bu tespit edilmiş kişiliğe ulaşacaksındır!..

Netice itibarıyla, levhi mahfuzun hükümleri değişebilir; ayânı sâbite değişmez! Niçin değişmez?

Çünkü, beyinde meydana getirdiği tesirler sâbitleşmiştir!.. Sâbitleşmiş, tespit olunmuş, artık değişmez hâle gelmiştir.

Senin levhi mahfuzun değişir. Levhi mahfuzunun değişmesi iki mânâda olabilir.

Birinci mânâdaki levhi mahfuzun değişmesi, yıldız tesirlerinin değişmesidir.

İkinci mânâdaki levhi mahfuzun değişmesi, beyindeki belli değişikliklerin; yeni devrelerin faaliyete girmesiyle, o kişinin aldığı tesirlerin değişmesidir.

İki yönlü, levhi mahfuzun değişmesi söz konusudur.

Levhi mahfuzun birinci yönünden değişmesi, vazifeli velîler dediğimiz, tasarruf sahibi kişiler tarafındandır. Belli tesirler güçlendirilir veya zayıflatılır veya yönlendirilir, böylece olaylar etkilenir!..

İkinci mânâdaki levhi mahfuzun değişmesi ise, kişinin tabiatını terk yolunda yaptığı fiillerle, terkibinin değişmesi; bu da beyindeki belli değişik devrelerin faaliyete geçmesi veya faaliyet hızının durdurulması yoluyla oluşur ve böylece de levhi mahfuzu değişmiş olur.

Âyette;

"Arzda (bedeninizde - dış dünyanızda) **ve nefslerinizde** (iç dünyanızda) **size isâbet eden hiçbir musîbet yoktur ki, bizim onu yaratmamızdan önce, bir kitapta** (ilim boyutunda oluşmuş) **olmasın! Muhakkak ki bu Allâh üzerine çok kolaydır!** (57.Hadiyd: 22)

Buradaki **"siz"**den kasıt, terkip hükmüyle var olan, **"insan"** ismiyle anılan izafî varlıktır!.. **"İnsan"** ismiyle anılan izafî varlığın karşılaşacağı olaylar, başına gelecek şeyler; onun tabiatı dolayısıyla "**musîbet"** diye adlandırdığı nesneler, **"levhi mahfuz"** adıyla anılan **"ilâhî kitapta"**; yani bizim bugünkü deyişimizle, burçlar, yıldızlar âleminde meydana getirilmiştir.

Bu tesirler, her bir birimin kendi terkibiyeti istikametinde onda belli olayları meydana getirecek; bunlar belli kazançlar, hâsılalar veya belli musîbetler şeklinde ortaya çıkacaktır!..

Terkip yani insan, bu **kaderin hükmü altındadır!..** Fakat terkibin, hakiki **"Benliğin"** ve **"Zâtı"** itibarıyla, hükmü altında olduğu kaderi meydana getiren olduğu da aşikârdır!..

İsimler yönüyle, terkibiyeti dolayısıyla **kaderin hükmü altında** olan bu varlık; Sıfat mertebesi ve Zâtı itibarıyla, yani **"Hakiki benliği ve Zâtı"** itibarıyla bu kaderi meydana getirendir!..

“Kim (dünyevî - dışa dönük şeylerle) **Rahmân’ın zikrinden** (Allâh Esmâ’sının kendi hakikati olduğunu hatırlayarak bunun gereğini yaşamaktan) **âmâ** (kör) **olursa, ona bir şeytan** (vehim, kendini yalnızca beden kabulü ve beden zevkleri için yaşama fikri) **takdir ederiz; bu** (kabulleniş)**, onun** (yeni) **kişiliği olur!”** (43.Zuhruf: 36)

Âyetiyle de kendi hakiki benliğinden, yani sıfat mertebesindeki benliğinin idrakından, yaşamından, ilminden yüz çevirip; vehminden doğan bir şekilde, kendini bir kişi olarak kabulü neticesindeki yaşantısı, onun **“şeytana tâbi olarak Rahmân’a yüz çevirmesinden”** başka bir şey değildir!..

Kendini bir Atasay, bir Cemile olarak kabulü, **Rahmân’ın zikrinden yüz çevirmesi** demektir. Ki bu da şeytana tâbi olmanın, fiil düzeyindeki ortaya çıkışıdır. Zira **“Rahmân”**, Sıfat mertebesinin, kişinin kendini hakikatiyle bilişin adıdır.

İlâhî isimlerin mânâlarının, salt mânâ grupları hâlinde, bir isimler mertebesinde, ayrı ayrı mânâlar şeklinde müşahede edileceğini sananlar aldanmaktadırlar!..

Bu isimlerin mânâları, Efâl mertebesinde, mânâ terkipleri içinde, belli mânâlar şeklinde müşahede edilir!.. Ve bu mânâlar neticesinde de, bu mânâların varlığında mevcut olduğu idrak edilir!.. Yoksa bunun dışında, ayrı ayrı salt mânâların varlığını kabullenmek her ne kadar câiz ise de, böyle bir şey söz konusu değildir!

Çünkü ayrı ayrı mânâlar ve bu ayrı ayrı mânâların varlıkları ve bu varlıklardan müteşekkil bir varlık, asla söz konusu değildir!..

<u>**Mutlak varlık tecezzî kabul etmez!..**</u>

Cüzlere bölünme diye bir şey söz konusu değildir!..

Cüzlere bölünmeyişi itibarıyla, yani **“Ahad”** oluşu dolayısıyla; Vâhidiyeti itibarıyla, bu **“Vâhid”** olana çeşitli mânâlar tevcih edilir.

Bu **"Vâhid"** olan, **"sen"**den de çeşitli mânâları müşahede eder, ama bu mânâların ayrı ayrı mânâlar olarak grup teşkilleri söz konusu değildir. Bu mânâlar ancak Efâl mertebesi dediğimiz mertebe ile müşahede edilir!.. Bu Efâl mertebesinde seyredilen mânâlar, Esmâ mertebesine yol gösterir.

Efâl mertebesinin ötesinde, ayrıca bir Esmâ mertebesi ve bu Esmâ mertebesinde var olan ayrı ayrı mânâlar, mânâ kütleleri söz konusu değildir!

25

ÖLÜM ÖTESİ YAŞAM

Âhiret nedir, kaç türlüdür? **“Âhiret”** genel anlamda, dünyadan sonraki yaşantı, dünya hayatından sonraki yaşam boyutu anlamında kullanılır.

Âhir isminden türemiştir. Âhir; sonrası, sonu mânâsına gelir. Sonunda mevcut olma, mânâsına da alınabilir. Bir diğer mânâ da, her şeyin sonu olma şeklindedir.

Her şeyin sonu, âhiri!..

İnsanın **bedeninin sonu** yani **“âhiri”**, topraktır!..

Ruhların sonu ise âhirettir!.. Yani, sonraki âlem, ölüm ötesi yaşantı!..

Peki bu âhiret âlemi, Dünya’daki bütün insanlar ölüp bittikten sonra, Dünya’nın kıyameti koptuktan sonra gidilecek bir âlem midir?.. Hayır!

Âhiret âlemi, kişinin fizik-biyolojik ölümü **tattığı** andan sonra, bedenin duygularının ortadan kalkıp; ruh olarak yaşamaya başladığı andan itibaren, içinde bulunduğu boyutun adıdır!..

Fizik bedensiz olarak içinde bulunduğun, yaşadığın boyutun adı âhirettir. Âhiret iki devredir:

Âhiretin birinci devresi, **“Berzah”** (geçiş) âlemi veya **“Kabir”** âlemi diye tarif edilen devredir. İkinci devresi, **kıyamet ve sonrası** diye belirtilen devredir.

Bunlardan **“Berzah”** âlemi veya **“Kabir”** âlemi diye tarif edilen devre; geçiş devresidir, sırf ruhanî bir yaşantıdır.

Kıyamet sonrası dediğimiz hayat ise, o boyutun şartlarına göre ruhun kesafet kazanarak, yeni bir **“bedenleşme”** olan devredir!.. Kıyametten sonra ruhun yaşantısı, ruhun kesafet kazanarak, bedenleşerek bu hâli ile yaşayacağı bir devredir.

“Vel ba’sü ba’del mevt”; ölümü tadıp fizik-biyolojik bedeni terk ettikten sonra hayatın **RUH** ile yani bir tür holografik dalga bedenle devam ettiğine iman etmektir!..

26

DİRİ DİRİ GÖMÜLECEĞİNİZİ BİLİYOR MUSUNUZ?..

Diyelim ki yatıyorsunuz yatağınızda!.. An be an tükenmekte olduğunuzu fark ediyorsunuz. Kâh dalıyorsunuz rüya gibi bir görüntü. Kâh eski hatıralar, kâh yeni umutlar...

Sonra bir an geliyor. Kolunuzu kaldırmak istiyorsunuz, kalkmıyor!.. O ne?.. Kumanda edemiyorsunuz kolunuza!.. Felç mi geldi ne!?? "Hey!" demek istiyorsunuz ama diyemiyorsunuz!..

Kızınız bir anda üstünüze kapanıyor, haykırıyor!

– Öldü! Annem öldü!.. Anne, bırakma bizi!

Bağırmak istiyorsunuz.

– Hayır!.. Hayır ben ölmedim.

Ne çare!.. Ne ağzınızı oynatabiliyorsunuz, ne de sesiniz çıkıyor!..

Bu arada odaya doluşuyor yakınlarınız. Hepsi gözü yaşlı, hepsi kederli, hepsi göğüslerinde yumru yumru düğümler!..

Doktor?.. Ne yararı var?!.

Başınızda toplananlara karşılık, kendinizde bir serbesti hissediyorsunuz!.. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorsunuz!..

Onlara demek istiyorsunuz, **"Ben ölmedim, aranızda dolaşıyorum, yavrum kızım ne olur ağlama!"** Ama boş!.. İrtibat kesik!..

Kızınız, yakınlarınız perişan hâlde; ağlayış-haykırışları sizi de oldukça perişan ediyor!..

Bir şeyler yapmak, onlara ulaşmak istiyorsunuz, mümkün değil!.. Ne dokunabiliyorsunuz; ne konuşabiliyorsunuz; ne de herhangi bir eşyayı oynatabiliyorsunuz!..

Oturuyorlar, başucunuzda dualar etmeye başlıyorlar. Hakkınızda konuşmaya koyuluyorlar, şöyle iyiydi, böyle iyiydi!..

Sonra bu fasıllar bitiyor. **Sizi yıkıyorlar ve tabuta koyuyorlar. Bunları hep görüyorsunuz!..**

Ve sizi yüklenip **mezara getiriyorlar.** Açılmış bir mezar ve...

DİRİ DİRİ MEZARA KONUYORSUNUZ! DİRİ DİRİ GÖMÜLÜYORSUNUZ!..

Şu andaki mevcut aklınızla, idrakınızla, duygularınızla yaşayan biri olarak!.. Ve üstünüze atılan toprakla beraber orada toprağın içinde hapis kalmanın korkunç ızdırabını tatmaya başlıyorsunuz!..

Hatırlayalım şu meşhur hadîs-î şerîfi:

"İNSANLAR UYKUDADIRLAR; ÖLÜMÜ TADINCA UYANIRLAR!.."

Hz. Osman (radıyallâhu anh) bir kabrin başında durduğu zaman sakalı ıslanıncaya kadar ağlardı. Kendisine, **"Cennet cehennem anılınca ağlamıyorsun da, burada mı ağlıyorsun?"** denildiğinde ise şu cevabı verirdi:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem)'den duydum ki:

− Kabir, âhiretin konak yerlerinden ilk konak yeridir. Eğer ondan kurtulursa kişi, gerisi daha kolaydır!.. Şayet kurtulmazsa, gerisi daha ağırdır!.. Her ne (korkunç) manzara gördüm ise, kabir ondan daha korkunçtur"!.. (Tırmizî)

Kişi beden üzerindeki tüm tasarrufundan kesildi, beyin durdu; ve bozulmaya yüz tutan beden mezara konuldu. Sonra…

İbn-i Ömer (radıyallâhu anh)'tan şöyle naklolunuyor:

− Ölünün dünyadan alâkası kesildiği zaman, oturma yeri kendisine gösterilir; cennet ehli ise cennet ehlinden olarak; ve cehennem ehli ise cehennem ehlinden olarak. Ve sonra "Allâh seni kıyamet gününde yeniden mahşere kaldırıncaya kadar oturma yerin işte burasıdır" denilir.

Evet bu kabirde, kıyamete kadar kalma olayını daha geniş görelim şimdi de:

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh) naklediyor:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

− Ölü -ya da sizden biri- defnedildiği zaman ona siyah ve mavi iki melek gelir! Birine Münker, diğerine Nekir denir. Müteakiben o iki melek sorar:

− Bu adam hakkında ne dersin?..

Bunun üzerine o (yaşarken ki) **kanaatini aynen söyler:**

− O Allâh'ın kulu ve Rasûlüdür. Allâh'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in de O'nun kulu ve Rasûlü olduğuna şehâdet ederim.

Bunun üzerine o iki melek:

– Senin böyle söylediğini esasen biliyorduk, derler.

Sonra onun kabri yetmiş arşın kare genişletilir, sonra aydınlatılır ve kendisine “Uyu**” denilir. O da,**

– Dönüp aileme haber vereyim mi? **der.**

Melekler de:

– Gelin-güvey gibi uyu ki, onu ailesinden en çok seven kişi uyandırır, **derler.**

O kişi, Allâh onu yatağından mahşere kaldırıncaya kadar (uyur).

Şayet münafık ise:

– İnsanların “Ona Rasûldür” dediklerini işittim ve ben de aynı şeyi söyledim. Ama bilemiyorum?.. **diyecek.**

Bunun üzerine o iki melek:

– Senin esasen böyle söyleyeceğini biliyorduk, diyecekler.

(Sonra toprağa) “çullan üzerine”, denilecek. Toprak onun üzerine çullanır; yan kaburga kemikleri yerlerinden oynar ve Allâh onu yatağından mahşere kaldırıncaya kadar toprakta devamlı azap içinde kalır! (Tırmizî)

Tüm yaşamınızda, kendinizi bir beden kabul etmenizin tabii sonucu olarak ister istemez yaşanacak kaçınılmaz sondur bu!..

Nasıl rüyanızda bütün gün kafanızı meşgûl eden şey, otomatik olarak rüyanıza girer ve o şeyden rüyanızda kurtulamazsınız!..

Nasıl görülen kâbusu değiştirmek elinizden gelmez ise. Yaptıklarınızın ya da yaşadıklarınızın tabii sonucu ise kâbus; aynı şekilde, kabir hayatı da, dünyada yaşadıklarınızın, edindiğiniz

duyguların ve şartlanmaların otomatik olarak görülecek sonuçlarının yaşandığı bir ortamdır!

Eğer Dünya'da şuurlu bir şekilde, bedenle ilişkiniz kesilerek yaşamınıza devam edeceğiniz kabir hayatına hazırlanmamışsanız; kaçınılmaz bir şekilde bu âkıbet ile karşılaşacaksınız!..

Burada bir soru gelir akla... Mezara gömülen, bu âkıbet ile karşılaşacağına göre, mezara gömmesek de yaksak?..

Yakmak daha da korkunç netice verir!.. Zira kabirde belki elli, belki yüz belki iki yüz sene, beden çürüyüp dağılana kadar bu ızdırap çekilecek. Ama yakılırsan..? Diyelim ki, cesedin yakılıyor!.. Sen esasen ölmemişsin, yaşıyorsun!.. Bu durumda yandığını görüyorsun ve bunun manevî azabını yaşıyorsun!.. Rüyada yandığını düşün bir kâbus hâlinde!.. Ve yanma olayı ile birlikte sayısız kereler aynı olayı yaşayarak sürekli bir azap söz konusu senin için!.. Belki tâ kıyamete kadar!..

Ya da suya attılar. Düşün rüyada suda boğulma hâlini!..

Yine en ehveni, toprakta bedenin çürüyüp yok olması!.. Ki bu tarz dince gelenekleştirilmiş!..

Ya bütün ölenler kabirde hapis mi?..

Hayır!..

Ölenler **iki grupta** mütalaa edilir:

Birinci gruptan olanlar **"Şehitler"** yani **"fiysebilillâh Allâh için"** can vermiş olanlar. Ve dünya hayatı içinde iken **"Ölmeden önce ölmek"** sırrını yaşamış olan velîler!.. Bunlar ölümle birlikte ilk anda mezara girerler, burada meleklerle karşılaşıp, gereken imtihandan geçtikten sonra kıyamete kadar hürriyetleri verilir ve **serbest olarak gezer dolaşırlar.**

İkinci grup; bunlar çeşitli eksiğiyle kusuruyla yaşamış olan müslümanlar ile gayrımüslimlerdir. Birinciler belli bir kabir azabından sonra cennetteki yerlerini görmek suretiyle müjdelenirler ve kıyamete kadar uyurlar. Güzel rüyalarla yaşamlarını devam ettirirler gene kıyamete kadar. Diğerleri ise kabir azabından sonra uyurlar ve **kâbus türü rüyalarla kıyamete kadar orada yaşarlar!..**

Kişi, ölümü tadıp, dalga bedeniyle başbaşa kalıp mezara konulduğu anda çok büyük azap çeker. Niçin?

Düşünün... Normal şartlarda, gündüz şu biyolojik bedenle yaşıyorsunuz. Ama buna rağmen uyuduğunuzda, görmekte olduğunuz rüya ve kâbusta, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?.. Bu ruh beden ya da manyetik beden diyebileceğimiz bir yapı ile değil mi?..

İstediğiniz kadar siz gündüz fizik bedenle yaşamış olun, rüya devresinde bu bilinciniz hiçbir işe yaramıyor!.. Ve kendinizi, o rüya içinde sanki bir manyetik bedenmiş gibi hissetmekten alıkoyamıyorsunuz!..

İşte bu sebeple de, gördüğünüz kâbuslar, o **"ruh beden"** sanısı içinde olan size, cehennem hayatı yaşatıyor.

Oysa, o anda biyolojik bedeninize hiçbir zarar verilmiyor; belki de kuştüyü yastık, pamuk yatak üstünde, atlas yorgan altındasınız!..

Normal şartlarda beyniniz, hangi şartlanmaların tesiri altına girmiş ise… Beyniniz hangi ışın tesirleri altında, hangi tür düşünceleri oluşturacak biçimde açılmış ise… Ne tür duygularla kayıt altında iseniz… Bunların sonucunda oluşacak güzel rüyalar ya da kâbuslar içinde olursunuz uykunuzda!..

"ÖLÜM UYKUNUN KARDEŞİDİR!.."

İşte ölüm ötesi yaşantının bir kısmı da bu türdendir!

Beyinde şu anda mevcut olan tüm açılımlar ve bunun neticesinde sizin kendinizde bulduğunuz ya da farkında olamadığınız tüm

özellikler, aynen **astral bedeninize** ya da bir diğer ifade ile **ruhunuza yüklenmiştir!..**

Ölüm denen olayla birlikte yaşamınız, bu **"bir tür holografik ışınsal beden"** bilincinde, son andaki şuur düzeyinizle devam eder. Bir farkla ki:

Dünya'da, beynin madde şartları dolayısıyla perdelendiğiniz pek çok şeyi, bu **"ruh beden"** boyutunda apaçık görebilirsiniz.

Yani **GÖRÜŞÜNÜZ KESKİNLEŞİR!..**

İşte bu durumda, içinde bulunduğunuz şartları, geleceğe dönük olarak başınıza gelecekleri, Dünya'nın âkıbetini çok iyi fark edersiniz!..

Ve dahi fark edersiniz ki dünya yaşamı sırasında belirli güçleri elde edememişsiniz!.. Ve **"beyin"** sermayesini, **"yükleyicisini"** de bir daha asla elde etmek mümkün değildir!..

Her ruh beden-manyetik beden, ancak kendi beyni tarafından açılımlara erişebilir ve bir başka beyin tarafından yeni açılım alamaz!..

Bu sebeple, öldükten sonra, yani beyniniz çalışmaz hâle geldikten, bozuma geçtikten sonra, artık yeni imkânlar elde etmenize olanak kalmamıştır!

Bu gerçekleri o anda idrak ediş, kişide öyle bir pişmanlık meydana getirir ki, bunun tarifi asla mümkün değildir!..

Önünüzde sonsuz bir yaşam!.. Siz ise tüm imkânlarınızı beyninizle birlikte dünyada bırakıp; ne toplayabilmişseniz onunla bu yaşamın eşiğindesiniz!..

Ve artık sizin için yeni bir dünya başlıyor!..

Ne var ki, bu dünyada, aynen rüyada olduğu gibi olaylara isteğinizce yön verebilme imkânından mahrumsunuz!..

Dünya yaşamında o yeteneği elde edemediğiniz için, bugün artık tamamıyla o ortamın olaylarına tâbisiniz!..

Ve hazırlanamadığınız ölçüde buyrun, sonu gelmez, uyanılmaz kâbuslara!..

İşte, **"kabir cehennemi"** diye anlatılan âleminizin oluşum şekli…

O yüzden Hz. **Rasûlullâh** diyor ki;

"Kişi mezara girdiği zaman öyle bir haykırışla haykırır ki; arşa kadar bütün varlıklar işitir; insden ve cinden maada."

O içinde bulunduğu pişmanlıkla! O kişiye her gün kabrinde cehennemden bir pencere açılır, sen cehennemliksin senin gideceğin yer burasıdır, cennetten de bir pencere açılır cennet gösterilir. Sen burayı kaybettin denir ve bu şekilde ona büyük bir azap olur.

İşte bu da kendisinin elde edeceği kuvvetlerle varacağı cehennemin müşahedesi ile olur!.. Bu, avamın durumudur!

Ve yahut da bu kişi mümin birisi ise, yani belli çalışmalar yaparak gitmişse, aksine o da hem cennette gideceği yeri görür; hem de cehennemden kurtuluşunu görür!

Ona da hadisin öbür şekli karşılık verir!.. Sen cehenneme gidecektin, fakat yaptığın şunlar karşılığında bu cehennemden azât oldun denir! O da cehennemdeki yeri görür, fakat kurtulmuştur!..

Cennet ve cehennem bundan sonra konumuza giriyor.

Burada, **kabir cenneti** veya **kabir cehennemi** tarif ediliyor. Hakiki cennet ve cehennem değil!.. Bunu, yani cennet ve cehennem bahsini daha ileride inceleyeceğiz.

Bir de burada belli ruhanî güçler elde etmiş olanlar var. Berzah âleminde…

Mesela, **velîler!**

Bu yüksek dereceli velîler; yani hakikate ermiş, hakikati yaşama durumuna girmiş; terkip değişiklikleri oluşmuş ve bu terkip değişiklikleri sonunda, **kendindeki bazı ilâhî kuvvetleri keşfetmiş ve o kuvvetlerle tahakkuk etmiş olanlar var!**

Bunlar, o âlemde kendi aralarında görüşürler. Bir araya gelirler, çeşitli konularda fikir alışverişi yaparlar, birbirlerine kendilerindeki değişik tecellileri anlatırlar; değişik müşahedeler üzerinde tartışmalar yaparlar.

O âlemin kendine has bazı işlemleri vardır. İşlemler üzerinde de belli bir vazife taksimi vardır, bunların ileri gelenleri arasında.

O âlemde belli düzeye gelmiş, belli konular açılmış, belli noktalarda takılmış kişiler vardır.

Bunların orada eğitimi yapılır. Yani onlar orada eğitilir, belli şeyler idrak ettirilmeye çalışılır. Anlayamadığı noktalar atlatılır vs... Onlar da böylece bir durumda devam eder. Yani oranın da kendine göre belli bir idare kadrosu vardır. Nasıl Dünya'da, 4'ler, 7'ler, 12'ler, 40'lar diyoruz! Bunun mukabili olan, oranın da kendine has bir kadrosu vardır.

27

KIYAMET

Bundan sonra kıyamet dediğimiz devre gelir, yani âhiretin ikinci devresi.

Bu ikinci devre kıyametle birlikte oluşur.

Kıyamet ne zaman?

Bunun hakkında dinî kaynakların hiçbirinde, herhangi bir zaman verilmemiştir. Verilmediği için, şu anda bizim de burada bir şey söylememiz câiz olmaz!..

Belli hadislerden faydalanarak; kıyamet koptuğu anda, Dünya'da yaşamış olan bütün insan ruhlarının o ortama özel bir beden ile Dünya üzerinde olacağını; Dünya üstünde hepsinin bir araya geleceğini; cehennemin melekler tarafından çekilerek getirilip, bütün Dünya'yı kuşatacağını, Dünya'nın üzerinden, cehennemi aşıp cennete ulaşacak biçimde bir köprü oluşacağını; insanların bu geçitten geçebilenlerinin cennete ulaşacağını; geri kalanların da cehenneme düşeceğini söyleyebiliriz.

Şimdi köprü denince aklımıza hemen bir boğaz köprüsü geliyor!.. Ya da başka türlü bir köprü mü kurulacak?

Hadiste de Hz. **Rasûlullâh**, insanlara o meseleyi anlatabilmek sadedinde misal veriyor;

"Köprünün üzerinde çengeller vardır. Mesela bir kişi dünyada namazını kılmamışsa namazla ilgili çengel uzanır, o kişiyi yakalar cehenneme atar veya oruç eksiği varsa, orucunun eksiği dolayısıyla o kişiyi kapar oruç çengeli, cehennemde cezasını çeker ve sonra cehennemden çıkar" diyor. Buradaki tâbir, mecazî bir anlatım!

Mesela, ben bunu size şöyle anlatmaya çalışayım. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Amerikalılar Berlin'e hava köprüsü kurdular ve hava köprüsü ile pek çok yiyecek, giyecek ve insan taşıdılar. Şimdi **"hava köprüsü"** deyince, aklınıza Boğaziçi köprüsü gibi bir köprü geliyor ve Amerika'dan Berlin'e kadar böyle bir köprü kurulmuş!.. Hayır!.. Amerika'dan Berlin'e uçaklar sürekli çalışarak, oraya gerekli ikmali yaptılar!..

Bunun gibi, Dünya'nın üzerinden de insanlar, kendi çalışmalarına göre elde ettikleri kuvvetleri kadar bir güçle kaçmaya başlarlar. Çünkü Dünya, o anda cehenneme gidiyor, Güneş'in içine girecek; Cehenneme düşecek insanlar Dünya'dan kaçacaklar; herkes kendi gücüne göre kaçacak.

"Sıratı geçenlerin kimisi şimşek gibi geçer, kimisi deve hızıyla geçer, kimisi koyun hızıyla geçer, kimisi at hızıyla geçer, kimisi de sürüne sürüne geçer" diye tarif ediyor Hz. **Rasûlullâh.**

Başka türlü nasıl anlatılır, o devrin insanını bir düşünün. Peki buradaki hâdise ne?..

Herkesin belli bir ruhaniyeti var; o ruhundaki enerji dolayısıyla, yani belli kaçış gücü dolayısıyla; kimisi yerçekiminden kendini kolaylıkla soyutlayıp hızla fırlayabilecek, kimisi de çok büyük güçlüklerle yükselebilecek.

Şimdi şu da bilimsel bir gerçek!

Daha önce izah ettiğimiz üzere Güneş belli bir süre sonra, bugünkü hacminin 400 katı büyüyerek Dünya, Merkür, Venüs ve Mars'ı içine alacak. Güneş'in yüzeyindeki hararet 6000-6500 derece! Dünya eriyor, su gibi oluyor! Dünya Güneş'in içine girerse ne olur?.. Su gibi erir akar mı?

Zaten Hz. **Rasûlullâh** da hadiste;

"Cehennemin içine düşünce, Dünya eriyip su damlası gibi buharlaşır" şeklinde tarif etmiyor mu?

Bir su damlası gibi kalmayacak mı Dünya?

Güneş'in bugünkü hâli, Dünya'nın 1.303.000 katı büyüklüğünde!.. O gün en az 400 milyon kere daha büyük olacak Dünya'dan!..

Dünya'nın manyetik çekim alanından kendini kurtaramayıp da cehennem sınırları içinde sürünenler eğer bu çekim alanının ilk anlarındaysalar; yanlarından geçenler tarafından çekilip götürülmeye çalışılacak.

Fakat o kurtulma hâlini, gücünü hiç elde etmemiş olanlar da ebedî olarak Güneş çekiminin içinde kalacaklar.

Peki böyle bir şey var mı? Yani söz konusu olabilir mi?

Bugün uzayda **"kara delikler"** adı verilen ölmüş güçlü yıldızlar var. Bunlar hacim olarak, Ay kadar olmalarına rağmen; civarlarından geçen bir Jüpiter kadar veyahut ta ondan daha büyük Güneş gibi koskoca bir kütleyi alıyor, yutuyor, hazmediyor, içinde yok ediyor!.. Ve bana mısın da demiyor!..

Bunun gibi, insan ruhlarının da karşılaşacağı, **"cehennem"** adı verilen bu korkunç durumdan kendilerini ebedî olarak kurtarabilmeleri mümkün değil!..

Eğer şu anda Dünya'da belli çalışmalar yapıp da belli bir ruhaniyet, belli güç elde edemezse insan, bunun neticesi olarak, kendilerini oradan kurtarabilmeleri ebedî olarak mümkün değil!..

Ondan sonra, cehennem böylece geçilebilirse eğer…

Tabii biz burada haşr sahasında olacak olaylara değinmiyoruz!.. O da ayrı bir konu! Geçebilirlerse eğer; cennete gidiyorlar.

Cennete girecek en düşük mertebeli bir insana, bu Dünya'nın on misli büyüklüğünde bir dünya verileceği söyleniyor hadiste.

Uzaydaki, galaksideki yıldızların en küçüğü o, bundan daha küçük yıldız yok!.. Hatta daha da büyük belki de; Hz. **Rasûlullâh, "mübalağa zan olunur"** diye, o kadarla yetindi.

Cehennemin gerçek şiddetini, Hz. **Rasûlullâh** anlatmamıştır!.. Zira bu anlattığı kadarıyla bile, **"cehennemin korkunçluğunu"** insanlar kavrayamamakta ve **"olamaz böyle şey"** demektedirler!

Eğer hakiki boyutlarıyla anlatmaya kalksaydı, zaten kimse kabul etmezdi!

Gerçekte çok daha korkunç bir şey!..

Cehennemde, ölüm diye bir şey **yok!..**

Cehennemde değil; ölüm tadıldıktan sonra, **herkes için ebediyen ölüm** diye bir şey yok!.. Yok olmak, **"yok olup gitmek"** diye bir olay söz konusu değil!..

Zira esas olarak, senin ana yapın; ruh dediğimiz dalga yapı. Manyetik yapının yok olması, söz konusu değil artık!.. Ve bu manyetik yapının, bulunduğu ortama göre yoğunluk kazanarak oluşturduğu terkip, çeşitli şekillerde zedelenebilir, bozulabilir, değişebilir, fakat ortadan kalkmaz!..

Çünkü o terkibin aslı, dalga bedendir!.. Holografik dalga yapı olduğu için, bozulmaz!

Bu neye benzer?

Bunun misalini de rüya âleminden verelim. Rüyada ölüyorsun. Sonra, rüya içinde gene yaşamaya başlıyorsun! Yani, ruhanî yapıda

ölmek diye bir şey yok!.. Manyetik yapı için, ölmek diye bir şey yok!..

Dolayısıyla cehennemdekiler binlerce defa öldüklerini sanırlar ve binlerce defa ölmeden yaşarlar!

"Onlar için acıklı sonsuz birer ıstırap vardır" diye tarif edilmesinin sebebi budur.

Buna mukabil **Cennetler** dediğimiz diğer âlemlere gidenlere, yani diğer yıldızların boyutsal derinliklerine gidenlerse kendilerinde mevcut ruhanî kuvvetlerle; ki bu ruhanî kuvvetler de ilâhî isimlerin mânâlarına dayanır, ilâhî isimlerin mânâlarını ortaya koyup gerçekleştirme kabiliyetini kendilerinde bulacaklar!.. Çünkü bu ilâhî mânâların gereğini ortaya koyabilmede, Dünya'da bir güçlük var!

Bir madde beden oluşması var! Şu madde beden, senin her düşündüğünü bilfiil ortaya koymanı çok güçleştiriyor.

Ama cennette lâtif bir yapı! Lâtif bir yapı olması nedeniyle de her düşündüğün, tahayyül ettiğin şey anında gerçekleşiyor!.. Ve böylece, cennet hayatı onlar için de ölümsüz olarak, ebedî olarak sonsuza dek devam eder!

İşte **"bâ'su bâdel mevt"**in, yani ölüm denen madde bedenin terkinden sonra hayatın devamı ile ilgili olarak kısaca söyleyebileceklerimiz bunlar!..

28

"ÂHİRET"LE İLGİLİ BAZI HADİSLER

Ölüm ötesi yaşama dair izaha çalıştığımız hususlardan sonra; bu hayata dair Hz. **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem) neler anlatmış... Biraz da onları dinleyelim kendi ağzından. Bu bölümde naklettiğimiz hadisler, çeşitli hadis kitaplarından derlenmiştir:

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh)'tan şöyle demiştir: Öteki beriki;

– **Yâ Rasûlullâh, kıyamet gününde biz Rabbimizi görecek miyiz?** diye sordular. Aleyhisselâtu vesselâm Efendimiz Hazretleri de mukabeleten;

– **Ayın 14. gecesi rü'yete mâni hiçbir bulut yokken ayı görmek hususunda şek ve ihtilaf eder misiniz?..** diye sual buyurdu.

– **Hayır yâ Rasûlullâh**, denince tekrar;

– **Rü'yete mâni hiçbir bulut yokken Güneş'i görebileceğinizde şek ve ihtilaf eder misiniz?..** diye sual buyurdu.

– **Hayır yâ Rasûlullâh!..** dendi.

Bu arada Ebu Saidi Hudrî'nin rivayetinde de;

− Güneş'i öğle üzeri ve ayaz ve önünde hiçbir bulut yokken görmek için itişip kakışmaya, birbirinize zahmet vermeye hâcet görür müsünüz, şeklinde açıklama yapmıştı. Sonra buyurdu ki;

− İşte O'nu siz böylece apaçık göreceksiniz. Kıyamet gününde insanlar haşrolacak (yani bir araya toplanacak)**. Kıyamet gününde Nâs'ın Seyyidi benim, bu da bilir misiniz neden?.. Çünkü o gün Allâhû Teâlâ ve Tekaddes hazretleri, evvelin ve âhirin hepsini dümdüz bir toprak üzerinde öyle bir sûrette cem edecek ki kendilerini çağıran çağırıcı, ayrı ayrı her birine sesini duyurabilir. Onlara bakan basar, ayrı ayrı her birine nüfuz edebilir.**

Bu arada İbn-i Mesûd (radıyallâhu anh) Beyhakî'deki rivayetinde;

− Nâs haşrolduklarında, 40 yıl gözleri semâya dikilmiş olarak dururlar. Kendilerine hiçbir kimse tek bir kelime söylemez. Bu esnada Güneş başlarının ucunda kendilerini yakar ve berru fâcir herkes ter deryası ta boğazına çıkıncaya kadar hep bu hâlde kalırlar.

Ve nihayet Taberânî rivayetinde;

− Kıyamet gününde adam vardır ki ter kendisini boğacak dereceye çıkar. Yâ Rab cehenneme atmakla olsun bari beni rahatlandır, der. Hâliyle mahşer yeri tasvir edilir.

Bu arada Müslim'de şu izahat vardır.

− Halk o gün amellerinin miktarına göre tere batmış bulunacaklardır. Kiminin ter aşıklarına, kiminin dizlerine, kiminin böğürlerine kadar çıkacak. Kimini de ter (Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem Efendimizin mübarek elleri ile ağızlarını göstererek)**, gemliyecek** (yani boğacaktır)**!**

Diyerek daha da açık ve tafsilâtlı anlatmıştır.

Bu arada Ebu Said Hudrî'den gelen rivayetle bu bekleyiş şöyle açıklığa kavuşturulur:

− Bu vukûfun (duruşun) azabı mümin hakkında o kadar hafifletilecek ki ancak farz namazlardan biri kadar sürecek.

Veya bir diğer rivayette;

− Güneş gurub için ufuktan sarkıp gurub edinceye kadar o gün mümin hakkında gündüzün bir saatinden daha kısa da olacak, müjdeleri de var.

İşte bundan sonra Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri “Her kim neye tapıyor idiyse onun ardına düşsün” buyuracak.

Bu arada İbn-i Mesûd rivayetinde Hz. **Rasûlullâh** şöyle buyuruyor:

− Sonra gökten bir münâdî şöyle nida eder. Sizi yaratan, size sûret veren, size rızkını veren Rabbiniz iken dönüp başkasına ibadet ve muhabbet etmenize mukabil, ilâhî adaleti gereği içinizden her kulu taptığının ardına düşürmek değil midir?

− Evet öyledir!.. Cevabını aldıktan sonra,

− Her ümmet Dünya’da iken taptığının yanına gitsin! diye ilan edilir.

Bu arada Ebu Hureyre’nin rivayetinde de şöyle ilave var:

Hak Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri kullarından birini karşısına alıp;

“Ben seni tekrim etmedim mi? Evermedim mi? Mahlûkatımı sana teshir etmedim mi?” diye soracak. O da;

“Evet Ya Rab!” diyecek. Bunun üzerine O da;

“Sen beni vaktiyle unuttuğun gibi, ben de şimdi sana aldırmayacağım!” buyuracak.

Hak Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri bir üçüncüsünü de karşısına alacak, bu kimse;

“Yâ Rab ben sana, kitabına, Rasûlüne iman ettim, namaz kılmış, oruç tutmuştum” diyecek. Hak Celle ve âlâ Hazretleri de;

"Haydi senin bu davana şahit ikame edelim..." buyuracak.

Derken, o kulun ağzı mühürlenip azayı bedeni aleyhine konuşmaya başlayacak... İşte bu münafıktır!.. Ondan sonra da biri şöyle nida eder;

− Herkes Dünya'da iken kime, neye inanıyor tapıyorsa onun peşine gitsin. Artık kimisi Güneş'in, kimisi Ay'ın, kimisi de diğer putların peşine düşüp gidecek.

Bu arada ashabı salip yani Haç'a tapanlar, salibleriyle; putperestler putlarıyla; her mâbudun âbideleri de kendi mabûdlarıyla beraber gider!

Nitekim İbn-i Mesûd rivayetinde;

− Onlara ibadet etmiş oldukları şeylerin timsali görünür, beraberce onlarla giderler. Nitekim:

− Siz de Allâh'tan başkasına ibadet ettikleriniz de cehennemi tutarsınız!.. buyurulur.

Ve böylece yalnız bu ümmet, içlerinde münafıklar olduğu hâlde oldukları yerde kalırlar. Bu arada Allâhû Teâlâ Subhanehu Hazretlerinin gayrına ibadet etmiş olanlardan, cehenneme atılmadık hiçbir kimse kalmaz!..

Nihayet fâcir olsun, hak üzere kalan ehli kitabın geri kalanı olsun, Allâhû Azze ve Cellehu hazretlerine ibadet etmiş olanlardan başkası kalmayınca, Yahudilerin birtakımı çağrılıp, kendilerine;

− Siz kime tapardınız? diye sorulacak.

− Biz Allâh'ın oğlu Üzeyir'e tapardık, diyecekler. Bunun üzerine onlara denilecek ki;

− Siz yalan söylüyorsunuz. Allâhû Teâlâ, hiçbir eş ve oğul edinmiş değildir. Şimdi söyleyiniz istediğiniz nedir? Onlar da;

− **Yâ Rab pek susadık bize su ver**, niyazında bulunacaklar. Bu talep üzerine;

− **Haydi su başına gelmez misiniz?** diye kendilerine işaret vâki olacak. Onlar da bir araya getirilip nârıcahîme doğru sevkedilecekler.

O Cehennem ateşi ki; onların nazarında yalımları birbirini kırıp geçiren serap gibi görünecek ve onu su zannedip bir diğeri ardınca ateşe dökülecekler.

Sonra Hristiyanların taifesi çağrılıp kendilerine;

− **Siz kime tapardınız?** diye sorulacak.

− **Biz Allâh'ın oğlu Mesih'e tapardık,** diyecekler. Bunun üzerine onlara da denilecek ki;

− **Siz yalan söylüyorsunuz!.. Allâhû Teâlâ hiçbir eş ve oğul edinmiş değildir. Şimdi söyleyiniz istediğiniz nedir?..**

Onlar da;

− **Yâ Rab pek susadık bize su ver!..** niyazında bulunacaklar.

Bu talep üzerine:

− **Haydi su başına gelmez misiniz...** diye kendilerine işaret vâki olacak.

Onlar da bir araya getirilip, nârıcahîme doğru sevk edilecekler. O nârıcahîm ki onları nazarında yalımları birbirini kırıp geçiren serap gibi görünecek ve onu su zannedip yekdiğeri ardınca ateşin içine dökülecekler.

Allâhû Tebâreke ve Teâlâ bundan sonra kalan müminlere evvela onlara, inandıklarından bir başka sûretle gelip;

− **Ben sizin Rabbinizim,** buyuracak. Onlar da o tecelli ile tanımayacakları için;

– Senden Allâh'a sığınırız!.. Rabbimiz gelinceye kadar bizim yerimiz burasıdır, bir yere ayrılmayız!.. Rabbimiz geldiğinde biz onu tanırız! diyecekler.

Allâhû Azze ve Celle Hazretleri onlara bu defa tanıdıkları bir sûrette gelip;

– Ben Rabbinizim! buyuracak. Onlar da:

– Sen bizim Rabbimizsin, diyecekler. Ve **Allâhû Teâlâ**'nın onları davet buyurması üzerine O'na tâbi olacaklar.

Bu arada başka bir açıklama:

– Ya siz ne bekliyorsunuz? dendiğinde;

– Her ümmet ibadet ettiğinin ardına düşsün! buyuracak. Onlar da;

– Ey Rabbimiz biz Dünya'da iken, seni tanımayan, ibadet etmeyen insanlardan, kendilerine en ziyade muhtaç iken dahi, ayrılıp semtlerine uğramazdık, onlarla görüşmezdik! diyecekler.

– Biz şimdikinden ziyade kendilerine muhtaç iken dahi, Dünya'da onlardan ayrılmıştık, onlarla hareket etmedik; şimdi nasıl olur!!? Biz münadinin, her kavim vaktiyle ibadet ettiği neyse ona kavuşsun!.. diye seslendiğini işittik. Onun için Rabbimize intizar edip, O'nu bekliyoruz.

Cenâb-ı Rabbül âlemîn onlara, iki veya üç kere:

– Ene rabbiküm (ben sizin Rabbinizım)! buyuracak.

Fakat onlar hepsinde de;

– Senden Allâh'a sığınırız!.. Allâh'a bir şeyi şirk koşmayız!.. diyecekler.

O derecedeki, bazıları imtihanın şiddetinden rücu eder gibi olacak. Nihayet;

– Rabbinizi tanıyabilmeniz için aranızda bir alâmet var mıdır diye sual buyrulacak ve;

– Evet, diyecekler. **Evet cevabı üzerine keşfi şak olacak ve kendiliğinden, Allâh’a secde etmiş her kim varsa secde etmeye tarafı ilâhîden kendisine izin verilecek. Riya olarak secde etmiş olan münafıklarınsa sırtlarını Allâhû Teâlâ tahta gibi kaskatı kılacak, bunlar secdeye davrandıkça sırt üstü düşecekler. Müminler sonra secdeden başlarını kaldırdıklarında Rabbı müteâlilerini ilk defa gördükleri sûrete dönmüş bulacaklar. O zaman:**

– Ene Rabbiküm! buyurduğunda,

– Ente Rabbena (evet sen bizim Rabbimizsin), diyecekler.

SÜNNET Mİ, KAZA MI KILALIM?..

Ebu Hureyre (radıyallâhu anh) şöyle nakletti:

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem)’den şöyle işittim:

– Kıyamet gününde kulun fiillerinden hesap vereceği ilk şey namazdır!.. Eğer tam ve sahih olursa kurtulur ve gayesine ulaşır. Eğer bozuksa mahrum olur, hüsrana düşer!.. Şayet farzlardan eksikleri var ise. Rabbi tebâreke ve teâlâ;

– Bakın, kulumun nafileleri var mı?.. der.

Farzlardan eksik kalanı böylece tamamlanır.

– Ve sonra sair ameli bu minval üzere olur. (Tırmizî)

Bu **hadîs-î şerîf** esasen **sünnet mi kılmalı-kaza mı kılmalı** tartışmalarını kökünden kesip atan çözümü bildirmektedir.

Kişinin esasen üzerine farz olan 17 rek’ât namazdır; ki bunlar, 2 rek’ât sabah, 4 rek’ât öğle, 4 rek’ât ikindi, 3 rek’ât akşam, 4 rek’ât yatsı namazlarıdır; bir de 3 rek’ât vitrin gerekliliği söz konusudur.

Bunların dışındaki **“sünnetler”** diye bilinenler ve diğerlerinin tamamı **“nafile-yararlı”** namazlar sınıfına girer.

Öyle ise **farzların dışında kılınan tüm namazlar** ister **“kaza”** diye niyetlenilsin, ister **“sünnet”** diye niyetlenilsin, **hep aynı işi görmektedir.**

Dolayısıyla neticede hep aynı yola çıkacak bir iş için, şöyle veya böyle olmalı cinsinden tartışmalara girmek **ancak meselenin özüne vâkıf olmamaktan** dolayı ortaya çıkan bir hâldir ki, ehline de bu durum açıktır.

Namazdan sonra, kişi tüm yaptıklarının hesabını bu devrede verir; neticelerini görür.

29

KIYAMET HÂLLERİ

İşte bundan sonra cehennemin tam ortasına sırat köprüsü kurulacak...

– Ümmetini en evvel oradan geçirecek olan benim!

Müslim'deki rivayette;

– Sonra cehennemin üstüne köprü kurulur ve şefaate izin verilir ve "İlâhî bizi selâmette bırak, selâmette bırak**" diye dua edilir. Sırattan en evvel geçmek ümmeti Muhammedîye aittir. Sonra bu münadi "**Muhammed nerede**" diye nida edecek. Bunun üzerine Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem ayağa kalkıp, iyisi, fâciri hep birlikte olmak üzere bütün ümmeti de arkasına düşecek ve köprünün yolunu tutacaklar.**

Allâhû Teâlâ o zaman düşmanlarının nûru basarlarını ellerinden alacak ve bunlar sağlı sollu cehennemin içine sapır sapır dökülecekler. Ve yalnız Nebi Ekrem sallâllâhu aleyhi vesellem ile sâlihler necat bulacaklar.

Nitekim **Rasûlullâh** buyurduktan sonra:

– Ümmetler bize yol açacaklar. Biz de âzamızdaki abdest eserlerinden dolayı, yüzlerimiz nûrlu, ellerimiz ve ayaklarımız

sekili olarak geçeceğiz. Ümmetler de bize baktıkça bu ümmetin hep enbiya olmasına az bir şey kalmış diyeceklerdir. O gün Rasûllerden başka hiçbir kimse konuşamaz ve kelâm edemez.

Rasûllerin de o günkü kelâmı "İlâhî selâmet ver**"den ibaret olacak.**

Sıratın yanına gelince Allâhû Azze ve Celle Hazretleri her birine de bir nûr verir. Sıratın yokuş yerini aşıp da tam düzlük yerine geldiklerinde, münafıkların nûrlarını Allâh alır. Münafıklar müminlere;

− Aman bizi bekleyin nûrunuzdan biraz iktibas edelim, derler. Müminler de:

− Ey Rabbimiz, nûrumuzu daha ziyade tamamlayıp, parlat… niyazında bulunurlar.

O sırada hiçbir kimse hiçbir şeyi aklına getiremez. Sırat üzerinden geçilirken; müminlerin kimi göz kırpacak zaman içinde, kimi şimşek gibi, kimi rüzgâr gibi, kimi kuş gibi, kimi alayörük cinsi at ve deve gibi süratle geçerler. Onlara,

− Nûrunuzun miktarınca kurtuluşa koşun! denir.

İbn-i Mesûd, sürati aşağıda sıraya koyar:

− Göz açıp kapaması kadar; bir şimşek hızı; bir meteor, yıldız süzülüşü, rüzgâr, at hızı, deve hızı süratleri; sonra, nûru yalnız ayaklarının başparmağında olarak verilen kimsenin yüzükoyun yürüyerek elleri ve ayakları ile emeklediğini ve bir kolunu çekse öteki kolunu, bir ayağını çekse öteki ayağının takıldığını ve kurtuluncaya kadar da ateşin yanlarına çarptığını anlatır.

− Cehennemde sadan dikenlerine benzer çengeller vardır. Sadan dikenlerini hiç gördünüz mü? Evet, işte bu çengeller sadan dikenlerine benzerler. Ancak şu var ki ne kadar büyük olduklarını ancak Allâhû Teâlâ bilir. İşte bunlar insanları kötü amellerinden dolayı kapıp alırlar.

Bu arada kimi koşarak, kimi yürüyerek geçer; derken sonuncuları karın üstü sürünerek gider de;

− Yâ Rab beni neden bu kadar geç bıraktın? der. **Cenâb-ı Rabb-ül âlemîn de;**

− Seni geç bırakan, senin kendi amelindir, buyurur. Nitekim **Sûre-i Tahriym'de,**

"Müminlerin nûrları önlerinden ve sağ taraflarından yürür, müminler; 'Yâ Rabbi şu nûrumuzu daha ziyade tamamlayıp parlat bize mağfiret et' derler."

Nitekim Sûre-i Hadiyd'de de şöyle anlatılır:

"O günde münafık erkekler ve kadınlar iman edenlere; 'Aman bizi bekleyin de nûrunuzdan biraz iktibas edelim' derler. Lâkin kendilerine, 'Geri dönün, nûru orada arayın' denilir. Bunun üzerine müminlerle münafıklar arasında kapısı olan bir sur kurulacak ki kapının içi rahmet, dışı da azaptır!"

− Münafık ve mümin, bunların her birilerine birer nûr verilir sonra yine ardına düşerler. Cehennem köprüsü üzerinde birtakım çengeller ve dikenler vardır ki; Allâh'ın dilediği kimseleri yakalarlar. Derken münafıkların nûrları söner. Sonunda müminler kurtulur.

70 bin kişi olan ilk zümre dolunay gibi nûrlu geçip kurtulurlar. Hiç hesap da görmezler. Onlardan sonra gelenler gökyüzündeki en parlak yıldız gibidirler! Sonra diğerleri de böylece geçerler.

Sıratın her iki yanlarında asılı duran çengeller vardır ki, kimi yakala denirse onu yakalamaya memurdurlar.

Bu çengeller:

− Cehennemin etrafı şehvetlerle arzularla sarılmıştır, diye işaret buyurulan şehvetlerdir. İstek ve arzulardır. Bu istek ve arzular sıratın yan taraflarına konmuştur. Her kim onlara aldanırsa cehenneme düşer, zira onlar cehennemin çengelleridir

denir. İşte kötü amelleri dolayısıyla helâk olurlar. Kimisi hardal gibi ezim ezim edildikten sonra ancak necat bulurlar.

− Yâ Rasûlullâh köprü nedir? diye sorulduğunda buyurdu ki;

− Üstünde çengeller bulunan kaypak bir şeydir! Kulağıma çalındı ki sırat kılıçtan keskin, kıldan incedir. Bunların kimi sapasağlam ve olduğu gibi kurtulurlar, kimi tırmıklar içinde perişan olarak salıverilirler, kimi de cehennem ateşi içine sapır sapır düşerler. Nihayet sonuncuları sürüklene sürüklene geçer ve kurtulur. En nihayet Allâhû Teâlâ ve Tebâreke hazretleri kulları hakkında hüküm ve kazayı abdini icra ve ikmal edip rahmeti ilâhîsiyle ehli ateşten dilediklerini cehennemden çıkarmaya meşiyeti rahmânisi taalluk ettiğinde, melâikeyi kirâma, rahmeti ilâhîyeye nailiyetleri murat olanlardan;

"Allâh'a şirk koşmamışlardan, 'Lâ ilâhe illâllâh' diye şehâdet etmişleri cehenemden çıkarın" diye ferman buyrulur.

Onları; varlıklarındaki, bedenlerindeki secde eserlerinden tanırlar ve öylece çıkartırlar. Allâhû Teâlâ secde eseri yerlerini mahvetmeyi cehennem ateşine haram kılmıştır.

− Nefsim yed-i kudretinde olan Allâh'a yemin olsun ki, bugünkü günde apaşikâr olmuş, hakkını kurtarmak için hiçbirinizin yalvarıp yakarması, o dehşetli günde âsi mümin kardeşleri arasından çıkıp kurtulan müminlerin, kalanlar için Cebbâr-ı Zül Celâl Hazretlerine yalvarıp yakarmasına benzemez. Kurtulanlar o zaman diyecekler ki;

− Ey Rabbimiz bu kalanlar bizim kardeşlerimizdir. Bizimle beraber namaz kılar, oruç tutar, hac eder ve her türlü ameli sâlihada bulunurlardı.

Cenâb-ı Hak Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri de;

− Haydi gidin, kalbinde bir dinar ağırlığında iman ve yakîn olan her kimi bulursanız çıkartın.

Hak Teâlâ onların sûretlerini yakmayı ateşe haram edecek. Artık bu şefaat ediciler, kimi ayağının üstüne, kimi yarı inciğine kadar ateşe gömülerek içeriye dalmış bulacaklar. Tanıdıklarını çıkarıp dönecekler. Sonra Hak Teâlâ;

− Haydi bir daha gidin, kalbinde yarım dinar ağırlığında iman ve yakîn olan her kimi bulursanız çıkarın, buyuracak.

Yine böyle olanlardan tanıdıklarını çıkarıp dönecekler. Sonra Hak Teâlâ;

− Haydi bir daha gidin kalbinde zerre ağırlığında iman ve yakîn olan her kimi bulursanız çıkarın, buyuracak.

Yine böyle olanlardan tanıdıklarını çıkaracaklar.

Nitekim eğer bu dediğime inanmıyorsanız dedi **Said-i Hudri,** ilave etti âyeti.

Hâsılı Nebi ve Rasûller, melekler, müminler şefaat etmiş olacaklar derken Cebbâr-ı Müteal artık sıra benim şefaatime geldi buyuracak. Nâs'ın hesabını görmekten fariğ olur ve ümmetimden geriye kalanları ehli nâr ile beraber cehenneme sokar, Cenâb-ı Hak. O zaman ateş ehli;

− Siz Dünya'da iken Allâh'a ibadet edip ona hiçbir şeyi şirk koşmadığınızın sanki size ne faydası oldu?.. derler. **Cehenneme girmiş olan diğerleri, bu namaz kılıp oruç tutan müminleri görünce:**

− Siz şirk koşmuyordunuz ama bunun ne faydası oldu!.. Gene girdiniz işte cehenneme!.. diyecekler. **Bunun üzerine Cebbâr-ı Müteal:**

− İzzet ve Celâlim hakkı için onları ben cehennemden azât edeceğim! buyurup, göndereceklerini onlara gönderecek ve o zavallılar oradan çıkarılacaklar.

Bundan sonra **Allâhû Azze ve Celle:**

− **Melekler şefaat ettiler, Nebi ve Rasûller şefaat ettiler, müminler de şefaat ettiler!.. Şefaat etmeyen bir Erhamür Rahimiyn kaldı!..** buyuracak.

Ve bundan sonra, Dünya'da iken hiçbir hayır işlemeyip de cehennemde kömüre dönmüş birtakım kimseleri çıkaracak.

Cennetin yolları üzerinde olup, "**Hayat Nehri**" diye tanımlanan bir nehrin içine kendileri daldırılacak. Artık Nehri Hayattan, inci gibi güzel olarak çıkıp, boyunlarında mühür halkalar gibi altınlar asılı duracak; ki ehli cennet onları, o alâmet ile tanıyıp;

− **İşlenmiş amelleri, hayırları olmadığı hâlde imanlarından dolayı Allâh'ın cennete ithal ettiği âzatlıları bunlardır**, diyecekler. Hak:

− **Cennete girin gözünüzün görebildiği her ne varsa sizindir**, buyuracak.

− **Ey Rabbimiz sen âleminden hiç kimseye vermediğin bir ihsanda bulundun bize!..** diyecekler.

En nihayet cennet ile cehennem arasında, yüzü ateşe dönük bir kimse kalır ki, o cennete girecek cehennem ehlinin sonuncusu olur.

− **Ne olur yâ Rab, yüzümü şu ateşten döndür. Kokusu beni zehirleyip duruyor, beni yakıyor!..** diyecek.

Böylece adam yalvarıp duracak. **Cenâb-ı Hak** ona buyuracak ki:

− **Peki bu senin dediğin yapılırsa, acaba başka bir şey daha istemeyecek misin?**

O ise;

− **İzzetine yemin olsun ki, hayır!** diyecek**.**

Allâhû Teâlâ meşiyeti ilâhîyesi taalluk eden ahdü misakı verecek ve onun yüzünü cehennem tarafından cennet tarafına döndürecek. Yüzünü cennete doğru döndürünce cennetin güzelliğini görecek, önce

bir süre istemekten hayâ ettikten sonra, Allâh'ın dilediği bir süre sükût ettikten sonra;

− **Yâ Rab ne olur beni cennetin kapısına yanaştır,** demeye başlayacak. **Allâhû Teâlâ da;**

− **Evvelce istediğinden başka bir istekte bulunmayacağına dair bana yemin etmemiş, söz vermemiş miydin?** diyecek. **O da;**

− **Yâ Rab mahlûkatının en bedbahtı ben olmayayım, n'olur?** diye yalvarmaya devam edecek.

Bunun üzerine **Allâhû Teâlâ:**

− **Bunu verirsem başka bir şey istemeyeceksin, söz mü?** diyecek. **O da,**

− **İzzetine yemin olsun ki başka bir şey isteyecek değilim**, cevabını verecek.

Ve Rabbinin dilediği ahdi misâki verdikten sonra Rabbi onu cennetin kapısına yanaştıracak. Cennet kapısına varıp da ondaki revnak ve letâfeti içindeki nedret ve sürûru görünce gene Allâh'ın dilediği kadar bir süre utancından sustuktan sonra:

− **Yâ Rab n'olur beni içeri sok!** diye başlayacak. **Allâh da;**

− **Allâh layığını versin behey Âdemoğlu! Sen ne sözünde durmaz kimsesin. Sen verdiğimden başka bir şey istemeyeceğine dair daha evvel söz vermemiş miydin?** diyecek. **O da,**

− **Yâ Rab mahlûkatının en bedbahtı ben olacağım**, diyecek ve tekrar duaya, niyaza devam edecek.

Allâhû Teâlâ da ona gülecek ve cennete girmesine izin verecek. Bunu söylerken **Rasûlullâh;**

− **Benim niçin güldüğümü sorsanıza..?** dedi.

Dedi ki: Rasûlullâh Aleyhi ve Sellem de böyle güldü,

− Sen Rabb-ül âlemîn iken benimle istihza mı ediyorsun, dediğinde Rabb-ül âlemîn'in hâline güldüm. Çünkü Cenâb-ı Rabb-ül âlemîn;

− Benim seninle istihza ettiğim yoktur. Lâkin ben dilediğime kaadirim! buyurdu. Ve Cennete girince, "temenni et" denecek; o da uzun uzun temennilerde bulunacak; nihayet dilekleri kesilince Cenâb-ı Hak; şunu da iste, bunu da iste, şunu da iste buyuracak; ki bu şeyleri Allâh aklına getirecek. Nihayet dileklerinin tamamı kesilince, Allâhû Teâlâ da,

− Bunların hepsi, bir o kadarı daha senin olsun! buyuracak.

Bu arada izah ediyor;

− Ben ehli nârın, ehli ateşin cehennemden en son çıkacak ve ehli cennetin cennete en son girecek olanını biliyorum. Bu o kimsedir ki cehenemden emekleye emekleye çıkar. Cenâb-ı Hak Teâlâ Hazretleri ona cennete gir buyurur. O kimse cennete varacak ve görecek ki cennet dopdolu kendisine yer kalmamış. Dönüp;

− Yâ Rab ben cenneti dopdolu buldum, diyecek. **Cenâb-ı Hak ona:**

− Git cennete gir, buyuracak. O kimse yine cennete varacak, cenneti yine dopdolu bulacak. Dönüp**;**

− Yâ Rab ben cenneti dopdolu buldum, diyecek. **Cenâb-ı Hak ona:**

− Git cennete gir. Dünya kadar ve Dünya'nın on misli kadar yer sana aittir, buyuracak.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) gerideki dişleri görününceye kadar tebessüm etti, sonra;

− Ehli cennetin en aşağı menzil ve mertebe sahibi işte bu kişidir, buyurdu.

Rasûlullâh Aleyhisselâtı vesselâmdan:

− **Ehli cennetin en aşağı makâm ve menzileti nedir?** diye sual oldu. **Rabbi cevaben buyurdu ki;**

− **Bu öyle bir kimsenin makâmıdır ki; o kimse, ehli cennet cennete ithal olduktan sonra gelir. Ona cennete gir denilir. O ise;**

− **Ey Rabbim herkes kendi menziline yerleştikten alacağını aldıktan sonra, bu nasıl mümkün olur?** der.

Cenâb-ı Rabb-ül âlemîn ile onun arasında şöyle bir muhavere olur:

− **Dünya padişahlarından bir padişahın mülküne benzer bir mülke nail olsan razı mısın?**

− **Razıyım yâ Rab!**

− **İşte öyle bir mülk senin. Bir o kadar daha, bir o kadar daha, bir o kadar daha, bir o kadar daha... Beşincisinde cevabı keserek;**

− **Razı oldum yâ Rabbi**, der.

− **İşte bir o kadar şey hep senin. Onun on misli de senin. Bir de nefsin her neyi arzu ediyorsa; gözün her neden hoşlanıyorsa hepsi de senin.**

− **Razı oldum yâ Rab**, der. **Ya ehli cennetin en yüksek makâm ve menziline sahipleri nasıl olur?** diye sordu. **Cevaben;**

− **Kendim için seçtiğim kullarım var ya, işte onlar. Kerâmet fidanlarını kendi kudret elimle dikip mühür altına aldım. Onların hâlini ne bir göz görür, ne bir kulak işitir, ne de beşerden herhangi bir kimsenin kalbine bu konu girmiştir.**

Evet, kısaca bu konudaki hadisler böyle. Şimdi bu hadisleri böylece gördükten sonra Allâh korkusu nedir ve nedendir noktasına gelmiş olduk.

30

ALLÂH'TAN KORKU ve HAŞYET NİÇİN DUYULUR?

Ebu Zerr (radıyallâhu anh)'dan rivayet edilmiştir.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

"Ben sizin görmediklerinizi görüyor ve işitmediklerinizi işitiyorum. Gökyüzü gıcırdamakta haklı idi! Çünkü gökyüzünde dört parmaklık bir yer kalmamıştı ki, bir melek alnını yere koyarak secdeye kapanmamış olsun. Vallâhi benim bildiklerimi bilseniz muhakkak ki az güler ve az ağlardınız ve yataklar üstünde kadınlardan zevk almazdınız; ve yollara çıkarak avaz avaz Allâh'a niyazda bulunurdunuz!.." (Tırmizî)

"…Allâh'tan, kullarından ancak âlimler ("Allâh" ismiyle işaret olunanı fark edenler, Azametini bilenler) **haşyet duyar! Muhakkak ki Allâh Aziyz'dir, Ğafûr'dur."** (35.Fâtır: 28)

"İçinizde Allâh'ı en çok bilen benim ve içinizde Allâh'tan gene çok korkan da benim!.."

Buyuruyor **Rasûlü Ekrem…**

Peki **Allâh**'ın nesinden korkacağız?..

"Ey iman edenler... Allâh'tan (size yaptıklarınızın sonuçlarını kesinlikle yaşatacağı için) **hakkıyla korunun ve ancak teslim olmuşluğunu yaşayanlar olarak ölün."** (3.Âl-u İmran: 102)

"Korku" diye tercüme edilen **"ittika"**; elem ve zarar verecek olan şeylerden sakınıp, iyice kendini **"koruma"** anlamına gelir. **"TAKVA"**yı kuvvetli bir himayeye girerek korunmak, kendini iyi sakınıp korumak, şeklinde anlarız.

Böyle olunca **"kendini koruma"**nın esas iki düzeyi söz konusudur:

1. Hz. **Rasûl-ü Ekrem**'in bildirdiği şekilde karşılaşılması mukadder olan ölüm ötesi yaşamın sayısız tehlikelerine karşı zaruri **"koruma"** tedbirleri.

2. Varlığında, özünde mevcut olan **Allâh**'tan mahrum kalmaktan **"korunma"** tedbirleri.

Korku kelimesi ile oluşturulan kuru bir duygu mu, yoksa var olan ve karşılaşılacak olan birtakım olaylar var ve bu olaylarla karşılaşmamak için tedbir almanın zaruretini belirtmek bâbında mı kullanılıyor?

"Allâh'tan ancak âlim olanlarınız korkar" âyetiyle anlatılan nokta, ilmi olmayanın Allâh'tan korkmayacağını, açıklıyor demektir!..

Demek ki, ancak, belli bir ilim sahibi Allâh'tan korkar, bilinçli olarak!.. Ve nitekim Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) ne diyor..?

"İçinizde en çok Allâh'ı bilen benim ve en çok korkan da benim"!..

Allâh ismi ile işaret edilen evrensel ve ötesi, münezzeh varlığı, bir **"tanrı"** gibi düşünmek şirktir!..

Böyle düşünemeyeceğimize göre; biz **Allâh**'ın eserlerini düşüneceğiz; yani Efâl mertebesindeki oluşu!..

Demek ki Efâl mertebesinde istikbâlde öyle karşılaşılacak olaylar söz konusu ki, bu olaylar bir mekanizma gibi gelişecektir.

"…Bizim sünnetimizde değişiklik bulamazsın." (17.İsra': 77)

Âyetinde belirtildiği üzere, tabii olarak otomatik olarak çalışan bir mekanizma!..

Geleceğe dönük olayların nelere sebep olacağını idrak edersen, kendinin o olaylara, sanki akan bir bandın üstüne bağlanmışın da, ilerdeki testereye geldiğin zaman ortadan biçileceksin!.. İşte böylesine bir âkıbet var ve böylesine bir âkıbete, akışa karşılık, seni en çok seven kişi olan Hz. **Rasûlullâh**; sanki şöyle uyarıyor seni.

Çok tehlikeli olaylarla karşılaşacağın bir noktaya doğru sürükleniyorsun, ne olursun bu tedbirleri al!.. Şu dünya oyun, eğlencesine aldanma!.. Çevrendekilerle laklakla, dedikodu ile vakit geçirme; kendi iplerini kopar, bu bantın üstünden ayrıl, bu testere seni kesmesin!..

Şüphesiz dünya hayatı bir oyun ve bir eğlenceden başka bir şey değildir. Şüphesiz malın, evlatların vs. senin için birer fitnedir.

Bunlara kanıp da ömrünü boşa zâyi etme!.. Bu noktaya gidiyorsun!.. Karşılaşacağın olaylar böylesine mutlak, kesin ve acımasızdır!.. Öyle ise bunlarla karşılaşmadan evvel tedbirini dünyada iken al!.. Başka yapacak bir şey yok. O günde evlat anadan, karı kocadan kaçar.

Eğer inanıyorsak Hz. **Muhammed**'in gerçeği haber verdiğine; bu söylediklerine kulak vermek mecburiyetindeyiz.

Ama bu söylediklerine kulak vermek; bizim şu anda yaşadığımız dünyadaki varlığımıza, kabul ettiğimiz varlığımıza, terkibimize, tabiatımıza ters düşen davranışlardır!

İlâhî emirler ve yasaklar; bizim, tabiatımızdan, huylarımızdan, alışkanlıklarımızdan, şartlanmalarımızdan kopmayı öneriyor!

Eğer konuştuğumuz gibi tabiatımızdan, şartlanmalarımızdan, alışkanlıklarımızdan kopamadığımız takdirde, bu mukadder âkıbet bizi bekliyor.

Şurada, ani bir olay patlasa bile icabında sağına soluna bakmadan kaçıp kendini kurtarmaya bakıyorsun.

Bundan çok daha dehşetli bir olay, şu hadislerde anlatılan âhiret manzarasını düşünelim ve bunun çok daha hafifi olanı anlatalım.

Evet, öldüğün andan itibaren, dünyadaki bütün alışkanlıklarının bütün bağlarının ızdırabını çekmeye başlıyorsun. Çünkü, zoraki olarak, onlar senden uzaklaştırılmış!.. Ve bu ızdırap ne kadar devam ediyor?..

Ölçüsüz bir zaman!.. Zaman diye bir şey hissedemiyorsun ki!.. Sana, karşılaştığın bu ızdırabı unutturacak ikinci bir olay da yok!..

Dünya'da sana ızdırap veren bir olay oluyor, arkasından başka bir olayla karşılaşıyorsun ve onu unutabiliyorsun!.. Öldükten sonraki hayatta, onu sana unutturacak ikinci bir olay yok!.. Beden çürüdükten sonra, artık, tümüyle dağılıp gittikten sonra; sen bedenden de koptun; eğer üst yaşama da geçemediysen, bir uyku hâli gibi bir hâl geliyor, uyuyakalıyorsun.

Ya kâbus ya rüya! Tâ ki kıyamet kopana, haşr olayı gerçekleşene kadar...

O andan itibaren, kıyamet ile birlikte sanki Dünya'nın yuvarlak, şu kürelik hâli kaybolup gidiyor!.. Sanki, bir düz tepsi gibi oluyor!

Ve burada, bütün gelmiş geçmiş insanlar canlanıyor!.. Kalabalığı düşünün!..

Elli bin kişinin, yüz bin kişinin toplandığı, iki yüz bin kişinin toplandığı bir kalabalığı düşünün! Düşünün ki gelmiş geçmiş milyarlarla insan bir yerde toplanmış ve o toplandığı mahalde; cehennem melekler tarafından çekilerek getirilir ve Dünya'nın etrafını sarar!..

Bütün o topluluğu ve her taraftan saran cehennemin alevlerini düşün!.. Öyle bir alev dalgası ki, Dünya'yı su gibi eritecek olan bir alev!

"Herkes dünyada iken neye tapıyorsa onun peşinden gitsin" deniyor!..

Orada herkes taptığının peşine gidecek gayri ihtiyarî!.. O, zaten onunla ünsiyet peydah etmiş!..

Herkes Dünya'da iken kimi, neyi seviyorsa tabii olarak orada onunla beraber!..

Ve kıldan ince, kılıçtan keskin köprü üzerinden, milyonlarla insan akıp geçmeye başlayacak. Kıldan ince kılıçtan keskin bir şeyin üzerinden milyonlarla insan nasıl geçer?

Bu anlatım o geçilen mahallin ne kadar zorlu bir mahal olduğunu anlatma, tarif sadedinde bir mecazdır, teşbihtir, bir benzetmedir!..

Oradan geçiş gücü, yani herkesin nûru, bu Dünya'daki çalışmalarından meydana gelen enerjisi nisbetindedir.

– **Yâ Rabbi herkes geçti, ben niye en ağır kaldım?** diyor.

– **Senin amelin seni geri bıraktırdı!** cevabını alıyor.

Senin bu Dünya'da iken eksik olan amelin, ibadetin, tatbikat eksikliklerin, senin belli ruhaniyeti, belli nûraniyeti elde etmene mâni oluyor!..

Onun neticesinde tabii olarak orada Güneş'i geçemiyorsun!.. Kimsenin nûru kimseye de fayda etmez.

Rasûlullâh'ım yetiş bana, falanca velî yetiş bana!..

Kimsenin nûru kimseye fayda etmez!.. Ve oradan, eksiklikleri kadar, nûraniyetinin, enerjisinin eksikliği kadar ceheneme giriyor!..

Ne kadar cehenneme giriyor?..

Kendisindeki tabiat hükmü ne kadar ağırsa, alışkanlıkları, bağları, duyguları ne kadar ağırsa, çoksa, yoğunsa o kadar uzun süre orada yanıyor!

Zira bizim zaman ölçülerimizle alâkalı değil olay!.. Kömür gibi oluyor ceset!.. Ancak abdest âzaları, namaz âzaları yanmıyor. Ve bu yaşam sayısız senelerle devam edip gidiyor!..

Şimdi sen tut de ki:

− Canım nasıl olsa neticede iman ettik cennete gireceğiz, burada bildiğimiz gibi yaşayalım!..

Yaşıyorsun ama, her yaşadığın, attığın adımla, şuradaki beş dakikalık, beş senelik zevk için, oradaki sonsuz sürelerle kendini kayıtlıyorsun.

Bunu bırak; cennete girdin ya cennetin içindeki cennet ehlinin arasındaki derece farkları!..

Eğer ki bir adam benim uçmak hoşuma gidiyor deyip de otuz saniyelik, yirmi saniyelik düşüş zevki için kendini pencereden atsa, düşüp her tarafı kırılsa, sen bu adama "akıllı" mı dersin?.. Demezsin!.. Ama beş senelik, on senelik dünya hayatı için, milyarlarca senelik geleceğini feda ediyorsun!..

Öyleyse bize düşen iş, bütün bunlardan ibret alıp, yiyip içip yaşayarak ömrü tüketmek değil; tabiatımızla mücadele etmek!..

Bu mücadeleyi etmediğimiz sürece kendimizi aldatmış oluruz.

Kim bu mücadeleye gerek yok, diyorsa, o maalesef kendini aldatanlardandır!.. Terkibi, onu o şekilde konuşturuyordur, o şekilde yaşatıyordur!

İlmi yoktur, cahildir; geleceğe ait gerçekleri bilmez, konuşur!..

Ve bizde bu ilim bu gerçek varken; buna rağmen, onlara tâbi olursak, kendi kendimizi helâka sürüklemiş oluruz, kendi amelimizle kendi azabımızı hazırlamış oluruz.

"**…Yemin olsun ki, ilimden sana gelenden sonra onların hevâlarına** (şartlanmalarına göre oluşan fikirler/istekler) **tâbi olursan, kesinlikle zâlimlerden olursun!**" (2.Bakara: 145)

Bizde tasavvufun lafında kalmış kişilerde, Yunus'un dizeleri dilden dile dolaşır. Yeriz, içeriz, zevk yaparız, arada biraz namaz kılarız, senede bir ay oruç tutarız, ondan sonra kendimizi tasavvuf ehli sanıp;

"Cennet cennet dedikleri

Birkaç köşkle birkaç hûri

İsteyene ver sen onu,

Bana seni gerek seni."

Deyip dilimize dolarız.

Acaba öbür tarafta **"cennet"** ve **"cehennemin"** dışında gidilecek üçüncü bir yer var mı?

Âhirete giden, kıyametten sonra iki yerden birinde olur muhakkak!..

Ya cehennemde kalır, ya da cennete gider!

Yani gidilecek yer, bu ikisidir!.. Kim olursa olsun!..

En alt noktadaki kişiden, en yüce noktadaki kişiye kadar hepsi de mutlaka bu iki yerden birindedir!..

Senin **Rasûlullâh**'ın cennete gidecek; onun gittiği yeri beğenmiyorsan, ben orayı istemiyorum, diyorsan, ona bir diyeceğim yok!..

Yalnız cennet içinde yaşayanların yaşamları farklı olacak.

Ben cennette çok daha iyi yaşam istiyorum. Cennette Hz. **Rasûlullâh**'ın yaşamına ne ölçüde yaklaşabilirsem o ölçüde yaklaşabilmek istiyorum. **Allâh**'ı en iyi tanıyanların tanımasıyla

Allâh'ı tanıyıp, o şekilde cennette yaşamak istiyorum dersen; başımın üstünde bu deyişin yeri var!..

Ama, bu mânâdan tamamıyla uzak bir şekilde, ben cenneti ne yapayım, ben **Allâh**'ı istiyorum, demek saf bir hayalden, aldanıştan, cehaletten başka bir şey değildir.

Çünkü, cennet var, cehennem var, bir de cennet ve cehennemin ötesinde başka bir yerde Allâh var; böyle bir anlayış tümüyle ham hayaldir!..

31

EĞER İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ SİSTEM ve DÜZENİ KAVRADIYSAK

Bu idrakın sonunda; karşımızdakine bakış açımız ne olacak, kendimize bakış açımız ne olacak, fiilimiz ne olacak?

Karşımızdakine bakış açımız denince; karşımızdaki insan olsun, hayvan olsun, nebat olsun, ne olursa olsun, baktığımız mahalde mutlak olarak ilâhî mânâları müşahedeye gayret edeceğiz.

Karşımızda Ahmed'i, Hasan'ı, Ayhan'ı, Cemile'yi görmeyeceğiz!

Burada, şu anda, bu isimler, şu bileşim hâlinde bu mânâyı dile getiriyor. Şurada bu ilâhî isimlerin mânâları böyle bir terkibi, böyle bir mânâyı ortaya koyuyor. Ortaya konan bu mânâ, çeşitli isimlerin bir terkip hâlinde aşikâre çıkışından başka bir şey değil!.. Bu isimler bu fiilleri ortaya koyuyor, diyeceğiz.

Fiili görme düzeyinde kalırsak, bu fiil, bu isimlerin mânâları olarak ortaya çıkıyor, diyeceğiz!..

Hiç fiilin üstünde durmayıp, mânâyı düşünürsek, bu isimlerin mânâları bu şekilde aşikâre çıkıyor diyeceğiz.

Kendimize baktığımızda ise, olay çok farklı olacak!.. Kendi varlığının **"Ben"** kelimesiyle kastettiğin varlığın, Hakk'ın isimlerin mânâlarından başka bir şey olmadığını, **"Hak"** olduğunu idrak etmekle birlikte; bu mânâların bir terkip şeklinde, bu bedeni meydana getirdiğini, oluşturduğunu; bu bedende meydana gelen isteklerin, arzuların, **"canım istedi"** dediğin şeylerin, bedenin tabiatından ve alışkanlığından başka bir şey olmadığını müşahede ederek, tabiatını ilâhî emirler istikametinde bastırıp, bâtınında **"Hak"** olarak yaşayacaksın!

Hakk'ı müşahede edecek, kendi bünyende, varlığının **"Hak"** olduğunu müşahede edeceksin; ikinci bir varlık müşahedesi, idrakı, tahayyülü kalmayacak!..

Ancak **"Hak"** oluşunu bilmekle birlikte, isimlerin mânâlarının bir terkip hâlinde bu bedeni, bu varlığı oluşturduğunu da bilerek, tabiatının istikametindeki hareketleri terk edeceksin!.. Alışkanlıkları terk edeceksin!.. Menfaate düşkünlüğü terk edeceksin!.. Kendi hakikatine bakabilmek için!..

Hakikati yaşayabilmek için davranışların neler olmalıdır?..

Fiilin ne düzeyde olacak? Yaşamının geriye kalan süresi içinde fiillerin neler olacak?

1. Hakk'ı tavsiye edeceksin.

2. İlâhî emirlere uymadaki güçlüklere karşı sabrı tavsiye edeceksin.

3. Ya hayır söyleyeceksin, ya susacaksın!

4. Ya öğrenci olarak dinleyeceksin, ya öğretici olarak konuşacaksın, veyahut ta bu ikisi arasındakini dinleyici olarak bulunacaksın.

5. Hakk'a ters düşen bir kelâmı duyduğun zaman, ya onu reddedecek ve doğrusunu açıklayacaksın veyahut da oradan kalkıp gideceksin!..

Sırasıyla şimdi bunları açıklayalım:

HAKK'I TAVSİYE EDECEKSİN: Karşındakiyle konuştuğun zaman, karşındakine hitap ettiğin zaman, onun anlayış seviyesi neyse, onun bir üstündeki seviyeden olmak üzere ona Hakk'ı tavsiye edeceksin. Olaya karşındaki hangi seviyeden bakıyorsa, sen ona karşı, onun bulunduğu seviyenin bir üstünden Hakk'ı tavsiye edeceksin. Onun hareketlerinin çıktığı seviyeyi muhakkak ki göreceksin!.. Gördüğün anda onu, ya tabiatını terk yolunda; ya benliğini terk yolunda, ilâhî emirlere sarılması yolunda, onun düzeyine göre, muhakkak ona yapması gereken şeyi tavsiye edeceksin.

Sen tavsiye ettin bunu, o seni dinlemek istemiyor, istemeyebilir. O zaman oradan çekip gideceksin.

SABRI TAVSİYE EDECEKSİN: Elbette ki ilâhî emirlere uymanın nefse ağır geldiğini, varlığına ağır geleceğini, tabiatına ağır düşeceğini, onu zorlayacağını ve bütün bunlara sabretmek gerektiğini; bunlara sabredilmedikçe bu mücahedelerin netice vermeyeceğini; ve onun âkıbetini kendi elleriyle kendine hazırladığını, ona idrak ettirip anlatmaya çalışacaksın. Dinlemiyorsa, zaten sana ait bir şey yok!..

YA HAYIR SÖYLE YA SUS: Ona ebediyet yolunda hayırlı olanı anlat. Sorularını cevaplandır. Ve bu istikamete getirebileceksen, bunu dinleyecek hâle getirebileceksen, nasıl anlıyorsa öylece gerçekleri anlat. Neticede onu idrak noktasına getireceksin. Ama bu noktaya getirme durumun söz konusu değilse yaklaşımın onu över biçimde olmasın. Zira ona hayr değil, iyilik değil, şerrde bulunmuş olursun.

ÖĞRET, ÖĞREN, VEYA DİNLEYİCİ OL: Karşındakiyle konuşman bu ikisinden biri olacak. Yahut ta neticede, o yapılan konuşma, âhirete dair bir yarar sağlıyor mu, sağlamıyor mu buna bakacaksın?.. Karşındakiyle yaptığın konuşma, eğer ona ya da sana âhirete dönük, geleceğine dönük bir yarar sağlıyorsa; mesela herhangi bir alışkanlığı terk etme bâbında veya bir duygunu terk etme bâbında veya birisine bir şeyi ne şekilde yapacağın bâbında konuşmak; bir ilim

öğretmek, bunlar hep ileriye dönük yarar sağlayacak fiillerdir. Bunlarda bulunacaksın.

Hakk'a ters düşen bir kelâm olduğunda veya bir fiil olduğunda, ya onu keseceksin, yahut oradan kalkıp gideceksin!..

"Şeytan karşınızda konuştuğu zaman, oradan kalkıp gidin!" diyor.

Veyahut orada sen Hakk'ı konuşacaksın!

Elinden geliyorsa, Hakk'a ters düşen şeye karşı sen Hakk'ı konuşacaksın!..

Elinden gelmiyorsa, kalkıp gideceksin.

Bunları yapamıyorsan, niye yapamıyorsun, sen bunun cevabını ver. Sana bunları yaptırtmayan, tatbik ettirmeyen şeylerin ne olduğunu kendinde araştır ve cevabını kendin ver.

Bunlar, size naklettiğim şu şeyler; Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın bize emirleri, tavsiyeleri!..

Ya, **"Hak"** diyeceğiz, Hakk'ı tavsiye edeceğiz, Hakk'ı isteyeceğiz!.. Veyahut da tabiatımızın, arzumuzun, zevkimizin, duygularımızın istikametinde, bâtılın savunucusu olacağız!.. Bâtılı yaşayacağız!..

Hak gelince bâtıl gider, yok olur!..

Hak varsa, tecelli ediyorsa mutlaka bâtılı yok edecektir!..

Bâtıl nedir? Bâtıl diye bir şey mi var?..

Bâtıl, terkipten doğan, terkibe dönük davranışın adıdır!..

Bâtıl kelimesiyle kastedilen şey terkibiyetten doğan ve terkibe dönük olan şeydir. Şuuru Hakk'tan perdeleyen şeydir!..

32

İMAN VE FİİLLER HAKKINDA

İman ve İslâm... Geçmişte birçok kişiler arasında çok tartışması olmuş bir konu!..

Hatta bir ara çok meşhur bir mezhep imamı;

"Allâh'a, Rasûlüne ve onun getirdiklerine iman, makbul imandır" demiş ve bunu bir eserinde yazmış.

Abdulkâdir Geylânî Hazretleri, **"El Ganiyye"** adlı eserinde; buna cevaben, dalâlete giden, kurtuluşa, necata ermeyen fırkalar arasında bu Zâtın mezhebini, mezhebin mensuplarını saymış.

Gavs-ı Â'zâm **Abdulkâdir Geylânî "El Ganiyye"** adlı kitabında kurtuluşa ermeyen fırkalardan bahsederken; Hz. **Rasûlullâh**'ın bir hadisi var:

"Yetmiş üç fırkaya ayrılacak ümmetim. İçinden bir tanesi kurtuluşa erecek, ötekileri dalâlette kalacak."

Diye dalâlette kalan, kurtuluşa ermeyen fırkalardan bahsederken, **"Kaderiyye taifesi bunlardandır"**, dedikten sonra onlardan bazılarını zikrediyor; sonra şöyle diyor:

"Bu kişi, imanın; Allâh ve Rasûlü'nün, Allâh tarafından getirdiği hükümleri topluca bilmek ve ikrar etmekten ibaret

olduğuna inanmıştır. Berhûnî'nin kitabı seceresinde de zikrettiğine göre, bu inanç bozuk bir itikat olur" diyor.

Şimdi, **Gavs-ı Â'zâm Abdulkâdir Geylânî**'nin burada reddettiği ve karşı çıktığı görüş şu:

Bir kişi, **"Allâh ve Rasûlü'nün bütün getirdiği hükümleri kabul ediyorum"** derse; ve bunun yanında, **"o hükümlere dair emirleri tutmazsa, İslâm hükümlerini yerine getirmezse, bu kişi dalâlettedir, sapmıştır!.. İman ehli sayılmaz!"** diyor.

Bu böyle mi, değil mi?

Bizim araştırmamız, tahkikimiz var. Biz meseleleri inceleyerek gittiğimize göre; bu böyle mi, değil mi, ne netice çıkıyor?

Meseleye şöyle bakacağız...

İman nedir ve neyedir?

Bu konuyu esasen en geniş şekli ile **"AKIL ve İMAN"** isimli kitabımızda açıklamaktayız... Ancak önemine binâen burada da bir bölümüyle girelim konuya...

Neye iman ediyorsun?.. **İslâm Dini**'ne değil mi?.. **İslâm Dini**'ne iman ediyorsun!..

Allâh ve Rasûlü'ne iman, İslâm Dini'nin hükümlerinden biri!.. Dinin getirdiği hükümlerden biri.

Dolayısıyla İslâm Dini'ne iman ettiğin zaman, zaten bu İslâm Dini'ni kabulünün neticesi olan, belli fiiller vardır.

Bir sobanın yakıcılığına inandığın zaman elini sobaya değdirmezsin. Boğulacağını bildiğin yerde yüzme bilmiyorsan, suya girmezsin.

O şeye inanmanın tabii sonucu olan, fiiller söz konusudur!..

Neye iman ediyorsun?.. İslâm Dini'ne iman ediyorum!.. İslâm Dini'ne iman ettiğime göre; onun hükümlerini ben kabul ediyorum demektir. O hükümlerin de yerine gelmesi şarttır. Eğer İslâm'ın

hükümleri yerine gelmiyorsa, o zaman orada **"iman"** yoktur! Henüz **"iman"** hâsıl olmamıştır!..

Peki bu böyle olduğuna göre, demek ki ortaya ne çıkıyor? **İman = Fiil...**

Yani, İslâm'ın emirleri doğrultusunda olan fiiller!..

Eğer İslâm Dini'ne iman ediyorum, diyorsan; İslâm Dini'nin önerdiği doğrultuda, yap dediği fiilleri yerine getireceksin!..

İslâm'ın da ana beş şartı; kelime-i şehâdet, bunun tabii neticesi olan namaz, oruç, hac ve zekât. İlk önerileri bunlar!..

Demek ki **bir kişi ben iman ediyorum, diyorsa; bunun yanında namaz kılmıyorsa veya oruç tutmuyorsa veya hacca gitmiyorsa veya zekâtını vermiyorsa, bu kişinin iman edip etmediği, Allâh hükmündedir!**

Nitekim Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın getirdiği bu düstüru anlamış en iyi kişi olan **Hz. Ebu Bekir Sıddîk; Hz. Rasûlullâh**'ın âhirete intikâlinden sonra zekât vermek istemeyen birtakım kabilelere karşı ordu yollamış ve,

"Zekâtını vermeyenleri katledin!" demiş.

Çünkü onlar imandan çıkmışlardır!.. Ancak, imandan çıkan katledilir!..

Zekâtını vermiyorsa o kişi, İslâm'ın emrini reddediyor demektir, dolayısıyla imanı gitmiştir!.. O fiillere olan imanı gitmiştir, gidince katledilebilir dinin hükmüne göre, dinden döndüğü için!..

Bu durum da gösteriyor ki bize; **iman, amelle bir bütündür**.

Amelsiz iman veya imansız amel söz konusu değildir!..

Evet... Orijinal itibarıyla böyle olan meseleye, bir de şöyle bakalım;

Kişi, iman ediyorum diyor ve mecburi olan beş şartı yerine getirmiyor!.. Ya ne olacak?..

Daha öncelerde de izah ettiğimiz üzere; esasen, bu beş şart gelecekte kişinin içine düşeceği zor durumlara karşı, bir tedbir olarak öngörülmüş ve tavsiye edilmiştir!..

Siz o zor şartların geleceğine inanıyorsanız, zaten, bu imanınızın gereği olarak, bu tedbirleri de alacaksınız!..

Kızgın bir nesne olduğuna inandığınız şeyi tutmak için, maşa arama zorunluluğunu hissetmeniz gibi!..

Eğer o tehlikeli ortama karşı, gerekli olan tedbirleri alma mecburiyetini hissetmiyorsanız, esasen, o tehlikeye iman etmemişsinizdir!..

Yani, insan, bildirilen bir tehlikeye iman ettiği zaman, muhakkak ona karşı alınması gerekli tedbirlere de başvurur!..

Yok eğer, o bildirilene iman etmiyor ise, gerekli tedbirleri dahi almak mecburiyetini hissetmez!..

Demek oluyor ki… İman, o yolda gerekli tedbirleri almak ve o konuyu bilip öğrenmek ve kendini ölüm ötesine hazırlamak için ilk şart!

Eğer, imanın gerekleri yerine getirilmiyorsa… Bu takdirde o şeye inanılmamıştır!.. İnanmamanın neticesi olan fiiller ile yaşanılmıştır. Bu defa da kişi, bu gidişin neticesine katlanmak mecburiyetinde kalır!..

Günümüzde zaten din konusunda zorlayıcı bir baskı da mevcut olmadığına göre, demek ki herkes kendi başınadır!..

Dileyen iman eder ve gereği fiilleri ortaya koyarak; iman ettiği ortama hazırlanır!..

Dileyen de iman etmez ve bu hâlin gereği olan fiillerle yaşayarak, bu yaptıklarının neticesine katlanır!..

Burada en önemli husus:

“İNSAN İÇİN YALNIZCA ÇALIŞMALARININ (KENDİSİNDEN AÇIĞA ÇIKANLARIN) **SONUCU OLUŞACAKTIR!”** (53.Necm: 39)

Âyetinin hükmünün gözden kaçmamasıdır!..

Çünkü kişi ne yaparsa onun neticesiyle karşılaşacaktır!.. Havadan gelecek bir şey asla söz konusu değildir!..

33

DİN'DEKİ ÖNERİLER NİÇİN?

Şimdi meseleyi ikinci bir yönden ele alalım.

İnsanın yapısının ilâhî isimlerin bir terkibinden başka bir şey olmadığını anlatmıştık daha evvel.

Dedik ki;

İnsanın yapısı, insan ismiyle kastettiğimiz oluş, ilâhî isimlerin mânâlarının aşikâre çıktığı bir mahaldir ve bu mahal, bir terkip hükmüyle meydana gelmiştir!..

Bu mahalde bazı isimler ağırlıklı, bazı isimler de daha az ağırlıklı olarak zuhur eder. Ve bu isimlerin, bir terkip şeklindeki zuhuru dolayısıyla da o kişiden belli fiiller meydana gelir.

İşte bu **terkip dolayısıyla, kişinin tabiatı, huyları, alışkanlıkları, şartlanmaları oluşur!..** Bu, tabiat, huy, mizaç karakter, alışkanlık vs. dediğimiz şeyler, bu terkibini meydana getiren isimlerin tabii sonucudur.

Ve kişi bu terkibinin tabii sonucu olan davranışlarla yaşayıp da öldüğü takdirde cehenneme gider!..

Maddi ve manevî cehenneme bu **tabiatı** yol açar!..

İş böyle olduğuna göre; İslâm'ın önerileri, bilhassa baştaki saydığımız **namaz, oruç, hac ve zekât** ne getiriyor?

Senin, **tabiatına ters düşen davranışlara, fiillere** sevk ediyor seni!..

Senin terkibinin oluşturduğu özellik; rahatına düşkünlük, menfaatini sağlamak, kişisel menfaatine dönük olarak yaşamak!..

Hâlbuki en başta namaz, bir kere seni zaruri olarak tabiatının aksine, rahatını bozucu bir şekilde seni zorluyor.

Sen o anda, ya bir eğlencedesin ya bir ahbabınla sohbettesin, ya kendine hoş gelen bir hâl içindesin!.. Fakat o anda sana, o yaşamını terk ettirip; senin belli bir fiili meydana getirmeni emrediyor!

Tabii bu fiilinin neticesinde, sende belli bir çalışma, fiil sonucu, belli bir ruh gücü oluşuyor!.. Bedeninin tabiatı istikametinin dışında bir istikamette, iradeni kullanma gücünü sana veriyor!.. Ve daha başka birtakım şeyler sağlıyor.

Oruç dersek o da hakeza!.. Oruç hepten senin tabiat ateşini söndürüyor!.. Belli bir süre içinde, tabiatının gerektirdiği davranışları yasaklıyor!..

Bedeninin tabiatı; yeme, içme, seks, uyuma, rahatına düşkünlük! Yeme, içme, seks gibi en büyük faktörleri sana kesiyor bir süre! Tabiatınla mücadeleyi veriyor.

Bu tabiatınla mücadele dediğimiz olay, senin terkibindeki belli isimler!.. Sende, bu tür hareketleri, tabiatın istikametindeki hareketleri meydana getirmek durumundayken, zorlamayla, bu isimlere karşı koyucu diğer isimleri, ağırlıklı olarak ortaya çıkartıyorsun ve böylece bünyende belli bir denge kuruyorsun!.. Tabiat ateşini söndürüyorsun; azaltıyorsun; kısıyorsun!..

Hac diyoruz. Hacca gittiniz, biliyorsunuz; tabiata ters düşen büyük meşakkatler söz konusu!

Zekât... Senin gününün on saatini, on iki saatini çalışıp, çabalayarak, harcayarak elde ettiğin belli bir menfaati, hiçbir maddi menfaatin olmadığı hâlde götürüp birisine veriyorsun!..

Demek ki asgari bu fiiller, senin **tabiat ateşini, birimselliğini** belli bir ölçüde söndüren; seni imana sokan ve senin âhiret saadetini sağlayan belli emirler.

Öyleyse sen bu emirleri tutmadan, yani bu fiilleri meydana getirmeden; senin terkibinde bir değişiklik olması söz konusu değil. Nereden olacak? Mümkün değil!..

Demek oluyor ki, biz geçmişteki falanca ya da filanca zâtın bu konudaki görüşünü bilmesek dahi; bu yapının tabiatını, terkibini ve terkip değiştirmenin gereğini müşahede ettiğimiz zaman; ortaya çıkan bir netice var.

Fiilsiz, tatbikatsız iman fayda etmez; çünkü iman yoktur yalnızca lafı vardır orada!..

Ortaya açık olarak çıkan gerçek, tahkik yolundan da bulduğumuz **gerçek bu!**

Geçmişteki **tahkik ehli** kişilerin verdiği hüküm de bu!

Nitekim bu konuyu konuşmadan önceki kanaatimiz, evvelce vardığımız hüküm bu idi. Tatbikatsız bu işin olamayacağı idi!.. Ve bu noktaya geldik…

Burada ikinci olarak ilave edilecek bir husus daha var... **Yasaklar!..**

Öneriler var; **namaz, oruç, hac, zekât** gibi!..

Bir de yasaklanmış olan diğer ameller var!..

Bütün yasakların bir anda kalkması mümkün mü? Değil!.. Niye değil?..

Senin belli bir terkibin var!.. Bu belli terkibin, sende oluşturduğu birtakım fiiller var!.. Bu birtakım fiiller, o yasaklar yolunda!..

Sana bütün yasakları bir anda kaldır, demiyor!.. Niye demiyor?..

Çünkü, zaten senin belli bir terkibin oluşmuş!.. Bu terkibinin ortadan kalkması gene bir anda mümkün değil!.. Dolayısıyla, bu gibi tabiatın istikametinde davranışların olabiliyor!.. Ama netice olarak ne diyor:

"Muhakkak ki namaz; insanı çeşitli konularda nefsi istikametinde ileri gitmekten, yasaklanmış olan şeylerden alıkoyar."

Yani tabiatınla namaz yoluyla mücadele, diğer hususları da sana neticede sağlar. Zaman içinde bu olur!.. Bir anda senin terkibinin kalkması mümkün değil!..

Dolayısıyla bir kişi herhangi bir suç işlerse, diyelim ki kumar oynadı veya zina yaptı veya içki içti, bunları yapmakla, imansız olmaz, imandan çıkmaz!.. İslâm'dan dışarı çıkmaz!..

Tövbe eder…

Burada hemen tövbe olayına değinelim. **Ne günah işlemiş olursan ol, hemen akabinde vakit geçirmeden yaptığına pişman olarak, nefsinin arzusuna kapılmış olarak, Allâh'a yönel ve tövbe et!..**

Kul bir günah işlediği zaman **Allâh** onun tövbe etmesini bekler. Şayet akabindeki bir gün içinde tövbe etmezse, o zaman o günah onda sâbitleşir. Fakat tövbe edersen, muhakkak **Allâh** tövbe edenlerin günahını affeder.

"Ben günah işliyorum, ama vazgeçemiyorum ki, tövbe edeyim." Hemen bunun cevabını verelim. Gene de, sen o işlediğin günahtan sonra, **Allâh**'a yönel ve tövbe et! Ola ki, Cenâb-ı Hak o tövbeni kabul buyurup, seni bir daha günah işlemekten korur!..

Burada önemli olan, **Allâh'a karşı suçlu olduğunun bilinci içinde, ona yönelmendir!..**

Ne kadar büyük günahlar içersinde olursan ol, gene de ona yönelmekten vazgeçme!.. Zira bu yönelişin sana muhakkak bir gün

kurtuluş yolunu açar!.. **Nerede ve ne şartlar altında olursan ol, Allâh'a yönelmekten asla kaçınma!**

Ama içinden Allâh'a yönelmek gelmiyorsa, işte gerçekten o zaman senin için tehlike çanları çalıyor demektir.

Esasen İslâm, senin tabiatınla, alışkanlıklarınla mücadele yani terkibini değiştirme çalışmalarıdır!..

Bütün ilâhî isimleri cem etme!.. **Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanma!..** İslâm'ın temel mânâsı bu!

Nitekim İslâm Dini, kemâli ahlâk için gelmiştir, deniyor. Ahlâkı tamamlamak için…

Ahlâkı kemâle erdirmek nedir?..

Allâh ahlâkıyla ahlâklanmaktır!..

Neticede, **Allâh ahlâkıyla ahlâklanmak** demek, artık, tabiat kökenli davranışların kalmaması demektir.

Tabii davranışları kaldırmak bir anda mı olur?

Hayır!.. Peyderpey olur!..

Demek ki, senden birtakım eksik noksan fiiller meydana gelebilir, ama bu seni İslâm'dan dışarı çıkartmaz, imansız etmez!.. Ama, emirleri tutmamak imansız eder!..

O yüzden Hz. **Rasûlullâh:**

"Bir kişi hacca gidecek imkânı bulduğu anda, eğer gitmezse, o sene içinde ölürse, ister yahudi olarak ölsün, ister mecûsi olarak ölsün" diyor. Niye?

Çünkü imansız! Emri yerine getirmemek, imansızlığı meydana getirir!.. Yasaklara uymamak, tabiatın istikametinde olan bir olaydır, günahtır!.. O günahını, bir hayırla yok etmek mecburiyetindesin!..

Bu konu çok ince bir konu ve çok iyi anlaşılması lazım!..

Demek ki **ameldeki, yasaklardaki kusur, günahı doğurur, imansızlığı meydana getirmez; küfrü meydana getirmez!..**

Fakat İslâm'ın beş şartındaki eksiklik, noksanlık; imanın dışına, İslâm'ın dışına götürür insanı. Bir büyük günahın akabinde tövbe söz konusudur!.. Ama önerilere isyan, red; imanı ve İslâm'ı reddetmektir!.. İmanı ve İslâm'ı reddedenin hâli ise küfürdür!

Küfür ise **gerçeği örtmektir!**

"Kâfirler" demek, **"gerçeği örtenler"** demektir.

Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın açıklamış olduğu, **"Tanrı yoktur sadece ALLÂH vardır"** gerçeğini örtenlere; ve sanki tanrı varmış gibi yaşayıp **ötedeki veya ötendeki tanrıya tapanlara**, bu yüzden **gerçeği örten ve inkâr edenler** denilir...

34

ALLÂH'A ULAŞTIRAN BASAMAKLAR

İman ve İslâm mevzuunu böylece anladıktan sonra; İslâm Dini'ne iman etmiş, dolayısıyla İslâm'ın bildirdiği Allâh'a, Rasûlüne, meleklere, kitaplara, diğer Nebi ve Rasûllere, âhiret gününe, hesap ve kitaba, yeniden dirileceğine iman etmiş bir kişinin ilerlemesi nasıl oluyor?..

Bu ilerlemeyi, tekâmülü, Allâh'a ulaştıran basamakları, bazıları **yedi mertebeye** ayırıyor, bazıları üç mertebeye ayırıyor, bazıları dört mertebeye ayırıyor. Bu ayırım çeşitli kişilerde çeşitli tasniflere tâbi tutulmuş.

Baştan alalım...

Yediye ayıranlar: **Emmâre, Levvâme, Mülhime, Mutmainne, Radiye, Mardiye ve Sâfiye** olarak ayırmışlar.

Dörde ayıranlar: **Emmâre, Levvâme, Mülhime ve Mutmainne** olarak ayırmışlar.

Üçe ayıranlar: **Levvâme, Mülhime, Mutmainne** demişler; **Emmâreyi** zaten hiç saymamışlar!..

Emmârenin sayılmamasının nedeni:

Emmâre; emredenden geliyor. Emmâre, emredici nefs demektir!

Emmâre emredici nefs demekse, nefs emrediyor! Emreden kim?.. **“Nefs”** isminin arkasında o fiile emreden, onun terkibi yani emreden, **“Rabbi”** oluyor!.. Rabbine uymuş oluyor!..

Daha evvelki bahislerde, nefsin hakikatinin Rubûbiyetten yaratılmış olduğunu, Rubûbiyetten meydana gelmiş olduğunu anlatmıştık!..

Rubûbiyetten meydana gelişi, ilâhî isimlerin terkibi oluşu sebebiyle; herkeste, her insanda, her hayvanda, her canlıda zaten bu emretme hâli söz konusu. Dolayısıyla bütün canlılarda bu hâl söz konusu olduğu için, bunu bir sınıf, bir derece, bir mertebe olarak ele almamışlar hiç. Ve **Levvâme**den başlamışlar bir kısmı.

Levvâme, **“levm”** kökünden geliyor. Kendi **kendine levm eden** yani kendisinin, **Allâh**’ın kulu olduğunu, **Allâh**’a kulluk etmek için bu Dünya’da var olduğunu; fakat bu kulluğunu hakkıyla yerine getirememesinden dolayı da pişmanlığa düşme hâlini yaşayana, nedamet içinde olana, tarif sadedinde **“levvâme nefs”** denmiş. Kendi kendini, yaptığı eksik, noksan tabiatına uyma hâlleri dolayısıyla kötüleyen nefs, mânâsınadır.

Eğer bu daha ileri bir noktaya giderse… Bu kişi belli çalışmalar yapar, bu belli çalışmalarının sonunda belli hakikatleri idrak etme durumuna geçer; belli ilhamlar alırsa... Bu aldığı ilhamlar neticesinde, kendisinin müstakil bir varlık olmayıp, kendi varlığı ile kaîm bir varlık olmayıp; **Allâh**’ın varlığı ile kendi varlığının kaîm olduğunu; kendi benliğinin, ilâhî isimlerin bileşimi olarak meydana geldiğini; kendi varlığının netice olarak **Hakk**’ın varlığına dayandığını, **Hakk**’ın varlığı olduğunu; **“ben”** diye bir şeyin olmadığını idrak ederse, o zaman bu nefs, **“mülhime nefs”**tir deniyor.

Ancak burada çok önemli bir nokta oluşuyor...

Burada, **“küfrü hakiki”** diye tarif ettikleri; **“taklidî imandan”** sonra gelen **“tahkikî küfür”** dedikleri bir noktaya ulaşıyor.

Burada kişi, kendi varlığının **Hakk**'ın varlığı olduğunu müşahede edince:

"Artık ben yokum; var olan Hak!.. Hak da dilediğini yapar, hiçbir şeyle kayıtlı değildir. Öyleyse ben namaz kılmam veya oruç tutmam veya başka birtakım fiiller yaparım ve yaptığımdan da mesûl değilim" anlayışı içine giriyor. İşte bu, **mülhime**nin idrakının, mülhimenin müşahedesinin tabii sonucu.

Yalnız burada dikkat gerek, kişi herhangi bir şeyhe bağlı olup da, şeyhinin öğretisine riayet suretiyle burayı kabulleniyorsa; bu kabullenme idrak olmaz!.. Çünkü gerçekten **"Hak"** olduğunu idrak ettiği zaman, artık bağlanacak, tâbi olacak birisi, şeyhi kalmaz!.. Kalmışsa, daha **Hakk**'ı idrak etmemiştir!..

Ama, idrak ettim, der; hem de bağlıdır!.. Olabilir. Böylesi de olur!.. Ama hakikatiyle, meseleye bakarsak, böyle bir şey olmaz! Bağlılık diye bir şey kalmaz!..

İşte, buradaki bu ilhamlarının, müşahedelerinin neticesinde, eğer meseleyi daha da bir tahkik yoluna giderse; o zaman görür ki, kendindeki ilâhî isimler, yani **"Hak"** oluşu bir terkip yönüyledir!..

Yani, kendindeki belli isimler, çeşitli anlarda, kendinde olan mânâları meydana getirecek bir biçimde, bir terkip şekliyle, o fiilleri meydana getiriyor.

Allâh'ta ise, bu isimler terkip yönüyle değil, mutlakiyeti yönüyle mevcuttur!

Bunu müşahede edebilirse, o zaman **Cenâb-ı Hak** ona, **"Mutmainne nefs"** olma yolunu açmış demektir!.. Niçin?..

Kendi varlığının ilâhî isimlerin bir terkibi şekliyle var olduğunu gördüğü zaman, bu isimlerin hepsini, dilediği anda, dilediği şekilde, dilediği biçimde kullanamadığını müşahede edecektir!.. Bütün isimlere dilediği anda dilediği şekilde bürünemediğini, bu isimlerde tasarruf edemediğini görecektir. İsimlerin onun varlığına hâkim olduğunu görecektir!..

O zaman, hem varlığının **“Hak”** olduğunu kabullenecek; hem de ilâhî emirlere kulak vermek mecburiyetinde kalacaktır!..

Rasûlullâh’a kulak verecektir. **Allâh Rasûlü**, ilâhî emirleri tebliğ etmiştir. Bu tebliğ kapsamında, Ulûhiyet mertebesinin, isimler mertebesine sâri olduğu gibi; sıfat mertebesini ve Zât mertebesini de içine alan bir mertebe olduğunu görecek; dolayısıyla, o isimlerin ait olduğu varlığın, dilediği gibi isimlere bürünebilme durumunda olduğunu idrak edecektir.

Oysa kendisinde bu isimler dilendiği gibi o anda zuhur ediyor!.. Ve böylece kendisinin, bir isim terkibi olduğunu müşahede edecek ve bu terkibiyetinin neticesinde de belli bir tabiatı, belli bir huyu, belli bir kişiliği, yapısı, davranışları olduğunu hissedecektir.

Ancak bundan ilâhî emirlere uymak suretiyle yani **Rasûlullâh**’a tam anlamıyla tâbi olmak suretiyle, isimlerin terkibiyet kaydının dışına çıkıp, **Allâh**’a vâsıl olabileceğini; bundan sonra **Allâh**’a vâsıl olmanın mümkün olduğunu görebilecek, anlayabilecektir.

İşte bu serbestlikten, bu bağımsız anlayıştan sonra yeniden Hz. **Rasûlullâh**’ın bildirdiği bütün emirlere tâbi olmak yoluna gidecektir.

Duyguların ve tabiatın hükmü altında iken, **velîsi, Rabbi** idi. Kendi terkibini meydana getiren isimlerdi!..

Hâlbuki şimdi **velîsi, Allâh** oldu!..

Velîsinin **Allâh** olması, **Allâh ahlâkıyla ahlâklanmaya** başlaması demektir!

İşte böylece **Allâh**’ın ahlâkıyla ahlâklanmaya başladığı andan itibaren **“mutmainne nefs”** olur. Yani **Allâh**’ın varlığına itminan hâsıl olmuş, Allâh’ın ahlâkıyla ahlâklanmaya başlamıştır.

Bundan sonraki **Radiye, Mardiye, Sâfiye** denilen hâller, bu itminanın sonucu olan hâllerdir. Ayrı ayrı nefs hâlleri değildir, ayrı nefs idrakı değildir, diyor bazı ehlullâh.

"Levvâme"deki benliğini anlayış farklı, **"Mülhime"**deki farklı ve **"Mülhime"**ye göre **"Mutmainne"** farklı; ama **"Mutmainne"**den sonrakinde artık temelde fark yok.

Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanma durumu söz konusu.

Ama **Allâh ahlâkıyla ne derecede ahlâklanabilirse**, o derecede genişleme söz konusu!.. **Allâh**'ı o ölçüde tanıyabilme söz konusu!..

O an'a kadar, **Allâh**'ı tanıyabilme söz konusu değil!.. O an'a kadar, **Rabbini** tanıma söz konusu!..

Ancak **Mutmainne**'de **Allâh**'ı tanıma, **"isimleri yolu"** ile açılıyor.

Artık o yolda ne kadar gidebilirse!..

Onun ötesindeki **Radiye** ve **Mardiye** hâlleri diye anlatılan şeyse, **Radiye**'de kendisinin isimler kaydından çıkması ve isimler mertebesinde kendini bulması; **Mardiye**'de sıfat mertebesiyle kendini bulması, hakiki benliğiyle kendini müşahede edebilmesi!.. Yani, Rabbi yönünden değil, **Rahmâniyet** yönünden kendini tanıması idrak etmesi, diyerek **Mardiye** tarif ediliyor!

Sâfiye'nin hâlini zaten ne tarif edebiliriz ne konuşabiliriz!.. O Zât mertebesidir! Zât tecellisidir!.. Zât hakkında zaten konuşulmaz!.. Zât hakkında konuşulmadığına, anlaşılmadığına göre, onun tecellisi nasıl olur bu da konuşulamaz! Dolayısıyla **Sâfiye** hakkında söz etmek muhaldir!

Öyleyse esas olarak kendini bilmenin üç derecesi var. Birincisi **Levvâme**, ikincisi **Mülhime**, üçüncüsü **Mutmainne** hâlleri.

"Mutmainne"ye kadar olan **biliş**, Rabbini tek olarak biliş, **Rabbini biliş neticesi. "Mülhime"**de ilhamî hitaplar gelmeye başlıyor. Değişik ilhamlar arasında ilâhî olanlar da mevcut! İlâhî olan hitabı almaya başlarsa, o zaman Mutmainne'ye yönelmek zarureti hâsıl oluyor.

"Mülhime"de Rabbanî hitaplardan ilâhî hitaplara yönelme durumu söz konusu! Ancak, ilâhî hitaplarda itminan hâsıl olursa, o

zaman işte **"Mutmainne nefs"** oluyor ve neticesinde de **"Velîullâh"** oluyor, yani **"velîsi Allâh"** oluyor. **Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanmaya** başlıyor!.. Ve **"Allâh ehli"** olma yolu açılıyor. **"Ehlullâh"** olma yolu açılıyor.

Bu arada hemen şu önemli noktayı vurgulayalım:

Velâyet, Allâh'ı tanıma işidir. **Allâh**'ı tanımanın ise tek yolu **"Vahdet"** sırrına ermektir. Şükür, rıza, fakr, muhabbet ancak **"vahdete"** götüren basamaklardır.

Bunların neticesinde **"Vahdet"** oluşmuş ise, **"velî"**lik kapısı açılır!.. **"Vahdet"** sırrına erişmemiş velî olmaz!..

Tasavvuf bütünüyle **"vahdet"** sırrına yönelme işidir!.. Kişilikten, benlikten, kendini bir birim olarak kabullenme hâlinden kurtulup**,** **vahdet** deryasına garkolmadan **Allâh bilinmez!.. Allâh**, böylece bilinmeyince de **"velîlik"** oluşmaz.

Halk; kişinin ameline, davranışına, sözüne bakarak, kendisinden ileride olana hemen **"velîlik"** etiketini takıverir!..

Oysa gerçekten, o kişinin **"velî"** olabilmesi için, o kişide mutlaka **"vahdet"** sırrının yaşanmış olması ve **"Allâh ahlâkıyla ahlâklanmış"** olması ve **bu yolla Allâh'ın bilinmiş olması mecburiyeti** vardır.

Zaten daha **"Mülhime"**de bu husus kişiye açılmaya başlar. Mutmainnede de **"Tevhid"** tümüyle yaşanır.

"Tevhid"in **"Vahdet"**e dönüşmesi ise ancak **"Mardiye"**de hâsıl olur.

Evet bu gerçek velîlere gelince...

35

RİCALİ GAYB (GÖREVLİ VELÎLER) HAKKINDA

Bu zevâtı kirâm hakkında da birkaç hususu kitabımıza alalım.

Manevî görevliler diye bilinen **"Ricali Gayb"** iki guruptur:

A. Karar organı

B. İcra organı

Karar organı **"Divan"** ya da **"Divan-ı Kebir"** gibi isimler ile anılır.

İki tür toplantısı vardır. Aylık toplantılar. Ki her arabî ayın 14'ünü 15'ine bağlayan gece, çeşitli yerlerde yapılır.

Yıllık toplantısı, ki bu da senede bir defa, **Efendimiz** (aleyhisselâm)'ın Rasûllük görevini almadan evvel inzivaya çekildiği **Hıra Dağı**'nda olur.

Bu **"Divan-ı Kebir"**e katılanların büyük kısmı ölüm ötesi yaşama intikâl etmiş büyük evliyaullâhtan, üçte bir kadarı da şu anda Dünya üzerinde bilfiil görevli yüksek derecelilerden teşekkül eder. Toplam **66 kişilik Divan ehline** Dünya üzerinden, zamanın **"Gavs"**ı, **"Kutb-**

ul İrşâd" ve **"Kutb-ul Aktab"** olan iki yardımcısı, dört unsur üzerinde tasarrufu olan **dört kutub**, **yedilerin** tamamı **"Gavs"**ın tasarruf dairesi dışında olan **"Müferridûn"** namıyla bilinen **11 kişi** katılır.

Varlık üzerinde, ilâhî ilim gereği alınması gerekli tedbirler hakkında kararlar alınır ve bu kararlar icra organına nakledilir.

"Divan-ı Kebir"in tabii başkanı **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)'dir. Onun gelmediği toplantılarda ise, şayet var ise o devrin **"İnsan-ı Kâmil"**i, yoksa zamanın **"Gavs"**ı başkanlık görevini ifa eder.

"İnsan-ı Kâmil" her asırda bulunmaz. **"Gavs"** ise her asırda vardır ve kıyamete kadar sürekli, bir kişi, o görevi ifa eder.

"İnsan-ı Kâmil" rütbesi, en üsttür ve birkaç asırda bir o rütbeye nail kılınmış kişi gelir yeryüzüne.

"Müceddid-i zaman" yüz yılda bir gelir. Dinin, o günün insanlarının anlayışına göre yenilenmesi görevini ifa eder. O da divan ehlindendir. Son müceddid de **"Mehdi"** lakabıyla bilinen Zât-ı kirâmdır. Aynı zamanda **"İnsan-ı Kâmil"**dir, **Mehdi!..**

Gavs, hem **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) katılmadığı zamanlarda divan başkanlığı yapar, hem de icra organının başıdır.

Kutb-ul İrşâd tamamıyla, çeşitli burçlardan, bilinen ve bilinmeyen sayısız yıldızlardan gelen tesirler üzerinde görev yaparak, bunlardaki sayısız mânâların gereğinin yeryüzünde mevcut insanlar ve cinler üzerinde açığa çıkması hususunda çalışır.

Kutb-ul Aktab ise, **Gavs**'tan çıkan emirleri çeşitli ilgili mercilere dağıtır. Divan'a katılan cinlerin evliyası dahi emirleri **Kutb-ul Aktab**'dan alırlar.

İcra Organı ise bir tür **Ricali Gayb ordusudur.**

Divan'ın kararlarının tatbikiyle görevlidirler.

Bu ordunun başkumandanı **"Gavs"**ı zamandır. Tâbiri câiz ise genelkurmay başkanı durumunda olan **"Kutb-ul Aktab"**dır!.. Sonra **4**'ler gelir. Sonra tasarruf sahibi olan **7**'ler gelir. Sonra **12**'ler gelir. Sonra **40**'lar gelir. Sonra **300**'ler diye bilinen **313** kişi vardır. Sonra **1200**'ler gelir ve daha sonra da yöresel kutuplar iş görürler.

Bu evliyaullâhın çok azı, yani **"Divan ehli"** olanlar ile **"icra"** organından birkaçı **"fetih"** sahibidir. Geri kalan bir miktar **"keşif"** ehlidir. Büyük çoğunluğu da bilinçdışı olarak bu görevleri ifa ederler.

Geçmiş evliyaullâh arasında **Abdulkâdir Geylânî, "Gavs"**iyet göreviyle birlikte **"İNSAN-I KÂMIL"**lik görevi de kendisinden cem etmiş olduğundan, **"Gavs-ı Â'zâm"** lakabıyla bilinir.

İkinci **"İNSAN-I KÂMIL" Abdülkerim Ceylî** ya da diğer ifade şekliyle **Geylânî** ise, çok eserler yazmıştır hakikat bahsinde ve marifetullâh bahsinde; ki bunların içinde en çok bilineni **"Geçmişin ve geleceğin ilmini kendinde toplamış olan İnsan-ı Kâmil"** adıyla kaleme aldığıdır. Bizde kısaca **"İnsan-ı Kâmil"** diye bilinir.

"Fetih" ehli olan görevliler Dünya üzerinde tüm cereyan eden işlere vâkıftırlar. **"Keşif"** ehli ise sadece görev alanı ile sınırlıdırlar.

Her bir görev düzeyindeki velî, ancak kendi düzeyinde olanı ve altındakini bilir.

Üst grubu ise, sadece onunla temasta olan alt grubun başkanı bilir.

Bir de **"Divan"**a katılanlar, kendi üstlerindekileri bu vesile ile bilirler!.. Bunların arasında Endonezyalı, Arab, Pakistanlı, Afganistanlı, Türkiyeli ve daha başka isimli topluluklardan zevât mevcuttur.

Bu konudan, bu kitapta daha fazla söz etmeyeceğiz!..

Ancak böylesine bir görevin ve böylesine görevlilerin varlığının da bilinmesi yönünden bu kadarıyla söz etmek gereğini duyduk.

36

ÇOK ÖNEMLİ DAR GÖRÜŞ HATALARI

Allâhû Teâlâ'yı, âlemi ve âlemde yürürlükte olan kanunları bilememekten ileri gelen bazı önemli görüş hatalarına da bu bölümde değinmek istiyoruz. Günümüzün en önemli dargörüş hatâları şunlardır:

1- Varlığın tekliğini (vahdet) kabul sonucu, insanın madde ötesi bir varlık olduğunu benimsemek suretiyle, bedenen yapılması zorunlu birtakım ibadetleri yapma gereğini duymamak.

2- Tamamıyla şekil üzerinde durup, işin hâl ve tefekkür yönünden mahrum kalarak; şekle uymayanları son derece cahilane bir şekilde **"kâfirlik"** ile itham etmek, **parmağını kıpırdatanı cehenneme** gitmekle itham etmek!..

3- Hayalinde, mantığına ve şartlanmalarına uygun bir **"Tanrı"** yaratıp, ona **"ALLÂH"** adını takmak ve sonra da herkesin davranışlarını, o kendi ilâhına göre yorumlamak!..

4- **Kur'ân-ı Kerîm**'de varlığı uzun uzun ve açık seçik bildirilmiş olan **"CİN"** ve **"MELEK"** gibi varlıkları inkâr edip, onları **"mikrop"** veya **"şeytanî duygular"** gibi çeşitli yorumlar ile tevil edip; beş duyu dünyası içinde hapis yaşamak.

5- **“İlim Çin’de olsa alınız”; “Hikmet müminin yitiğidir, onu nerede bulsa alır”** şeklindeki **Allâh Rasûlü emirlerine** kulak tıkayıp, **“sadece bir kişinin”** ağzından ilim ve hikmet çıkar zannıyla hayatlarını heba edenler.

6- **DİN** konusunda herhangi bir araştırma yapmadan; dinin bildirdiklerini inkâr mahiyetinde olan, **spiritizma, ruh çağırma, ruhlarla görüşme, uzaylılarla görüşme** gibi konulara kapılıp; Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın ölüm ötesine dair bildirdiklerinden mahrum kalma!.. Neticesi, gereği gibi gideceği ortama hazırlanamama ve ebedî hüsran!..

7- Elinde sihirli kılıç, beyaz atlı(!) **MEHDİ** bekleyip; bu beklenti içinde ömrünü boşa harcamak!..

8- **DİN’i siyasî bir olay sanıp, devletin rejimini yıkmak, değiştirmek için uğraşıp; esas yapılması gerekenlerden haberi olmayanlar.**

9- **DİN** âhiret işidir, deyip; **dini âhirette lazım sanarak, ölüm ötesi** gerçeklerden habersiz bir biçimde sırf dünya için yaşayanlar.

10- **Allâh**’ı ötelerde bir koltuğa oturtup, dini insanların dünya üzerinde huzur ve sükûn içinde yaşamaları için **Allâh Rasûlü** tarafından icat edilmiş bir nizam olarak mütalaa edenler.

37

"TEK"LİK ANLAYIŞIYLA, ZÂHİR EMİRLERİ TERK HATASI

1 - Başta **Kur'ân-ı Kerîm**'deki sayısız âyetler ve bunlara açıklık getiren çeşitli hadisler olmak üzere Hz. **Âli**'den **Abdulkâdir Geylânî**'ye, **Muhyiddini Arabî**'ye ve nihayet **"İnsan-ı Kâmil"** yazarı **Abdülkerîm el Ciylî**'ye kadar sayısız zevât; varlığın aslının, orijininin, **Allâh** olduğunu, varlıkta **Allâh**'tan gayrı mevcut olmadığını ispatlamışlar ve açıklamışlardır.

Zaten günümüz ilmî çalışmaları dahi bu TEK asıldan gelme görüşünü, varlığın orijinde TEK olduğunu, lise düzeyi eğitiminde öğretmektedir.

Bu, artık günümüzde **gizli saklı sır** olmaktan çıkmıştır. Bunu **çok gizli tarikat** sırrı imiş gibi saklamak, çağımızda değil, asırlar öncesindeki hayal dünyasında yaşamaktan ileri gelir.

Ancak…

Burada dikkatlerden kaçmaması gereken çok çok önemli bir husus da vardır ki o da şudur:

Varlık, dün ne ise, bugün de odur; ve yarın da o olacaktır!..

Yani, varlıkta nasıl dün yürürlükte olan bazı kanunlar, nizamlar, sistemler, tabii denen âdetler mevcut idiyse; bunlar aynı ile bugün de mevcuttur.

"ALLÂH'IN KANUNLARINDA (SÜNNETULLÂH) ASLA DEĞİŞME OLMAZ" (17.İsra': 77) âyetini hatırlayalım.

Senin varlığın, her ne kadar **"HAK"**kın varlığı dışında değilse de; buna rağmen yeme-içme kanununun dışına çıktığın zaman, nasıl bu beden ayakta duramaz hâle geliyorsa; aynı şekilde ölüm ötesi bedeninin de tâbi olduğu kanunlar söz konusudur!.. Onlara uymak zorundasın!..

Şayet sen, **"ibadet"** ismi ile tanımlanan bu çalışmaları yapmazsan; kim olursan ol, hangi mertebede kendini kabul edersen et, gittiğin ortamın değişmez şartlarına tâbi olacaksındır!..

BÂTIN ismi yönünden varlığın **TEK**'liği ne kadar gerçek ise; **ZÂHİR ismi yönünden de, kanunlar ve nizamlar dünyasının varlığı o kadar gerçektir!..**

Kendini hangi mertebede hissedersen hisset, bugün bu beden şartları içinde yaşıyorsan, yarın da bugünkü bedeninin yeteneklerine sahip ikinci bir beden içinde ölüm ötesi ebedî yaşama devam edeceksin.

Bugün su seni boğuyor, ateş yakıyorsa, yarın da o ortamın suyu seni boğacak, ateşi yakacaktır!.. Bu kaçınılmazdır!..

Rasûlullâh (aleyhisselâm), bugünkü beden dolayısı ile alınması gerekli tedbirler konusunda nasıl uyarıda bulunmuş ise; ölüm ötesine dair şartlar için de öylesine uyarılarda bulunmuş; o ortamın zaruri kıldığı tedbirler ne ise, onları **"İBADET"** adı altında bizlere iletmiştir.

Şimdi bir kişi, ben **"HAKK'IM"** diyerek, birtakım tedbirlere başvurmadan ateşe kendini attığında nasıl yanarsa; **"BEN HAKK'IM"** diyen bu kişi aynı şekilde ölüm ötesinde de o günün ateşi içinde, çaresizlik içinde yanacaktır!.. **Bilgisi, hissedişi asla kendini kurtaramayacaktır.**

“Sana yakîn gelene (benliğinin yokluğunu fark edene kadar -ölüm hakikatin fark edilmesi hâlidir- Vâhid’ül Kahhâr’ın yaşanmasına) **kadar, Rabbine ibadet et** (benliğin varolduğu sürece Rabbine kulluğa, ibadete devam et, tâ ki yakîn gelene kadar; yakîn sonrasında ise bunun doğal sonucu Rabbinin kulluğu devam eder zaten)**!”** (15.Hicr: 99) âyetine gelince ise.

“YAKÎN” gelene, yani gerçeği görene, tadana kadar **“İBADET”** hükmüyle fiillere devam et, demektir bu!..

Demek değildir ki, yakîn gelince, ibadeti terk et!..

Bu şu demektir: Gerçeği görene, hissedene, tadana kadar **“ibadet”** hükmüyle fiillerine devam; bundan sonra da **“Kendini ortadan kaldırmış olarak bırak Allâh’ın fiilleri şeklinde onlar devam etsin!..”**

Buna, geçmiş hakiki vahdet ehli zevât **“Ubûdet”** ismini takmışlardı.

Kısaca bir önemli noktaya değinelim.

Tasavvuf, **fenâfillâh** ve **bakâbillâh** isimli iki aşamaya dayanır;

Birinci aşamada varlığın aslına özüne erişilir; ikinci aşamada da Orijinal varlığın bakışı ile âlemler seyredilir.

İşte birinci seyir, **“BÂTIN”** ismi mânâsı içinde yapılan bir seyirdir; ikinci seyir ise **“ZÂHİR”** ismi yönüyle yapılan bir seyirdir.

Tasavvufa girenlerin pek çoğu bu ikinci seyir devresine geçemezler!.. Bu sebeple de işin sadece **Tevhid** görüşü denen, birinci seyir yanında kalarak; pek çok şeyin hakkını vermekten geri kalırlar!.. Oysa bu kişiler dairenin ikinci yarısına geçip, şuur boyutunda, **“Bâtınî”** gerçeklerin **“Hak”** olduğu gibi; **“Zâhir”** boyutunda da bu ortama ait gerçeklerin **“Hak”** olduğunu görebilselerdi mutlaka fiilleri başka olacaktı.

Esasen bu konuyu önceki bölümlerde daha geniş bir şekilde de ele almıştık. Şimdi meseleyi şöyle toparlayalım.

Vahdet konusu **şuur boyutunda yaşanan bir gerçektir!** Zâhir boyutu ise kendi kanunları içersinde akar gider!.. Bu sebeple, bugün zâhir yönünde nasıl birtakım şeyler yapmak mecburiyeti söz konusu ise, aynı şekilde ölüm ötesi yaşam bakımından da, aynı şekilde birtakım fiilleri yerine getirme mecburiyeti vardır; ve bunları tatbik etmeyenler, bu eksikliklerinin azabını çekerler!..

38

TAASSUB EHLİNİN BÜYÜK YANILGISI

2 - Gelelim ikinci bölüm büyük yanılgı içinde olanlara...

Bunların bir kısmı kendilerini **"şeriatçı"** diye isimlendirir, bir kısmı da **"tarikatçı"** olduklarını, falan ya da filan tarikata mensup olduklarını söylerler.

Oysa ne **şeriatı** anlamışlardır, ne de **tarikatın** ne olduğundan haberleri vardır.

Zaten, başlarındaki kişinin de genellikle **tasavvuftan** haberi yoktur!..

Çevrelerine, genellikle bir şeyden haberi olmayan, son derece saf ve iyi niyetli insanları toplamışlardır ve bunlara eskilerin menkıbelerini anlatarak, iyi ahlâk dersleri vererek, günlerini geçirmektedirler. Hatta bir kısmı farkında olmadan **CİNLERİN hükmü** altına girmiştir!..

Kendilerine, ya da fikirlerine karşı çıkanları ise hemen **"kâfirlik"**le suçlayarak, saltanatlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar.

"KİM BİR İMAN SAHİBİ KİŞİYE KÂFİR DERSE ONU ÖLDÜRMÜŞ OLUR." (Tırmızî)

Şeklindeki Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) hükmünce kendileri defalarca küfre düşerler ve bunun farkında bile olmazlar cahillikleri yüzünden!..

Bu gibi kişiler, işin **mânâ yönünü ihmâl edip**, tefekkür yönünü ihmâl edip, **sadece görünüş** yönü üzerinde dururlar, ki bu yüzden kayıpları hadsiz hesapsız olur!..

Onlar için önemli olan sadece **çarşaftır, takkedir, poturdur cüppedir, sakaldır!..**

Onlara inanan cahil, din ilminden yoksun kişiler de, o yanlış gözlüğü taktıkları için, tamamıyla işin gerçeğinden uzak bir dünyada yaşalar!..

Kesin olarak bilelim ki… Kelime-i şehâdeti söyleyen, beş vakit namazını kılan, orucunu tutan, hac görevini yerine getirmiş ve zekâtını veren bir kişi için ne kadar büyük kusurları olursa olsun **kâfir denmez!..** Bir kişinin cennetlik ya da cehennemlik olduğu, son anına kadar bilinemez!.. Ancak fiili için bu fiil kendisine azap getirici bir fiildir, diyebiliriz. Şu fiili kendisinin cehenneme gitmesine vesile olabilir, diyebiliriz; lâkin tutup da, şu fiili yaptı veya yapıyor, dolayısı ile **cehennemliktir, asla diyemeyiz!..**

Kim bunu derse, kendi ifadesi ile dini bilmediğini belgelemiş olur ve **din ilmine sahip olanlar katında zavallı duruma düşürmüş olur kendini.**

Bilvesile şunu anlatmaya çalışalım. Din'de yapılması gereken şeyler bellidir, yapılmaması gereken şeyler bellidir.

Kadının ziynet yerlerini göstermeyecek şekilde **örtünmesi** de **Kur'ân-ı Kerîm** hükümlerine göre **farzlardan biridir.**

Ancak bir kadın; **"evet bu Allâh'ın hükmüdür ancak ben bunu yerine getiremiyorum" derse**, bu sözü ve inancı ile **Allâh** diler affeder; diler cezalandırır ama asla **bu kadın kâfir olmaz!..**

Kur'ân-ı Kerîm âyetlerinden birini reddedip, kabul etmeyen, dini reddetmiş olur. Çünkü din bir bütündür, bir paket hâlindedir!.. Ya tümüyle kabul edilir, ya da reddedilir!..

Peki, tümüyle kabulü zorunlu olan nedir?..

Kur'ân-ı Kerîm ve Allâh Rasûlü'nün hadisleri!..

Daha sonra gelen kişilerin yorumlarını red asla kişiyi dinden çıkarmaz!..

Ayrıca **"Kur'ân hükümlerini, Allâh Rasûlü'nün söylediklerini kabul ediyorum, ama bugün için onları tatbik edemiyorum"** diyen kişi de, dini reddetmiş değildir!..

Bu asırda bu hükümler geçerli olamaz, din hükümleri günümüz için geçerli değildir, diyen ise dini reddetme durumundadır.

Biz bu kitabımızda, Din'in hayalî düşünceler ya da beşerî nizam gereği getirilmiş hükümler bütünü olmayıp; tamamıyla fizik-şimik (kimya) elektromanyetik yapı taşları ve şartlarıyla ilgili, insanın geleceğini çeşitli tehlikelerden korumaya yönelik; ve insanın kendi aslını, orijinalini tanımaya matuf hükümler bütünü olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Dileyen ile tasavvuf boyutunda, dileyen ile zâhir boyutunda, dileyen ile de günümüz ilmi düzeyinde konuyu en etraflı bir biçimde tartışmaya açığız.

Yanlışımızı bulan, kitap yazıp delilini açıklar!.. Gizli toplantıda arkamızdan gıybet yapmaz.

Zira günümüz ilmi dolayısı ile, artık tartışılamayacak şey kalmamıştır. Din'deki her hükmün, günümüz ilmiyle izahı mümkün hâle gelmiştir.

Din böylesine ilimle izah edilebilir durumda iken, hâlâ asırlar öncesinin yetersizliği içinde, **sadece insanları korkutma ve itham yöntemiyle** çalışmak, topluma hizmet açısından asla yararlı olmaz.

Evet, şimdi bu konuyu özetleyelim. **Kur'ân-ı Kerîm** ve Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın hükümlerini tüm olarak kabul eden bir kişi, dindeki eksikleri yüzünden günah (ya da bir diğer ifade ile NEGATİF yük) yüklenir. Ancak bunlardan kurtulması için de dinde çeşitli yollar gösterilmiştir. Bu yollara başvurmakla kendini arındırabilir!.. Bu kusurları dolayısıyla da, asla dini inkâr anlamına **"kâfir"** denmez!.. Diyen ise, kendi cahilliğini açıklamış olur.

Potur, cübbe, fes, fesli dolak gibi şeylerin dinde asla yeri yoktur!.. Sakal, ne imanın şartları arasında, ne de İslâm'ın şartları arasında mevcut değildir!.. Dolayısıyla sakalsız kişiyi müslüman saymamak, ancak din konusundaki cahillikten ileri gelir!.. Bütün bunları değerlendirebilmek için akıl şarttır!..

Bugün bir teybe ya da bilgisayara bütün âyetleri ve hadisleri yükleyebilir ve istediğiniz anda da konusuna göre hepsini anında harf eksiksiz okuyabilir, dinleyebilirsiniz.

Din âlimi demek, kendisine naklolanları kendisinden sonrakilere nakletmek demek değildir!..

O bilgileri anlayıp, günün şartlarına göre izah edip, günün şartlarına göre cevap verebilmek demektir.

Dinin neden geldiğini, dindeki hükümlerin hangi gayelere yönelik olarak konduğunu; uyulmaması hâlinde kişiye neler kaybettireceğini, o günün şartları içinde izah edemeyen kişi, **din âlimi değil din nakilcisidir!..** Artık burada feraset dinleyene kalmıştır!!!

Günümüzde **din adamının görevi**, eskiden beri bilinen ve bağışıklık kazanılarak dinlenmek bile istenilmeyen din bilgilerini, **eski şekliyle tekrarlamak olmayıp; Din'i bugünün ilmiyle insanlara izah etmek**; tatbik edilmesinin neler kazandıracağını; tatbik edilmemesinin de neler kaybettireceğini, karşısındakilere günümüz ilmiyle idrak ettirmektir.

Yoksa günümüzde, **“şunu yaparsan cehennemliksin, bunu yaparsan cennetliksin”** gibi ifadelere karşı artık beyinler bağışıklık kazanmıştır!..

Şunu da bu bölümde ilave etmeden geçemeyeceğim:

Tasavvuftan murat, “Vahdet”tir!..

Tarikat yoldur ki, kişiyi **“Hakikate”** ulaştırır.

Hakikate erdirmeyen tarikat ise, ya iyi ahlâk derneğidir; ya da dinin zâhirî hükümlerini anlatan herhangi bir hocaefendinin toplantısı!..

Kendi varlığının ne olduğunu sana bildirmeyen yol, işin sadece zâhiriyle, seni gelecek tehlikelerden sakındırmaya çalışan bir kişinin çevresidir.

Esasen dinin zâhirî yönünü bilmeden, tasavvuf hakkında belirli bir kültür sahibi olmadan, falanca **“büyük adam”** dedi diye **körü körüne gidip, filancaya bağlanmak son derece büyük bir risktir.** Zira heba olan, **boşa giden senelerin telafisi asla mümkün değildir.**

Üstelik bu süre içinde, doğru zannıyla kabullendiğiniz yanlışları doğrultmanız ve onların zararlarından kendinizi arındırabilmeniz oldukça geniş bir zaman ve son derece büyük çaba isteyecektir.

Bugüne kadar öğrendiklerinizi, bu kitapta okuduklarınız ile kıyaslayabileceğiniz gibi; size kolaylık olması itibarıyla, sıralayacağımız aşağıdaki sorulara da vereceğiniz cevaplar ile bilgilerinizi kontrol edebilirsiniz:

“Allâh” isminin mânâsıyla bağlantınız nedir?.. Hangi işleri siz yapıyorsunuz, hangi işler **Allâh**’tandır?..

“Ben” dediğiniz varlık nedir; hangi özelliklere sahiptir?.. Ölüm ötesi yaşamınız nasıl olacaktır?..

Kabir hayatı nasıldır, nerededir, kaç türlüdür?..

Yeniden dünyaya dönmek söz konusu mudur?.. Yeniden bedenlenmek, bu dünyaya geri gelmek şeklinde midir; yoksa tüm insanlık, kıyamet denen olayla yok olduktan sonra mıdır?..

İnsanın dünya hayatında tüm yaptıklarından dolayı bir mesûliyeti var mıdır? Yoksa yaptığı yanına kâr mı kalacaktır?..

Hesap nerede, ne şekilde, neden verilecektir?..

Geleceğe dönük birtakım tehlikelerden insanın kendisini kurtarabilmesi mümkün müdür; şayet mümkün ise nasıl?..

Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın bildirdiği emirler ve yasaklar hasbelkader gelmiş, **Allâh**'ın keyfince konmuş sınırlar mıdır? Yoksa bir kanun, nizam gereği olarak uyulması zorunlu kurallar mıdır?..

Ceza nedir?..

Allâhû Teâlâ'nın cezalandırması ne demektir?..

Cennet ve cehennem nedir?.. Niçin ebedîdir?.. Cehennem maddi midir, manevî midir, yoksa her ikisi de var mıdır?

Zât cenneti, Sıfat cenneti, Esmâ cenneti ve Efâl cenneti diye bildirilen ve her birinin iki yönü olan 8 cennet nedir, nerededir, nedendir, nasıl elde edilirler?..

Allâhû Teâlâ'ya vâsıl olmak ne demektir?.. Bu Dünya'da mı elde edilir, yoksa ölüm ötesinde oluşacak bir hâl midir?.. Mekânı olanın, mekândan berî olana ulaşması nasıl olur?..

Ölüm ötesi yaşamda terakki var mıdır?.. Burada elde edilemeyen şeylerin orada elde edilmesi mümkün müdür?.. Ölüm ötesinde elde edilecek şeyler nelerdir?

Ölüm ötesi yaşam yeri neresidir?

Ölüm nedir ve ölüm ötesi yaşam kaç türlüdür?..

İmtihan nedir? Bizi imtihan eden biri mi var?.. Niye imtihan?..

Kul kimdir?.. Kulluk nedir?.. Kaç türlü kulluk vardır?..

"İnsan" beden midir; ruh mudur; bunların ötesinde bir şey midir veya bunların hepsi midir; yahut bunların bir ikisi midir?

Evet, bugüne kadar içinde bulunduğunuz çalışmalar, şayet size bu soruların cevaplarını verdiremiyorsa, artık hiç boşa harcayacak vaktiniz yok demektir?

Zira geleceği, geleceğin önemini, geleceğin getireceklerini idrak edememişseniz, muhakkak ki anınızı da gereğince değerlendiremiyorsunuz.

Şayet; **"*Canım, Allâh ne istemişse o olur, nasıl olsa ben sırtımı falancaya dayadım o beni orada kurtarır*"** gibi düşünceler sizi kandırıyor ise, buyurun devam edin. Ama siz gereken çalışmaları yapmadan falancanın size hiçbir yararı olamayacağını anladığınız günde, iş işten geçmiş olursa, o takdirde ne yapacaksınız?..

Gereken çalışmaları yapmadan ölümü tadanların hepsi de:

"**Nihayet onlardan birine ölüm geldiğinde dedi ki: 'Rabbim beni** (dünya yaşamına) **geri döndür.'"** (23.Mu'minûn: 99)

Meâlinde çok kere tekrarlanan âyet, yapılması gereken bütün çalışmaların ancak dünya hayatında mümkün olabileceğini; bu çalışmaları yapmadan ölenlerin ise bütün pişmanlıklarına rağmen çaresizlik içinde kalacaklarını açık seçik vurgulamaktadır.

39

"TANRI" ile "ALLÂH" KAVRAMI FARKINI BİLMEMEK

3 - Hayaline, mantığına ve şartlanmalarına uygun bir ilâhı kafanda yaratıp ona "Allâh" adını takmak; sonra da herkesi o kafanda yarattığın ilâha göre yargılamak.

Günümüzde insanların büyük çoğunluğu kafalarında tasavvur edip gökte bir koltuğa oturttukları **"Tanrı"**ya tapmaktadırlar. *Bu **Tanrı** şu kadar ya da bu kadar büyüktür!.. Bazen insanların işlerine karışır, bazen de onları kendi hâline bırakır!!! Kimi zaman onları sever, kimi zaman yaptıklarına üzülür ama bir türlü onlara müdahale de edemez!.. Kâh kimilerinden hesap sorar; kâh da milyonlarla insanı katleden, süründüren zâlimlere hiçbir şey yapmayıp onları seyreder!!! Bazen Yahudilerin ilâhı olur, bazen Hristiyanların, bazen mecûsilerin, bazen diğerlerinin, bazen de hiçbirinin!.. Başlar sıkıştığında O'na sığınılır ve herkesin kendi zannına göre, icabeti beklenir; ancak ne yazık ki, çok kere istenen cevap alınmaz!!! Bu defa da bu durum bir sebebe bağlanır.*

*Bu **Tanrı** herkese bir diğerinin istek ve arzularına göre davranmak zorundadır!?. Aksi takdirde ilâhlığından şüphe edilir!..*

“Sen şunu yapmadın, Allâh da seni şöyle yapacak” *diye ahkâm kesilip; herkes* ***“kendi yarattığı, tasavvurundaki TANRISIYLA”*** *karşısındakini tehdit eder!.. Kendine dönük olarak da, çeşitli nimetler beklentisi içine girilir, ne tür fiiller içinde olunursa olunsun.*

Oysa... Evet, oysa...

Kendi hayalimizde kendi arzu, şartlanma, yapısal özelliklerimize göre icat ettiğimiz **“*Tanrıyı*”** bir süre için bir yana bırakabilsek de; İslâm Dini’nin anlattığı **ÂLEMLERİN RABBİ OLAN**, **“Allâh İsmiyle İşaret Edilen”** anlayışını kavrasak!..

Gerçeklerin; hayalimizde varedip, besleyip, geliştirdiğimiz “TANRI” anlayışı ile hiç bağdaşmadığını bir idrak edebilsek!..

Yaşamı düzenleyen gerçeklerin; yaşamda, kendi boyutları içinde değişmez kanunlar şeklinde gelişen tabiat mucizesinin, şifrelerini çözmeye çalışsak.

“Allâh İsmiyle İşaret Edilen” varlığın nizamını, kanunlarını, sistemini, **neyi niye, nasıl, neden** varettiğini anlayabilsek. Muhakkak ki yaşama bakış açımız çok büyük açılarla değişecek ve her şeyi çok daha iyi anlayabileceğiz!..

Aksi takdirde…

Kozamızda, çevremizde bir kat daha iplik örecek; kozamızdan başımızı çıkarmayı, gerçekleri görmeyi, gerçeklerin âlemini, uçmayı istemememiz dolayısı ile de gözümüzü kaynar suda açacağız!..

İş işten geçtikten sonra da… Ne yazık ki, o günde hiçbir mazeret kabul edilmeyecektir!..

Herhangi bir konuda, herhangi bir âyete ya da hadise dayanmayan bir biçimde, **“bu iş şöyledir veya böyledir”** şeklinde verilen hükümler; yahut geleceğe dönük bir biçimde **“Allâh şöyle yapar”** gibi verilen indî hükümler; genellikle hep bizim **“hayalimizdeki ilâh”**a dayanan indî hükümlerdir!.. Ve bunlardan dolayı da pişman olmamız büyük bir ihtimal mukadderdir!..

Öyle ise...

Önce, **“*hayalimizdeki TANRIYI*”** bir yana koyup, **“Âlemlerin Rabbi Allâh”**ı öğrenmek mecburiyetindeyiz!.. Aksi takdirde cehaletimizin bize vereceği zararları şu dünya hayatında idrak etmemize asla imkân olmaz.

Ne olursa olsun; kimse hakkında bir hüküm vermeyelim ve **“Yaptığının neticesine kendisi katlanacaktır. Hüküm Allâh’a aittir”** diyerek kişisel yorumları terk edelim.

Zaten, biz başkalarını yargılamak için değil; **Allâh**’ı bu dünya hayatında bilmek ve onun yarattığı âlemleri, kanunları, sistemleri idrak edip, gereğini yaşamak ve ölüm ötesi yaşama hazırlanmak için varız!..

Şunu da unutmayalım ki, sporun her türünün, oyunun her türünün kendisi için geçerli olan bir kitabı, bir kurallar toplamı vardır!.. Siz o sporu veya o oyunu oynamak istiyorsanız; o kurallara uymak mecburiyetindesiniz! Oyun içinde canınızın istediği gibi yeni kurallar getiremezsiniz! Basket oynarken, topu ayağınıza alıp süremez; futbol oynarken topu elinize alıp koşamazsınız.

İslâm Dini’nin kurallarını da Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) açıklamıştır.

Dileyen uyar; dileyen uymaz!.. Ve neticesine katlanır!

Ama şurası kesindir ki, kimse dinin hükümlerini, kendi arzusuna, zevkine, keyfine göre değiştiremez!..

Yorumda hürsünüz.

Fikirde hürsünüz.

Fiilde hürsünüz.

Ama dinin hükümlerini değiştirme hususunda asla böyle bir hürriyetiniz mevcut değildir!..

Çünkü **Allâh Rasûlü, kendisinden sonra bir Nebi gelmeyeceğini müslümanlara duyurmuştur. Dinin kesin hükümlerini de ancak bir Nebi değiştirebileceğine göre; demek ki bu yol insanlık yaşadıkça kapalıdır!..**

Öyle ise Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın getirdiklerini kabul edip etmemekte hürüz ve bunun neticesine de mutlaka katlanacağız!..

Asla kafamızdaki hayalî ilâha uygun bir şekilde yeni dinî kurallar düşünmeyelim.

Asla kafamızdaki hayalî ilâha göre kullar, insanlar, davranışlar, kendimize göre bir dünya düşünmeyelim!.. Çünkü gerçeklerle kesinlikle bağdaşmayacak olan bu hayaller yüzünden çok büyük acılara kendi kendimizi atmış olacağız.

Gerçekler nedir? Eğer bunu bugün düşünmüyor, araştırmıyor, tartışmıyorsak; kısacası beynimizi kullanmasını bilmiyorsak, çok yazık!..

40

CİNLERİ ve MELEKLERİ İNKÂR GAFLETİ

4 - Kur'ân-ı Kerîm'de açık seçik ve uzun uzun pek çok âyetlerde anlatılan mefhumlar mevcut. "CİN" **ya da** "MELEK" **denilen varlıklar çeşitli yönleriyle anlatılıyor.**[2]

Ancak günümüzde kendini beş duyu kaydından kurtaramayan kişiler; ya da farkında olmadan "CİN"lerin hükmü altına girmiş olanlar **bu kelimeleri tevil ederek gerçeğinden saptırmaya çalışıyorlar.**

Sizi etkileyen, yanınızdaki **cinden** nasıl bahsediyor **Allâh Rasûlü?..**

Evet, insanın yanında daima var olan **"iki"**liden birisi **"CİN"**dir, diğeri de **"MELEK".** Bunlar sürekli olarak kendi yapılarının ve mânâlarının gereği olarak insanın beynine mesajlar yollar dururlar.

"CİN"den olan, genellikle kişiyi, maddeye, bedene, dünyada bırakılıp gidilecek şeylerle uğraşmaya; ölüm ötesini ciddiye

---

[2] Bu konuda en geniş bilgiyi yeni bilgilerle genişletilmiş **"RUH İNSAN CİN"** isimli kitabımızda bulabilirsiniz.

almamaya sevkeder; velev ki hatırlansa, akabinde bu düşünceyi unutturacak işlere yönelmeyi telkin eder!.. Ve kişinin tabiatı da bu işlere müsait ise, artık kendini bu türden iteklemelere kaptırır gider!..

İşte insanların farkında olmadan **"Cin"**in hükmü altına girmesi olayı böylece gerçekleşir.

Bu itişlere karşı ise, insanın kendini tek kurtarma aracı **"ilim"**dir!.. İlim yoluyla kendini, karşısındakini tanıyacak ve ona karşı başvurulması gerekli tedbirleri alacaktır.

"Cin"lere karşı kişide **"koruyucu manyetik alan oluşturan"** zikir şudur:

"Lâ havle velâ kuvvete illâ Billâh"

"<u>Rabbi inniy messeniyeş şeytanu Bi nusbin ve azâb; Rabbi eûzü BiKE min hemezâtiş şeyâtıyn ve eûzü BiKE Rabbi en yahdurûn. Ve hıfzan min külli şeytanin mârid.</u>" (38.Sâd: 41 – 23.Mu'minûn: 97-98 – 37.Sâffât: 7)

Keza rüya hâlinde bile, **"kâbus"** adı verilen görüntüler anında, ya da **"cin"**lerin musallat olmaları hâlinde, bunlar birkaç yüz defa okunursa, üzerinizden bu baskının derhâl kalktığını görürsünüz.

"İblis" adıyla bilinen ve **"şeytan"** lakabıyla tanınan varlık **"CİN"** sınıfından bir tür olup; din konusunda yeterli bilgiye sahip olmayanların sandığı üzere **"melek"** değildir!.. Bu hususa şu âyette işaret edilir:

"Hani biz meleklere 'Secde edin Âdem'e' dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler! İblis CİN (türün)**dendi…"** (18.Kehf: 50)

"Şeytan" lakabını taşıyan **"İblis"** isimli **"cin"** sınıfından varlığın neslinden oluşmuş türler, genelde insanları gerçekler istikametinde yaşamaktan saptırıcı fikirleri, sürekli olarak insanlara ilham ederler ve o yolda çeşitli arzulara sürüklerler.

Her insanın yanında bir de **“CİN”** sınıfından arkadaşı olduğuna şu hadîs-î şerîfler işaret eder. Sahihi Müslim’den;

Abdullah İbn-i Mesûd (radıyallâhu anh) naklediyor.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

– Sizden kimse istisna olmaksızın, her birinizin “CİN”den olan bir karîni vardır.

Sahabe sordu:

– Yâ Rasûlullâh!.. Sana da bir karîn tevkil edilmiş mi?

– Bana da öyledir!.. Ancak Allâh ona karşı bana yardım etti de, o müslüman oldu ve artık bana hayırdan başka bir şey tavsiye etmiyor.

İkinci bir hadiste de şöyle buyruluyor:

“İnsana “cin**”den bir karîn ve “**melek**”lerden bir karîn tevkil edilmiştir!..”**

Evet, her doğan büyüyen insanın yanında **“iki”** vardır. Bunların biri **“cin”** diğeri de **“melek”** türündendir!..

Biri, insanı gerçekten saptırmaya gayret eder, diğeri de gerçeklere göre yaşamaya sevkeder!.. Sürekli yapıları doğrultusunda fikirler oluşturacak telkinlerde bulunurlar.

Şayet **“CİN”** olan hâkim gelirse, o kişi farkında olmadan **“cinlerin hükmü altına aldıklarından”** olmuş olur ki, bu;

“(Allâh) **onları topluca haşrettiği gün: “Ey cin topluluğu, gerçekten insanların çoğunluğunu hükmünüz altına aldınız** (hakikatten uzaklaştırdınız)**!”** (der)**...”** (6.En’am: 128) âyetinde anlatılmıştır.

"RUH İNSAN CİN" isimli kitabımızda da izah ettiğimiz üzere, bunların yani **"CİN"** kelimesiyle tanımlanan varlıkların en büyük zevki ve birbirlerine olan üstünlükleri, genelde aldattıkları, kandırdıkları insan sayısıncadır. Bu hususa da şu hadîs-î şerîf işaret etmektedir:

Cabir (radıyallâhu anh)'dan naklolunmuştur; **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) buyurmuştur:

– Şeytan, kendi askerlerini bölük bölük gönderir. Müteâkiben onlar insanlar aralarında fitneler koparırlar. Neticede kendi nazarında, onların en büyük rütbelisi, fitnesi en büyük olandır!..

İşte böylece, günümüzün pek çok anında, yanımızdaki bu **cinlerin beynimize** gönderdiği sayısız **"vehimle"** yanlış fikirlerle yaşar ve çoğu zaman da onları gerçek sanarak, büyük yanılgılara düşeriz!..

Oysa…

İnsanın bedeni, hücresel yapısı, ana hammaddesi itibarıyla nasıl ki su ve mineraller karışımı olarak; 1400 sene öncesinin anlayışına da hitap etmesi amacıyla **"TOPRAK"** diye tarif ve tavsif edilen nesne ise...

Aynı şekilde **"CİN"** adı verilen varlığın da bir tür **"ışın"** olan bedeni, o günün anlayışına ve ifade tarzına uygun olarak;

"DUMANSIZ ATEŞ",

"HÜCRELERE NÜFUZ EDEN ATEŞ",

"ZEHİRLEYİCİ ATEŞ" gibi tâbirler ile tarif ve tavsif edilmiştir.

Yine **Kur'ân-ı Kerîm**'de, **"ŞEYTAN"** denilen varlığın bir **"CİN"** olduğu anlatılmış, bu vesile ile de şuur boyutundaki yüceliğin, bedensel üstünlüklerden daha yüce olduğuna değinilmiştir.

"CİN" denilen varlıklarla ilgili olarak **"RUH İNSAN CİN"** isimli **1972** senesinde yazmış olduğumuz kitabın genişletilmiş baskısında

yeterli bilgi verdiğimiz için, burada daha fazla bu konuya yer ayırmak istemiyorum. Arzu eden bu kitabı tetkik edebilir.

Esasen **Kur'ân-ı Kerîm**'de, **"İnsanların ekseriyetinin cinlerin hükmü altına girmiş olduğu"** açık seçik anlatılmaktadır.

Onların insanları yanlış görüşlere saptırarak, gerçeklerin gereğini tatbik etmekten mahrum bıraktığı izah edilmektedir. Ve onlara kanılmaması için de geleceğe dönük gerçekler, idraklar, gözler önüne serilmektedir.

Buna rağmen bir kişi **Allâh Rasûlü**'nün bildirdiği gerçeklere inanmayıp da; **"MEDYUMLUK"** adı arkasında **"RUHLAR"** kisvesine bürünen **"CİN"**lerin bildirdiklerine tâbi olursa; artık kendi âkıbetine kendi karar vermiş olur ki... Yarın gerçeklerle karşılaştığı zaman içine düşeceği pişmanlık hiçbir yarar sağlamaz!..

Bunun izahına bu kitapta daha fazla girmek istemiyorum.

İkinci olarak insanın yanında bulunan da, **"melek"**tir!..

Evet...

"MELEK"lere gelince…

"CİN"lerin yapısı elektromanyetik dalgalara dönük bir tür radyasyon olmasına karşılık; **"MELEK"** denilen varlıkların yapısının ana cevheri, foton türlerinden bir yapıdır. **"NÛRÂNİ"dir yapıları...**

Hatta bir diğer ifade ile şöyle izaha çalışayım:

Biz sayısız türden ışınları incelerken, aslında **"Melek"**lerin orijin yapısını incelemekteyiz ve bunun bilincinde değiliz!..

Olayı şu misal ile idraklara yaklaştırmaya çalışayım.

Bir insanı süper boyutlardaki elektron mikroskobun altına yatırdınız ve karşınızda hücreleri oluşturan elemanlar çıktı ve siz, insanı inceleme bilgisinden ve insan bilincinden uzak bir şekilde,

hücre, DNA, molekül incelemesi yaptığınız görüşündesiniz; ancak incelediğiniz şeyin insan olduğunun farkında değilsiniz!..

Bugün, bilim öyle konularla ilgileniyor ki, ilgilendiği nesnenin gerçeğinin farkında değil!..

Evet...

"CİN"ler kadar gerçek olan, bir diğer kâinatta yaygın ve de evrenin hammaddesi varlıklar da **"MELEK"**ler!..

Kendilerine has orijinal yapılarına karşılık, ışın düzeyindeki yapılarıyla her an tüm beyinleri etkilerken; **"CİN"**ler üzerinde çeşitli şekillerde tasarruf ederlerken… Bunların yokluğunu iddia etmek!!!

Bilimsellikten uzak, geniş düşünebilmek yeteneğinden uzak; şartlanmaların etkisi altında, eski çağ ilkelliği içinde geleceğe dönük hükümler vermek!..

Hâlbuki inkâr ettiğimiz bu yapıları, idrak etmeye çalışsak ve beyinlerimizi daha yüksek düzeyde düşünmeye zorlasak…

Beyinler üzerinde hükmederek kâh maddesel görüntüler oluşturan kâh da madde ötesi kozmik yapılarıyla madde dünyası üzerinde türlü etkilerde bulunan sayısız varlıklar.

Onları oluşturan salt cevher boyutu!.. Tıpkı **"RUH"**ları oluşturan ve içinde kişiliklerin söz konusu olmadığı **salt "RUH"** boyutu misali bir boyut.

İlkel inkârımız sonucu, bilmekten mahrum kaldığımız nice varlıklar!..

İlim için, araştırma-bulma-bilme-değerlendirme için var olan insanın, kendini inkâr duvarları içine hapsederek cahillik hücresine kendini kapaması!..

Bilim daha ilerideki yıllarda **"CİN"** denilen varlıkları tespit edebilecek araçları geliştirebilecek ve onlarla irtibat kurabilecektir.

"MELEK"lerin ise varlığı madde-araç yoluyla asla tespit edilemeyecektir. Çünkü onları algılama özelliği ancak beynin çok üst düzeyde çalışmasına bağlı bir yetenektir. Ki insanın muadili bir aracı gerçekleştirmesi imkânsız bir olaydır!..

İlgili bölümde **"MELEK"**lere iman bahsinde açıkladığımız gibi, onları red, insana, kendi varlığındaki sayısız özellikleri reddi doğurur ki; bundan dolayı insana kaybettiklerini anlatabilmek ayrı bir eser konusu olur. Kendini beş duyudan ibaret sanma ilkelliğinin insana kaybettirdiklerini, cahil bir insana anlatabilmek çok güçtür.

41

İLİM ve HİKMETİ REDDEDENLER

5 - Geçmişteki çeşitli Nebi ve Rasûllerin çeşitli mucizelerine karşılık, son Rasûl Hz. Muhammed (aleyhisselâm)'ın en büyük mucizesi ise "İLİM"dir.

İnsana, varlığına, yapısına, dünyasına, ölüm ötesine, ebediyetine dönük öylesine gerçeklerden söz etmiş, öyle bilgileri günün şartları içerisinde çeşitli benzetmeler ve misaller ile izah etmiş; öyle ilmî gerçeklere işaret etmiştir ki bir benzeri tarihte dünyaya gelmemiştir.

"Dünya öküzün boynuzundadır" derken astronomik yönden Dünya'nın o anda Boğa burcunun etkisinde olduğuna; ya da **"Balığın sırtında"** derken Balık burcunda olduğuna işaret ederken; bunlardan çok daha öte bir şekilde, insanlığın ancak son elli yılda ilmen tespit edebildiği bir gerçeği 1400 sene öncesinde şöyle açıklamıştır.

"GÜNEŞ KIYAMETTE DÜNYANIZA ÖYLE YAKLAŞACAKTIR Kİ BİR MİL MESAFE KALACAKTIR."

Bu sözleri nakleden kişi anlayamadım diyor, mesafe **"mil"**ini mi yoksa göze sürme çekilen **"mil"**i mi kastetti?..

Şimdi insafı ele alıp düşünün. **Güneş**'in bundan sonraki aşamasında büyük bir patlama ile çevresindeki **Merkür, Venüs ve Dünya'yı yutacağını.** Dünya'nın üzerindeki her şey ile birlikte, merkez sıcaklığı bugünkü verilere göre 6500 santigrat derece olan Güneş'in, **"karnına gidip buhar olacağını"** 1950'lerin insanlık ilmi tespit ederken…

1400 yıl öncesinde bir ZÂT çıkıyor ve o günden, Güneş'in gelip Dünya'yı kuşatıp yutacağını;

"Dünya'nın, Cehennem içine girdiğinde bir su damlası gibi buharlaşacağını" açıklıyor.

Ve insanların o günlere yönelik bir biçimde, bu Dünya yaşantısı içindeyken tedbir almaları gerektiğini bildiriyor!!!

Eğer bu ilmi değerlendirecek kadar beyinlerimizi çalıştıramıyorsak, elbette ki denecek hiçbir şey kalmaz!..

Evet, işte bu **Zât.** Böyle bir **Zât**, bize **"İLİM"** demiş!..

"Dünyanı da âhiretini de sana ancak ilim kazandırır; dünyayı istiyorsan İLME yönel, âhireti istiyorsan ilme yönel, her ikisini de istiyorsan gene İLME yönel!.." demiş.

"İLİM ÇİN'DE BİLE OLSA GİT AL!" demiş.

"HİKMET (her şeyin nedenini, niçinini, nasılını bilme ilmi)**, MÜMİNİN YİTİĞİDİR ONU NEREDE BULSA ALIR"** demiş**.**

Gerçek yetiştirici odur ki, tüm ilimlere açıktır. Çevresine günün seviyesinin üzerinde ilim sunar. Her yerde herkesle görüşün, tartışın, yeni şeyleri **"sürekli öğrenin ve öğretin"** der.

Şayet yanlış bilgiler ulaşırsa çevresine, onların zararlarını yok edecek ilim gücüne sahiptir; bunun için de **kimsenin kimseyle görüşmesini kısıtlamaz, kayıtlamaz, yasaklamaz.**

Geçmişe ait sadece aynı yoldan, aynı koldan üç-beş zâtın kitabını okuyup onları bugünkülere nakletmek asla "İLİM" değildir. Bu, insanları geçmişte yaşatmaktan başka bir şey değildir.

Hz. **Âli:**

"Çocuklarınızı yaşadığınız zamana göre değil, yaşayacakları zamana göre yetiştiriniz" buyurmuştur.

Bu, bizim, günümüz değil, yarının ilmi ile mücehhez olmamıza işaret etmektedir.

Günümüzde ise, birtakım kimseler bırakın yarının ilmini, bugünün ilminden bile haberleri olmadık bir biçimde çevrelerindekileri asırlarca geride yaşatmayı **"marifet"** bilmektedirler!!?

Hangi devir olursa olsun, her devirde birtakım kimseler çıkmışlar ve artık **"DİN"**in günlerine hitap etmediğinden söz etmişler ve bunun için de dönemlerindeki ilmin ulaştığı seviyeyi şahit tutmuşlardır.

Bunlarla başa çıkmaktan âciz olan **"din nakledicileri"** de, çevrelerindekileri bu tür zararlardan korumak için, onlara bu ilimlerden uzak kalmalarını tavsiye etmişlerdir. Günümüzde de bu böyledir.

Çare, kaçmak değil, üzerine gitmektir!..

Gözlerini kapamak değil; gözlerini dört açıp, eksik ve yanlışları tespit edip, onun fevkindeki bilgilerle, kişileri o zararlardan korumak ve geleceğe dönük bir şekilde yetiştirmektir.

"Din nakledicisi" olmaktan çıkıp; **"Dini anlamış kişi olmak"**, gününe, anına, yerine göre derhâl kişide vesveseye sebep olacak soruların cevaplarını verebilmektir.

Kısacası, gücünü gerçeklerden alarak, madde dünyasında sayısız kayıtlar içinde yaşayanlara, madde ötesi yaşamı idrak ettirecek ilim düzeyine ermek zarureti söz konusudur.

Bunun için de tek şey zorunludur...

İLİM!..

42

"RUHLAR"DAN, "UZAYLILAR"DAN MESAJ ALMA ALDANMACASI

6 - Din konusunda hiçbir araştırması olmayan kişilerin kendilerini "ruhlar âlemine"!!? **adayıp, oralardan aldıkları tebliğlerle insanlığa faydalı olma çabalarına gelince...**

Ölüp, gerçeği gördükten sonra:

"Nihayet onlardan birine ölüm geldiğinde dedi ki: 'Rabbim beni (dünya yaşamına) **geri döndür. Tâ ki** (önemsemeyip) **uygulamadığım şeylerde** (iman üzere yaşamda, kuvveden fiile çıkarmadıklarımda) **sonsuz geleceğime yararlı çalışmalar yapayım!'... Hayır** (geri dönüş asla mümkün değil)**! Öyle bir şey söyler ki geçerliliği yoktur** (sistemde yeri yoktur)**!.."** (23.Mu'minûn: 99-100)

Âyeti, ölümü tattıktan sonra **bir daha dünyaya kesinlikle geri dönüş olmayacağını**, defalarca **Kur'ân-ı Kerîm**'de tekrarlamasına rağmen; hâlâ birtakım insanlar **"reenkarnasyona"** yani eski dille **"tenasüh"** isimli **Hint kökenli** görüşe inanmakta ve müslümanları da **İslâm ile asla bağdaşmayan bu görüşe inandırmaya çalışmaktadırlar.**

Günümüz ruhçularının en büyük aldanış noktası; diğer bir ifade ile cinlerin günümüz ruhçularını en büyük aldatış noktası, reenkarnasyon yani tenasüh, öldükten sonra Dünya'ya gelip, yeni bir bedene girerek yaşama mevzuudur.

"RUH İNSAN CİN" isimli kitabımızda bu hususun olmadığını çeşitli yönleri ile yazmış idik. Bu kitapta da, beynin yapısal özelliği, ruhu meydana getiriş şekli ve beyin yaşama fonksiyonunu yitirdikten sonra, ruhta yeni kayıt olmamasını anlatırken, böyle bir şeyin niye gerçekleşemeyeceğini izah ettik.

Ölen kişinin ruhunun, ister ise o kişi **"ŞEHÎD"** olsun, yeniden bedenlenerek Dünya'ya gelemeyeceğini başka bir hadîs-î şerîf ile burada tekrar ispat ve teyit edelim.

Câbir Bin Abdullah (radıyallâhu anh)'dan rivayet edilmiştir;

– Uhud Savaşı günü ravî Câbir'in babası şehîd olmuştu.

Rasûlullâh (sallâllâhu aleyhi vesellem) bana rastladı ve şöyle dedi:

– **Yâ Câbir, neden ben seni kırgın** (üzgün) **görüyorum?..**

– **Yâ Rasûlullâh, babam şehîd edildi ve çoluk çocuk ile borç bıraktı!..** diye cevap verdim. **Rasûlullâh** buyurdu ki:

– **Ey Câbir; o hâlde Allâh'ın babanı nasıl bir hitap ile karşıladığını sana müjdelemiyeyim mi?**

– Buyur yâ Rasûlullâh!..

– **Allâh hicap ardından olmaksızın hiç kimse ile katiyyen konuşmamıştır! Bunun ile beraber Allâh, babanla vicahen** (perdesiz) **konuştu ve ona şöyle buyurdu:**

– **Ey kulum, benden iste; sana vereyim..?**

Baban da:

– **Ey Rabbim, beni dirilt** (yeniden dünyaya iade et)**, ben de ikinci defa senin uğrunda şehîd edileyim!..**

Bunun üzerine **Rab** Subhanehû ve Teâlâ:

– **İNSANLARIN DÜNYA’YA HİÇ GERİ DÖNMEYECEKLERİ HÜKMÜ ŞÜPHESİZ BENİM TARAFIMDAN ÖNCEDEN VERİLMİŞTİR,** buyurdu. **Baban:**

– **Yâ Rabbi, o hâlde (durumumu) arkamda kalanlara tebliğ buyur**, dedi.

Rasûlullâh buyurdu ki:

– **İşte bunun üzerine Allâhû Teâlâ şu âyeti inzâl etti:**

“Allâh uğruna öldürülmüş olanları ‘ölü’ler sanmayın! Bilakis Rableri indînde hayattadırlar, rızıklanmaktadırlar!” (3.Âl-u imran: 169) (İbn-i Mâce - Mukaddime)

Evet, görüldüğü gibi ölüm ötesi yaşamda serbest bir hayat tarzı içinde bulunan **şehîdlerin bile, yeniden bedenlenerek Dünya’ya dönüş yollarının kesinlikle kapalı** olduğunu, bu hadîs-î şerîf dahi göstermektedir.

Öyle ise **yeniden bedenlenerek Dünya’ya gelmeyi yani reenkarnasyonu kabul edenlerin, Allâh Rasûlü’nün tebliğ etmiş olduğu dini reddetmiş oldukları** artık kesin olarak açıklık kazanmıştır, zannediyorum.

Ruhçular bilinç dışı bir şekilde, öylesine **“CİN”**lerin hükmü altında yaşamaya alışmışlardır ki, **“objektif”** olarak **dinin** bu konudaki uyarılarını değerlendirmeye bile almamaktadırlar.

“CİN”ler onlara öyle bir masal dünyası kurmuştur ki...

UZAYLI VARLIKLAR VARDIR!!! Falanca ya da filanca yıldızından gelmişlerdir!.. İnsanlığa yön vermek istiyorlardır ama karışıklık çıkmasın diye kendilerini de açık etmek istememektedirler!!! Tanrısal güçlere sahiptirler!.. Ama yine de insanlığın düzenini bozmamak için oraya girmezler. Süper iyilikseverdirler ama milyonların birbirini boğazlamasına da karışmazlar!!!

İki başkanın fikirlerini etkileyip, savaşları durdurtup, on binlerle canların, milyarlarla servetin heba olmasını önlemezler!.. Ama bir gün gelecek, Dünya bir hokkabaz değneği ile **"ALTIN ÇAĞ"**a girecek ve her şey güllük gülistanlık olacaktır!!!

KENDİLERİNİ, UZAYDAN GELMİŞ AYRI BİR DÜNYANIN CANLILARIYMIŞ GİBİ, GÜNÜMÜZ İNSANLARINA TANITARAK KANDIRAN BU VARLIKLAR, İLERİDEKİ YILLARDA AÇIK SEÇİK TOPLUMLARA GÖRÜNECEKLERDİR.

Bunların **Kur'ân-ı Kerîm**'de bahsedilen **CİNLER** oldukları, ilim sahiplerince değerlendirilecektir.

"CİN"lerin, yaşamakta olduğumuz şu devirlerdeki en büyük aldatmacası, kendilerini UZAYLI VARLIKLAR olarak tanıtmaları; bağlantıda oldukları medyumlar kanalıyla, pek çok insanı hükümleri altına almalarıdır.

Türkiye'de, neospiritüalizm denen yeni ruhçuluk akımını başlatan Dr. Bedri Ruhselman; son devirlerin, **CİNLER** tarafından en büyük oyunla aldatılmış ilk kişisidir.

Önceleri kendilerini **RUH varlık**lar olarak tanıtan, daha sonra da kendilerini, **Abdulkâdir Geylânî ve Mevlâna**'nın **RUH**ları olarak bildiren bu **CİN**ler; günümüz insanlarına kendilerinin **UZAYLI varlıklar** olduklarını iddia etmeye başlamışlardır.

İnsanlara **"ALTIN ÇAĞ"** vadeden ve **UZAYLI** olduklarını iddia eden bu varlıklar, zaman zaman da **CİN** oldukları itiraftan geri kalmamaktadırlar.

Şu sıralar insanları **UZAYLI** kandırmacası içine almış bulunan bu **CİNLER**, oldukça geniş bir ekip çalışması hâlindedirler.

1940'larda **Dr. Bedri Ruhselman** zamanında kendileri **MUSTAFA MOLLA, KADRİ DOST** diye tanıtarak çeşitli tebliğler sunan bu **CİN**ler aradan geçen süre içersinde çok geniş bir ekip oluşturmuşlar ve kendilerine sayısız insanı bağımlı hâle getirmişlerdir.

Günümüzde kendilerini **UZAYLI varlıklar** olarak tanıtan bu **CİN**lerin temel görüşleri şöyledir:

“*Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed ile BEYTİ DOST, KADRİ DOST ve MUSTAFA MOLLA; Uzaylıların, insanlara yön vermek için gönderdikleri belli kişilerdir ve CİNdirler.*

Artık İslâm Dini ve Kur’ân geçersizdir. Cennet ve cehennem diye bir şey yoktur. Cin, peri, şeytan yoktur.

İnsanlar öldükten sonra defalarca Dünya’ya geri gelirler ve yeniden yaşarlar. Bugünden itibaren kendi yazdırdıkları BİLGİ KİTABI adını verdikleri akıl ve mantık dışı metin kutsal kitaplar yerine geçmiştir ve 3000 yılına kadar yeryüzünde o geçerli olacaktır.

Uzaylılar insanları kurtarmak için onlar ile temas kurmaktadırlar. Allâh’ın has kullarıdırlar. Allâh’tan büyük sayısız güçler vardır.

Allâh şu anda bedenlenmiş ve BETA Gürz adı verilen bir sistemde insanlarla beraber yaşamaya başlamıştır. Yarın insanlar Allâh’tan daha güçlü hâle geleceklerdir. vs. vs. vs.”

İslâmiyetin düşünce, iman sistemini bilmeyen; **tasavvufun** ne olduğunu anlamamış pek çok insanı, mantıksal bütünlükten uzak, saçma sapan fikirlerle ve **gösterdikleri halüsinasyonlarla** kandıran bu **CİN**lerden bildiğimiz kadarıyla **yegane kurtuluş yolu**, önce aşağıda yazacağımız **Kurân’dan** alınma şu duayı günde 100 ile 500 kere arasında okuyarak koruyucu bir **manyetik kalkan içine girmek**; sonra da bu konuda bilgilenmektir.

Rabbi inniy messeniyeş şeytanu Bi nusbin ve azâb; Rabbi eûzü BiKE min hemezâtiş şeyâtıyn ve eûzü BiKE Rabbi en yahdurûn. Ve hıfzan min külli şeytanin mârid. (38.Sâd: 41 – 23.Mu’minûn: 97-98 – 37.Sâffât: 7)

CİNLERİN, kendilerini **UZAYLI** olarak tanıtarak getirmek istedikleri BİLGİ KİTABINDAKİ mantık dışı hususları **“RUH**

İNSAN CİN" isimli kitabımızın **"Uzaylıların İçyüzü"** bölümünde çok daha detaylı olarak bulabilirsiniz.

Eskiden Anadolu'da köy yollarında, mezarlıklarda, çeşitli varlıklar ya da evliya(!)lar sûretinde görünüp, insanlarla eğlenmeyi marifet bilen, onları hükümleri altına alıp yönetmekten zevk alan **"CİN"** isimli bu varlıklar; günümüzde de kisve ve tarz değiştirip, insanlığı kurtarıcı **UZAYLILAR (!)** olmuşlardır.

İnsanlığa hiçbir ışık tutamayan, yeni buluş getiremeyen ve bunu da **"insanlığın akışına müdahele edemeyiz"** yaftasıyla kamufleye çalışan varlıklar; onları ölüm ötesi yaşamın gerçeklerinden perdeleyerek saptırmaya, kendilerine yoldaş etmeye çalışmaktadırlar.

Dünya bir ateş kütlesi hâlinde iken Dünya üzerinde var olan ve yaşayan; **"ateş"** kelimesiyle yapıları tarif edilen bu ışınsal kökenli varlıklar, akıl yönünden düşünen insandan da üstün olamadığı için, ölüm ötesi gerçekleri de kolaylıkla kavrayamamaktadırlar.

Bu sebeple de, kendi milletleri arasındaki çekişmeler ile, birbirlerine karşı büyüklenmeler ile, ve birbirlerine üstünlüklerini ispat için de **sayısız insanı kendi kontrol dairelerine almakla** ömürlerini tüketmektedir.

Geçmişin tüm bilgilerini, evrensel bilgi boyutundan okuyarak, kişileri, sanki **"o devirde yaşamış kimselerin ruhuymuş"** gibi kandıran bu varlıklar; diğer yandan da, çeşitli **eski felsefeleri sanki yeni şeylermiş gibi ileriye sürmektedir.**

Bu konuya kendini kaptıranların çok büyük çoğunluğunun, dinin bu konudaki verilerinden haberi yoktur.

Batı bunlara kolaylıkla kanmaktadır; çünkü zaten Hristiyanlıkta **"CİN"** hakkında bilgi mevcut değildir!..

Ayrıca bırakın batıyı, bizimkiler, Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın insan, evren ve geleceği konusunda açıkladıklarını değerlendiremedikleri için, onların verdikleri yanlış bilgileri doğru diye kolaylıkla kabullenmektedirler.

Netice:

“CİN”lerin, günümüzde oluşturmaya çalıştığı yeni nesil, şu eski-yeni karışımı fantezi ile karşımıza çıkmaktadır:

ALLÂH denen TANRI ötelerde bir yerde oturup seyretmekte.[3]

İnsan; doğar, büyür, iyilik yapar, kötülük yapar, sonra ölür ve hatalarını idrak eder, ızdırabını çeker; sonra güçlü ruhlar tarafından idare edilen mekanizmanın kararı ile yeniden bedenlenir ve yeniden Dünya’da yaşamaya başlar, tâ ki kemâle ulaşıncaya kadar sayısız defalarca gelir gider, gelir gider. Bu arada Dünya’yı terk edemeyen kötü ruhlar da buradaki çeşitli zayıf bünyeli kişilere musallat olur ve onları rahatsız eder. Obsede durumu!..

Bunlar ölüm ötesi gerçekleri bilmeyen, din kültürü yoksunu, felsefeden habersiz kişilerin kandığı düşüncelerdir.

Zira; bilvesile kısaca değinelim:

Ölüm ötesi yaşam kıyamete kadar iki ana düzeyde devam eder. Birinci düzey **“kabir”** düzeyidir. İkinci düzey **“serbest yaşam”** düzeyidir. Ölen her insan bu iki düzeyden birisinde, hayatını kıyamete kadar devam ettirir.

Birinci düzey **“kabir”** düzeyidir, dedik. Bu düzeyde kalanlar, Hz. **Rasûlullâh** (sallâllâhu aleyhi vesellem)’in getirdiklerini reddedenler ile avam müslümanlardır.

İkinci düzey ise **“serbest yaşam”** düzeyidir. Bu düzeyde olanlar ise **Allâh** için savaşta **şehîd** olanlar ile **“ölmeden evvel ölme”** sırrına erip, daha sonra da fiilen ölümü tadan **“yakîn”** sahipleridir. Bunlar yaşarken veya ölümü tatmadan önce, kendi arzularıyla bedenlerinden geçme, bedensizliğe kendilerini adapte etme hâlleri yüzünden; ölümü tattıktan sonra da beden kaydından kendilerini kurtarıp, güçlerine göre Dünya üzerinde kıyamete kadar serbest bir yaşama içindedirler.

---

[3] Bu konuda geniş bilgi için **“RUH İNSAN CİN”** isimli kitabımızın **“Uzaylıların İçyüzü”** bölümünü okuyunuz. **A. Hulûsi.**

Birbirleriyle görüşürler, gerekirse, bazı müdahalelerde bulunurlar. Ve hatta çeşitli savaşlara bile katılırlar.

Bu konu oldukça geniş bir konudur. Gerçekten ayrı bir kitap olabilecek kadar detayları mevcuttur.

Özet: **"CİN"** kelimesiyle, yani **"İnsanların beş duyu ile tespitine örtülü"** anlamına gelen bir kelimeyle tarif edilen bu varlıklar; fıtratları gereği her devirde insanları çeşitli yollarla kandırmışlar ve hükümleri altına almışlardır. **"ŞEYTAN"** diye de bilinirler.

Günümüzdeki tarzları da özetle anlatmaya çalıştığımız şekildir. Bunlara kanmamak gerekir. Bunun için de gene gerekli olan **"İLİM"**dir!..

43

“MEHDİ” MESELESİ

7 - Yüz yıllardır olduğu gibi, günümüzde de birtakım insanlar bazı **hadîs-î şerîfleri yanlış yorumlayıp**, âdeta, **“BEYAZ ATLI, ELİNDE SİHİRLİ KILIÇ”** olan bir **“MEHDİ”**nin sanki gökten iner gibi gelip; bütün insanları zorla müslüman etmesini, Dünya devletlerinin rejimlerini değiştirmesini, bütün fakirleri zengin edip, kurtla kuzunun dost bir hâlde yaşatılmasını beklemektedirler.

Böyle olağanüstü güçlü bir kişi gelebilir mi?.. Gelirse, uzay teknolojisine sahip Amerika’nın tüm gücüyle arka çıktığı İsrail’i nasıl ortadan kaldırır?.. Elindeki sihirli kılıçla, nasıl bir anda tüm rejimleri yıkıp İslâm Dini’ni esas alan devlet düzenini kurar!!? Bilemiyorum!..

Allâh’ın yeryüzündeki en sevgili kulu olduğuna inandığımız **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)’ın sahip kılınmadığı böylesine olağanüstü güç **O**’na verilir mi verilmez mi bilemem!..

Toplumların çok çok büyük çoğunluğu, dünyevî menfaatlerini ölüm ötesi menfaatlerden üstün tutarken; ölüm ötesi yaşamın gerçeklerini idrak etmeyip, sadece âdet kabilinden, şartlanma yollu bazı ibadetleri tatbik edip; idrak düzeyinde din hakkında hiçbir karara varamazken; böyle bir **“BEYAZ ATLI”**nın pat diye orta yere çıkacağını hiç sanmıyorum!..

Geçmişte **sayısız değerli âlim ve evliyadan** olduğu söylenen zevâtı kirâm **Mehdi**'nin önlerindeki yüzyılın başında geleceğini umduklarını söylemişler ve bunların hiçbiri de gerçekleşmemiştir.

Esasen, gelmemesi için gerekli işaret de söz konusudur ki, gözlerden kaçmıştır. Bu işaret şudur:

Bu konuyla ilgili **hadîs-î şerîflerde** şu hususun üzerinde durulmaktadır.

Hz. Mehdi görevde iken **İsa** aleyhisselâm dünyaya inecektir. Ve beraberce bir süre yaşayacaklardır. Ve bu arada **Deccal** çıkmış olacak, Hz. **İsa** tarafından da öldürülmüş olacaktır.

İşte **Hz. İsa**'nın gelişi sırasında, müslümanların başında olacağına işaret edilen **"MEHDİ"**den;

"Sizden olan imamınız başında olduğu hâlde" diye bahsedilmektedir konuyla alâkalı **hadîs-î şerîflerde.**

Yani, **çoğunluk, İslâm Dini'ni bütünüyle kabul etmiş ve dinin gereklerini tatbik eder hâle gelmiş** iken anlamı da mevcuttur muhtemelen bu ifadede.

Oysa bugün Dünya üzerinde, genelde İslâmî esasları arzulayan bir çoğunluk mevcut değildir. Ve **"sizden olan imam"** yani böyle bir topluluğa dayanan **"lider"** de gelemez.

Hz. **Rasûlullâh**, yaşamını insanların belli şeyleri idrak edip, iman edip tatbik etmeleri ve böylece ölüm ötesi yaşamın tehlikelerinden kendilerini kurtarabilmeleri için değerlendirmiştir.

Bizlere de düşen, çevremizi, ölüm ötesi yaşamın gerçekleri hususunda uyarmak, ona göre tedbir alınmasını tavsiye etmek ve bildiklerimizi onların anlayacağı şekilde izah etmektir.

Mehdi dahi geldiği zaman, **ki hadisler böyle bir Zât'ın geleceğini haber vermektedir**, insanları geleceğe yönelik tehlikelere karşı uyarma görevini yerine getirecektir zannediyorum. Ve bu çalışmalarında, üstün bir kabiliyetle yaratılması sonucu yani takdir

sonucu, öylesine muvaffak olacaktır ki; bir hac döneminde kendisini ilan etmesini isteyecekler; o neticede bunu kabullenecek ve daha sonra onu ortadan kaldırmak üzere Ortadoğu’dan üzerine bir ordu yollanacak ve neticede bu ordu yere batacaktır!.. Hadîs-î şerîflere göre!..

Cenâb-ı Hakk’ın kanunları asla değişmez! Dolayısıyla, **yaşamda kitleleri altüst edecek olağanüstülüklere de katiyyen yer yoktur!..** Endonezyalı veya Pakistanlı veya Arabistanlı ya da bir başka ülkeden çıkıp, **insanlığa İslâm Dini’nin niye, niçin, hangi gayeyle gelmiş olduğunu idrak ettirici bu yüce kişi gelip, çalışmalarını ortaya koyana kadar**, esas bizim kendi bünyemizde yapmamız gereken çalışmalar önemlidir.

Mehdi gelmeden öldüğümüz takdirde; **“Biz Mehdi’yi bekliyorduk da onun için daha hazır değiliz”** gibi bir mazeret, asla bizi ölüm ötesi yaşamın gerçeklerinden kurtarmayacaktır!..

Mehdi zamanı geldiğinde, gelir ve vazifesi neyse yapar ve ölümü tadar!..

Ancak, biz varız ve ne zaman da ölümü tadıp, bu dünyayı terk edeceğimiz meçhul!!! Belki çok kısa bir süre sonra.

Soralım kendimize?

Ölüm ötesi yaşamın gerçeklerini biliyor muyuz ve o yaşama hazır mıyız?..

Şayet cevabımız **“hayır”** ise, bize düşen, her şeyi düzeltecek olan **Mehdi** Hazretlerini beklemek değil, **bir an önce kendimizi ölüm ötesi yaşama hazırlamaktır.**

44

DİN'İN AMACI, SİYASET DEĞİLDİR!

8 - Bir evvelki şıkkın benzeri bir konu...

Devletin rejimini yıkıp, İslâm devleti kurmak için delikanlıları tahrik edip, eldeki potansiyeli yanlış kullanmak.

Din, insanlar Dünya'da dini kullanarak saltanat sürsünler diye tebliğ edilmemiştir!

Ölüm ötesi yaşamda devlet yoktur!.. Devletin rejiminin de ölüm ötesi yaşamda yeri yoktur!..

İnsanlar, **kabirde, devletin rejiminden dolayı da sorguya çekilmeyeceklerdir!..**

Din ferde gelmiştir, devlete değil!..

Devletin rejimi İslâm değildi diye; Allâh ve Rasûlü'ne iman etmiş olarak ölen kimse dahi cehenneme gidecek değildir.

Dört halife devrinin bitimiyle birlikte İslâm **"rejimi"** nihayet bulmuş ve **"saltanat"** rejimleri başlamıştır.

İslâm'da ise DİN ADINA, saltanat veya DİKTATÖRLÜK rejiminin yeri yoktur.

İslâm prensipleri, Saltanata ve SİVİL-ASKERÎ DİKTATÖRLÜKLERE RAZI OLMAZ!..

İslâm’ın şartları arasında **“devletin rejimini değiştirip İslâm yapmaz isen dini reddetmiş olarak ölürsün”** diye bir kural da mevcut değildir.

Şayet kişinin müslümanlığı rejime bağlı olsa idi, dört halife devrinden sonra yeryüzünde müslüman kalmamış olurdu ve bir tek de evliya yetişmemiş olurdu.

Ölüm ötesi gerçekler dolayısıyla, **kurtulması** için tedbirler alması **zorunlu olan varlık, devlet değil, insandır!..**

Dinin gerçek geliş sebebini anlayamamış; veya bu yolda yanlış bilgiyle şartlanmış kişiler, **kurtarılması gereken ferdi bırakıp**; kendileri için yapmakla zorunlu oldukları çalışmaları bırakıp; devletle uğraşmaktadırlar.

Şayet biz, İslâm Dini’nin niye ve hangi gayeye yönelik olduğunu, gerçeği ile kavramış olsak, muhakkak ki bugünkü çalışma şeklimiz çok değişik olacak idi. Öyle ise öncelikle ağırlığımızı, İslâm Dini’nin niye ve hangi hedefe dönük olarak geldiğini anlamaya vererek değerlendirelim. Ve eylem biçimimize ondan sonra karar verelim.

Unutmayalım ki Dünya üzerinde sayısız rejimler içinde yaşayan yüz milyonlarla müslüman mevcut ve bunlar iman ve İslâm şartlarına göre ölmeleri hâlinde cennete gitmekle müjdelenmişlerdir.

45

DİN, ÂHİRET İŞİ DEĞİLDİR!

9 - "Din âhiret işidir, onu orada düşünürüz" diyenlere gelince.

Esasen bu kitapta "Din"in tümüyle dünya hayatı için insanlara gerekli olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Ölümle birlikte, artık insanın ebedî hayatı yönünden yapacağı hiçbir şey kalmamaktadır!..

Ölümü tadan, bedeni kullanmaktan âciz duruma düşen kişi, elindeki tüm imkânları yitirmiştir!.. Artık geleceği yönünden kendisine kazanç sağlayacak hiçbir fiili gerçekleştiremez. O an'a kadar elde ettiği ilim, o an'a kadar elde ettiği güç "enerji-ruhaniyet" ne ise, ondan sonra ebedî olarak sadece Dünya'da elde ettiği ile yetinmek mecburiyetindedir!..

Şimdi bir kişi düşünün...

"Ben Allâh'a inanıyorum. Rasûlullâh'a da inanıyorum. Dedikleri doğrudur. Şimdilik ben dünyaya çalışayım da, öldükten sonra da âhirete çalışırız. Her şeyin yeri ayrı, dünyada dünyaya, âhirette de âhirete. İnsana dünyada mekân, âhirette iman lazım" diyor.

Bu kişinin gerçekte ne dini vardır, ne de imanı!.. Ve ne de **Allâh Rasûlü**'nü kabulü söz konusudur!..

Çünkü, **Allâh Rasûlü'nün söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştır!..**

İman insana dünyada lazımdır, ki **Allâh Rasûlü**'ne inanıp onun dediklerini yapsın diye.

Öbür taraf denen ölüm ötesi yaşamda, zaten imana yer yoktur!.. Zira her şey ayân beyan ortada olacaktır!.. İnanılacak bir şey söz konusu değildir artık!..

Ayrıca **Allâh Rasûlü**'ne inansa, zaten davranışları değişik olacaktır!..

Bana inanıyorsan gelecekte şu tür tehlikelerle karşılaşacak ve şu uçurumdan aşağıya düşeceksin; onun için şu tedbirleri al da uçuruma yuvarlanma; diyen kişiye verilen şu cevap mantıkî midir:

***"Ben sana inanıyorum. Uçurumdan düştükten sonra sana uyup gereken tedbirleri alırım elbette"*!!!**

Birisi uçurumdan düşmemek için zorunlu tedbirlerden söz ediyor; öteki düştükten sonra ben tedbir alırım diyor!!.

Bu mantığa karşı cevap vermek isteyen beri gelsin!..

Bir kere daha tekrar edelim.

Allâhû Teâlâ'nın vahyetmesi ile Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) ölüm ötesi gerçekleri ebediyete kadar görüyor ve insanları ne tür tedbirler almak suretiyle kendilerini bu tehlikelerden koruyabilecekleri hususunda uyarıyor!..

Siz, ya inanıyorsunuz; ölüm ötesi tehlikelerden kendinizi koruyabilmek için gerekli tedbirlere başvuruyorsunuz; ya da aldırmıyor ve neticede o şartlarla karşı karşıya kalıyorsunuz!..

Her iki hâlükârda da ölümü tattıktan sonra yapabileceğiniz yeni bir şeye yer yoktur!.. Bu yüzden defalarca tekrar eder bir âyet **Kur'ân-ı Kerîm**'de;

"KEŞKE DÜNYA HAYATINA GERİ DÖNEBİLSEK DE YAPMADIKLARIMIZI YAPSAK. AMA BU OLMAYACAK BİR İŞTİR."

Kişi, dünyada iken **aklını kullanmak**, dini anlamak, gereklerini tatbik etmek ve çevresindekileri bu konuda uyarmak durumundadır. Bunu dilerse yapar, dilerse yapmaz!.. Ve neticesine de kendisi katlanır!..

Sahip olduğun mal-mülk-para-koltuk-ünvan kısacası her şeyini, hatta bedenini bile terk edip gideceğin yepyeni bir yaşam şekli…

O ortamda huzur ve refah içinde yaşamak için şu tür çalışman gerekli diyen Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)!.. İnanıp onun dediği şekilde hazırlanmamışsan, mutlaka pişman olacaksın; ama ne çare iş işten geçmiş!.. Yok eğer hazırlanmış isen, gene içinde bulunacağın şartları kendin dünyada iken hazırlamışsın!..

Netice;

Rasûlullâh (aleyhisselâm) ölüm ötesi yaşamı değerlendirmiş bir kişi olarak sana; **"Şu tür çalışmalarla anını değerlendir ki pişman olmayasın; aksi hâlde pişmanlığın o zaman sana fayda vermeyecek ve azaba düşmekten seni kurtarmayacaktır"** diyor. Sen dünya hayatında iken ya söylenen şekilde, dünyada yapacağın birtakım çalışmalar ile kendini ölüm ötesi ebedî yaşama hazırlayacaksın. Ya da kendi kendini ebedî bir azaba atmış bulunacaksın!..

"…Allâh onlara zulmetmiyordu; fakat onlar kendi nefslerine zulmediyorlardı." (29.Ankebût: 40)

46

"İSLÂM DİNİ", ÇAĞ DIŞI DEĞİL; ÇAĞ ÖTESİ DİN'DİR!

10 - Kısmen yukarıda izaha çalıştığımız hususla bağlantılı bir yanlış görüş daha...

Dini, Allâh Rasûlü'nün koyduğu kurallar olarak değerlendirip, insanların huzur ve saadet içinde yaşamalarını temin gayesiyle getirilmiş bir nizam olduğunu düşünmek…

Dini sadece sosyal bir düzen şeklinde mütalaa etmek!!!

"Allâh vardır ama o evrensel bir güçtür. Kâinatı ve içindekileri yaratan sonsuz güçtür. Dünya üzerindeki hiçbir şey onu ilgilendirmez. İnsanların cennete veya cehenneme gitmesi ona göre hiçtir. Bir insanla konuşması diye bir şey de söz konusu değildir.

Nebi ve Rasûller, insanların huzur, saadet içinde yaşamaları için ortaya çıkmış *dâhi insanlardır!..* ***İçinde bulundukları şartlara göre birtakım prensipler, kanunlar koymuşlardır. Bu konan kurallar da o devrin*** *ilkel insanlarına göre gerekli şeylerdir!..* ***Günümüz insanının o kurallara göre yaşaması geriye dönüş, geri kafalılık olur!.. Çöl insanı toz toprak içinde yaşadığından temizlensin diye abdesti; âtıl durup hareketiyetini kaybetmesin, jimnastik olsun diye namazı;***

oburluğun getirdiği sağlıksızlığı gidersin diye de orucu getirmiştir!!! Kısacası Allâh vardır ama bir din yollamamıştır!.. Peygamber lakablı dâhi kişi, gününün şartlarına göre insanlara yararlı birtakım usuller getirmiştir ki, bunların 1400 sene sonra hiçbir geçerliliği kalmamıştır!.. Günümüz insanı modern medenî insan olarak artık kendi kurallarını kendi koyabilir!..”

Evet, işte bu türden daha birçok düşünce(!)ler...

Tefekkür gücünden, olayları geniş açıyla seyredebilmek basîretinden, **bilimden**, insanı tanımak marifetinden uzak kalmış beyinlerin, gördüğü ve işittiği kadar fikir yürütmesi dolayısıyla ortaya çıkan acı tablo!..

“ONLARIN BEYİNLERİ VARDIR; DÜŞÜNMEZLER”! tarifiyle anlatılan kişiler…

Sanırım hayatta en güç iş, böylesine ilkel kalmış beyinleri, böylesine çalışmamaktan paslanmış beyin hücrelerini, **tefekküre sokmak**, birtakım gerçekleri görüp idrak düzeyine gelmelerini sağlamaya çalışmaktır!..

Önce bunlara, evrenin, varlığın yapısını idrak ettireceksiniz.

Sonra, insanın yapısını, çalışma sistemini idrak ettireceksiniz. Sonra Dünya’nın yapısını, âkıbetini anlatıp idrak ettireceksiniz. Sonra Dünya’ya bağımlı kalan insanın sonunu izah edeceksiniz. Sonra, insanın ruhunun oluşumunu, özellikle, bedensiz kaldıktan sonra ne gibi şartlarla karşılaşacağını açıklayacaksınız. Bütün bunlardan sonra ruhun kendini kurtarabilmesi için ne gibi çalışmalar yapması gerektiğini anlatacaksınız.

Daha sonra Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm)’ın vahiy yoluyla edinip insanları uyardığı esasların hangi bilimsel gerçeklere ve gerekçelere dayandığını açıklayacaksınız. Ve nihayet **Kur’ân-ı Kerîm**’de bu gerçeklerin nasıl anlatıldığını misallerle basîretlerine sunacaksınız!..

Bütün bunları yapabilmek için de, evvela kendiniz böylesine yetişmiş olacaksınız!..

Deveye hendek atlatmak, diye bir tâbir vardır; herhâlde binbir deveye hendek atlatmak; düşünme kabiliyetini yitirip, şartlanmalar pasıyla sâbitleşmiş beyin dişlilerini harekete geçirmekten çok daha kolaydır!.. Ama gene de tevfik Allâh'tan deyip işe koyulmak gerek.

Evet, bu kitapta, detaylarda boğulmadan, ana hatları ile bütün bunları elimizden, geldiğince, dilimiz döndüğünce anlatmaya çalıştık. Her şey anlattığımız, açıkladığımız kadar mıdır?.. Asla!..

Eskilerden, bizim anlattığımız şeyleri keşif yoluyla, fetih yoluyla bilen zevât vardı. Ancak, o günün ilim düzeyi bu gerçekleri anlatmaya yeterli olmadığı için, mecazların, misallerin dayandığı gerçekleri bu şekilde dile getirememişlerdi.

Bugün lütfu ilâhî ile bize açılan öyle hususlar mevcuttur ki, henüz onları açıklamamız mümkün değildir!..

Zira, günümüz ilmi onları açıklayabilmemiz için yeterli düzeye gelememiştir…

İnşâAllâh, ilerideki yıllarda daha büyük ilmî gelişmeler olursa, bu hususları da açıklamak bize nasip olur!..

47

NETİCE

Kitabımıza başlarken, bu kitabı **"düşünebilen beyinler için kaleme aldık"** demiştik.

Bilemiyorum, sizleri düşünceye sevkedebildik mi? Ama şurası kesin gerçektir ki, genelde bugüne kadar dinleyip okuduklarınıza hayli ters düşen hususları bu kitapta bir arada bulmuşsunuzdur. Belki şu anda bunların büyük bir kısmını reddediyorsunuz.

Bir an için inkâr etmeyi bırakıp, düşünün…

Şartlanmalarınızı kısa süre için yanınıza koyup objektif olarak anlatılanlara yönelin.

Bir düşünün! Şayet, Ganj kıyısında doğup büyüse idiniz, "Kutsaldır Ganj" deyip; içine saatte 120 ton lağım boşalan sularına girip, arınma-paklanma ibadetinde bulunacak mıydınız?.. Ya da Kotango kabilesinde doğup büyümüş olsaydınız, gene ibadet gayesiyle "Ulu Manitu" için elinizde balta belinizde saçak otlar, bir totem etrafında dönmeyecek miydiniz?..

Neyse ki, bugün buradasınız ve bunları yapmıyorsunuz!

Size bu kitapta, insanın içinde olduğu tüm sistemi anlatmaya çalıştık. Esasen konu, böyle bir kitaba sığmayacak kadar geniş!.. Ne çare ki bu kadarı bile düşünmeye alışmamış, günlük meseleler içinde yorulmuş, bunalmış beyinler için ağır gelecektir.

Eskiler, **"bütün âlem bir hayalden ibarettir"** demiş!.. 19. yüzyılın koyu **maddeciliği, "MADDECİ"** görüşe dayalı biçimde düşünülen **"PANTEİST"** düşünce günümüz bilimi yanında, eriyen buzun buharlaşması gibi tükenip bitmek üzere.

Düşünen beyinler katında evren, gerçekliği itibarıyla bir hayal hâline geldi. Ama öyle bir hayal ki, içindekiler ebeden onu gerçekmiş gibi yaşayacaklar!..

Din, tasavvuf yönüyle bütün bu meseleleri hâlletmiş!.. Ne çare ki, tasavvufun ne olduğunu bilmeyen çok büyük yığınlar, asırların kendilerine ulaştırdığı bu nimetten mahrumlar. Bazı batılı düşünürlerden bu gerçeklerin kırıntılarını alıp, onları baş tâcı ederken; kendilerindeki hazinelerin adını bile duymamışlar.

Bu kitap tasarımızda; **"İnsan ve Tasavvuf"** diye oluşmuş idi. Ne var ki, insanın içinde bulunduğu âlem ve âlem-insan ilişkisi bilinmeden tasavvufun detaylarına girmeyi uygun bulmadık. Bu yüzden de elinizdeki kitapta insanın oluşumu, etkileyen tesirler ve insanın geleceği üzerinde durduk. Beynin insan yaşamındaki ağırlığına işaret etmeye çalıştık. Dinin temelindeki kuralların keyfî hükümler değil, yaşamın uyulması mecburiyet arzeden işleyiş mekanizması olduğunu anlatmaya gayret ettik!..

Bu sebeple de tasavvuf konusunu ağırlıklı olarak sırada olan **"KENDİNİ TANI"** isimli kitabımıza bıraktık.

ÖTEDEKİ ya da ÖTENDEKİ TANRI kavramına dayanan din anlayışı ile **VARLIĞINIZDAKİ ALLÂH** gerçeğini vurgulayan **İslâm Dini** arasındaki farkı bu kitapta bir nebze olsun idraklar önüne sermeye muvaffak oldu isek, şükrederiz.

İster müspet, ister menfi yönüyle olsun bu konuların düşünülmesine, tartışılmasına, araştırılmasına vesile olup, kişilerin basit günlük olaylar düzeyinden, insana has tefekkür mertebesine yükselmesine aracı olabilirsek ne mutlu bize.

Ahmed HULÛSİ
17.10.1986
Şehremini, İSTANBUL

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hz. **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **"Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla"** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **"RUH İNSAN CİN"**i yayınlamıştır.

Kurân’daki **“dumansız ateş”** ve **“gözeneklere nüfuz eden ateş”** uyarılarının **“ışınsal enerjiye”** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**’ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **“İNSAN ve SIRLARI”** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**’da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **“DİN”** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen’i temeline oturtarak, Hz. Muhammed (AleyhisSelâm)’ın neyi anlatmak istediğini **“OKU”**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini’ni, Kur’ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) **hadisleri temelinde** kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan** **Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hz. Muhammed’dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **“soyadını”** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu’nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini “Ahmed Hulûsi benim” şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp,

onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır.** Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hz. **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, **"DİN ADAMI"** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü**'nü muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu

araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce **kendisine yakıştırılan her türlü pâye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasî, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) **anlatan** bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN <u>ÜCRETSİZ</u> OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009 (Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
4. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
5. HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
6. YENİLEN, 2005

Hayırseverler tarafından basılan bu eserlerden, http://www.ahmedhulusi.org/kuran_talep.php linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca nakliye ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.

Bu eserlerin temin edilebileceği adres aşağıdaki gibidir:

<u>DAĞITIM MERKEZİ:</u> Kuyumcukent Yan Hizmetler Binası 1.Kat 1.Yol No: 5 Yenibosna/İSTANBUL

Tel: 0212 603 19 20
www.kuraniste.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SIDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SIRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SIRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009 (*Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte*)

AHMED HULÛSİ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu
3. Abdulbasît Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü"

B. SON SOHBETLER

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz

C. İNSAN VE DİN SOHBETLERİ

1. Ben "Muhammedî"yim
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak
8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. "Tanrı Merkezli Din"mi?
17. İlim - İrade - Kudret

D. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Tanrı Ulu mudur?
2. Anladığım İslâm

E. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)

1. Dostça Bir Söyleşi
2. "Tanrı" mı "Allâh" mı?
3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2

5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

F. KONFERANSLAR

1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Londra Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Konferansı
7. Antalya Falez Sohbeti
8. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş tüm eserlerine www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allâh Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Sûret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
2. İslâm
3. İslâm'ın Temel Esasları
4. Hz. Muhammed Neyi Okudu?
5. Akıl ve İman
6. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği

2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm
9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mi'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (15 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du?
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVRİLMİŞ KİTAPLARI

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ
İngilizce (Yeni)

2. İNSAN VE DİN
İngilizce (Yeni)

3. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)

4. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

5. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca (Yeni Çeviri), Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

6. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

7. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
Almanca, Fransızca

8. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca

9. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça

10. DOST'TAN DOSTA
Fransızca

11. MESAJLAR
Fransızca

12. TECELLİYÂT
İngilizce (Yeni Çeviri)

13. RUH İNSAN CİN
İngilizce

14. DUA VE ZİKİR
İngilizce (Yeni), Almanca (Yeni Çeviri), Azerice

15. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice

16. KENDİNİ TANI
İngilizce

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş kitap ve videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsi'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

NOTLAR